

بِسْمِ
اللهِ
الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

دگرانو ملگرو لکه

دمحمد ابراهیم ارمان، امیر محمد لیکوال
د سر سید سکول پرنسیپل عزیز الله کاکړ
عینایت الله اولسمل جمال ناصر جمال نقیب افغان
زین الله رود وال نصیب خان سنگریار و اجدتبری
زراق پښتون صابرو بښان، عطا و لرحمان عطایي
محمد ابراهیم کامرېډ، عبدالقدوس خودبزی، محمد عظیم
کاکړ،

عبدالقادر مجرم

Ketabton.com

خپرونکی هیواد ادبی یون کلاسيف الله

زمورډ کور له ټوله کلي راپرې، د شمال لور ته د ژورمانده (خوږ، رود) پر غاړه په يوه داسي خونه کښي چي په ختيځ او لوېديځ جوړه وه. د نه گلبډو په وجه يې د وختونو بارانو د بوالونه چرۍ چرۍ کړي وو. د جنوب لور ته د خوني ترمخ وړوکی سپين ډگري وو. د ډگري په هغه خوا خاص د مانده پر غاړه د سپيني خاوري غټ غټ پوتيان چي خړي او شني غوندي سمسيارې بېشمېره پکښي گرځېدې راگرځېدې. ما به غرمه او ما پښين په دروازه کښي په ناسته ورته تېره کړو. نژدې ځکه نه ورتلم مورکۍ راته ويلې وو "سمسيارې ته چي نژدې ورشې په لکۍ دي وهي. داسي تېره لکۍ يې ده لکه توره بل دوې ژبي لري چي وړوکی ماشوم پيدا کړي. پوزه يې په ژبو وړ بنده کړي. پر خوله وړ پر بوځي. تر هغه يې نه پرېږدي چي وژلي يې نه وي." يوه ورځ غټ ماڅيگر زمورډ کور او کلي تر ميان پر هغه سپين ډگري خوسۍ کېدو.

زما د اووم کال دوه درې غاښه وتلي وو. يو غاښ بنورېدو. په خوسي کښي د ميرزاخان لاس زما له خولې ډېر په زور وښت. بنورېدلی غاښ ووتو. څه وينې يې هم وکړې. ما په زوره زوره ژړل کورته را روان شوم. ميرزاخان د خپل کور په لور منډه کړه. کورته چي راغلم مورکۍ پوښتنه را څخه وکړه

مورکۍ: "ولي ژاړې زويه؟"

زه: "مورکۍ! هغه مېرزاخان حرموني زما غاښ راويستو."

مورکی: "زویه! ستا غابنن خوله ډېره وخته بنورېدو- که د میرزاخان لاس نه وای ځینې نښتې هم وتو- میرزاخان خوار خو هم ته قصداً نه خوړولې".

زه: "یا یا حرموني قصداً په خوله کښي ووهلم- زه هم دی حرموني په خدای که پرېږدم- خوله به یې وروینوم-"
ما هغه وخت دا حرموني ښکښا گڼله- لېکین د حرموني په معنا نه پوهېدم چي څه ته وايي-

زه د داسي مور او پلار زوی وم چي هغوبل اولاد نه درلود- روزگار یې ډمتوب وو- مور مي دریا، پلار مي ډول وهلو- هم یې بدلي (غارې، غزلي، سندري) ورسره ويلې-

زه چي کله ماشوم وم هري بنادې ته ورسره تلم- یوه ورځ د بخت نامې ترورتر خوله څه داسي توري راووتو
بخت نامه: "خوري! هغه ښاهسته هلک خو وینې؟"
نابلده ښځه: "هو خود یې وینم-"

بخت نامه: "دا هغه د زرداد او زرگلي حرموني دی-"
نابلده ښځه: "د موردې ځان په خوله شي، دا ښاهستوکی هلک به یې څنگه پرېر! غورځاوو-"

زه څېران شوم- ما داسي گڼلې وه چي دا ماشومان خلک یو بل ځای پیدا کوي، راوړي یې، لویه وي یې- خدای شته د کلي ټولو ښځو زه ډېر نازولم- په هم دې ورځ چي مور له هغې بنادې کورته راتلو- په عمر پخې بخت نامې مورکی- ته د خپل زوی څو زړې جوړې ورکړې-

بخت نامه: "زرگلي! دا واخله خپل زوی ته به يې وروا غوندي - زما پر زوی لنډي (تنگي يا وړې) دي - " بل يې هغه د شپې له واره پاته سرې غوښي ورکړې - کله چې کورته ورسېدو - ما له خپلي مور ه پوښتنه وکړه

زه: "موري! دا حرمونی څه ته وايي؟"

مورکی - خپله دريا په دېوال څروله مخ يې پر شا راواړاوه مورکی: "ته په حرموني چا خبرکړې؟ لس ورځي مي درته وييلي دي دا حرمونی ښکښل دي - داله خولې وباسه - نن يې معنا هم زده کوې -"

زه: "موري! نن بخت نامې ترور هغه نابلدې ښځې ته وييل دا هغه د زرداد او زرگلي حرمونی دی -"

مورکی - وش کړو - دېوال ته يې شا ووهله مورکی: "بخت نامې دواړي دي خطا شه - کومه نابلد ه ښځه ته يې وويل؟"

زه: "هغه تک سپين مخ، شنه خالونه، په زوره زوره چي يې خندل - تور پروني، سورد خالو اوږد قميس چي يې په غاړه وو -"

مورکی: "زويه! دا به يې گپه سره کوله - و تاته به يې ناحقه ښکښل ولي کول - زويه! دا څو تکی زموږ په کورونو کښي سره وييل کېږي چي خبره يې ترله و اوړي - هغه که د ورور او وروروي که د خور او ورور، که له يو کليوال سره وي - دا کوچاوي يو بل ته وايي - حرموني، د رنډې زويه، د مرداري زويه داسي نوري ښکښا -"

زۀ: "نۀ موري! هغه بناهسته بنخۀ بيا ډېره خفۀ شوه."

مورکي: "حرموني خو هغه ته وايي چي مور او پلاريې نۀ وي معلوم
- ستا خو شکر دي هم مور شته هم پلار."

زۀ: "موري! چي زما مور او پلار معلوم دي بيا ولي بخت نامې ترور
دا خبره په درد بدلې انداز وکړه؟ زړۀ يې په توپونو بنکارېدو-
خوره! دا هغه د زرداد او زرگلي حرموني دي."

مورکي: "زويه! بد به دي کړي وي يا به بل څوک ياده وي بل تۀ په
دې څۀ پوهېږي چي دې دا خبره په درد بدلې انداز وکړه؟"

زۀ: "موري! دا چي تۀ څۀ وخت له زرداني ترور سره تېر کړې- و تاته
به هلته درک در کړي- تۀ خبره يې زردانه ترور چي تر خولۀ د غم
توري راباسي- زۀ بلکل داسي محسوسه وم لکه د ډېرو غمجنو په
منخ کښي چي ولاړه يم چي د خوشالي- توري راباسي زۀ بلکل داسي
محسوسه وم لکه زۀ چي د خوشالو خلگو په منخ کښي ولاړه يم-
چارپېره اتڼونه راباندي کېږي."

مورکي: "زويه! ستا خو مور او پلار معلوم دي."

لنډه دا چي نۀ مور کراره شوه نۀ ما خپله خبره پرېښوده- له هغې
ورځي زما د حرموني له نامه کرکه وشوه- اوس چي به د کلي يو
هلک د حرموني په نامه راته وويل ما دستي جنگ ورسره کاوۀ.

د کلي د هلکانو را پام هم په دې شو چي ما د حرموني په نامه خوا
بده وله- ځکه د حرموني له نامه دومره تنگ شوم چي اخير تر کور نۀ
وتم- په کور کښي به ناست وم چي ډېر به ستړي شوم د مولوي صېب

کورت ته به ورغلم. هلته یو ماشوم طالب (نوم یې عبدالله خان وو) نری وچکی، تور مخ - پر خربیلی سر به یې سپنکی وړکی پتکی پېچلی وی. د مولوي صېب د خور زوی وو.

یوه وړوکی لور او یو زوی یې هم درلودو. هغه طالب سهار او ماڅیگر له کورنو زیرې (توک) راټولولې. دوه مولوي صېب او مورا، یو هغه وړوکی طالب، دوه خپل وړوکی لور او زوی. دومره زیرې یې له کلي هر وخت راټولولې چې د نېې برابري ورا کېدې. مطلب مي دا دی زیاته ډوډۍ یې ټولوله. ولمر ته یې بنسوده، وچوله یې بیا یې په سپرونو خرڅوله.

په کلي کښي چې به راوتم هلکانو که به یو نه بل راته ویل چې "ته حر مونی یې. ستا مورا او پلار نه دي معلوم - ته زرداد او زرگلي پیدا کړی یې - زموږ خو مورا او پلار معلوم دي موږ حلالوني یو." دوه وخته مجبوره وم. یو سهار بل ما پښین ماجت ته تلئ. په مولوي صېب مي سبق ویلو. د کلي ماجت وو. هلکان او نجوني گډ راتلو. مولوي صېب چې به وچاته سبق ورکړی هغه به ولاړ شو لري به چارځانو کښېنستو، خپله سپپاره به یې په لاس کښي ونیوه پر مخ شا به ځنگېدو. په زوره زوره به یې سبق ویلو.

په ماجت کښي زه او د میناري په نامه نجلۍ بنسکاره وو. میناره هلکانو په دې نه پرېبنسوده چې میناري د (رحیم)؟ لفظ نه ویلو. داسي هم نه وو چې زده کېدو یې نه. (رحیم) یې یاد او نه.

په هغه زوره زوره سبق ويلو کښي به يوۀ نارۀ کره - اکثر و هلکانو زۀ نه پرېښودم " (حرامي) څوک دی؟ " يا به يې وويل " (رحيم) - " ما چي به له سبقه سر را پورته کړو ټولو هلکانو به سر و نه کوز ځړولي وو - سبق ته به يې کتل خولي به يې له خدا ډکي وې -

ما به مولوي صېب ته وويل - مولوي صېب به له وړې خدا پس مولوي صېب: "هلکو! کرار شی - خپل سبقونه وياست - شیطانی مۀ کوئ -"

زۀ به پر خپل ځای کښېنستم - ډېري ورځي به مي د سبق په ميان کښي وژړل ولاړ به شوم کورته به لاړم - بابا ته به مي وويل چي زۀ بله ورځ سبق ته نه ځم -

بابا به زۀ تر لاس ونيوم ماجت ته به يې راوستم - ټول هلکان به يې وغندلو - مولوي صېب ته به يې هم څۀ خبري وکړې - داسي د ژوند شپې او ورځي تېرېدې - ما د قران مجيد پنځمه سپاره شروع کړه - يوه ورځ چي زۀ په ژړا کورته ورغلم - بابا ته ډېر خښم ورغلی - زۀ يې تر لاس ونيوم ماجت ته يې راوستم - مولوي صېب ته يې لاس له خولي واخستو

"ستا خو هم سپين د پاچ پټکی پر سر دی - پراخه ږيره دي پرې يښې ده، برېت دي پاک خرېلي دي - پنډه مغځی ورته ناست يې - هلکان ټول سهار او ما پښين په جنگ تېر کړي - دا غوښين بدن دي په خاورو کښي شه - دا سپين کالي او توره سدری دي وبل ته پاته شه -"

خداى شته په مولوي صېب مي خوا بده شوه - د مولوي صېب
بناهسته قد او قامت، نوراني خهړه زما پر خاورو نه شوه پېرزو - په
زړه كښي مي خداى ته زارى كولي "خدايه! ته د بابا خبره مۀ ورسره
منه - مولوي صېب مۀ وژنه - مولوي صېب خوله ما سره بد نه دي
كړي - دا هلکان ټول مړۀ كړه - بد خو هلکان راسره كوي - "چي ولمر
ته تکه سپينه بناهسته هواره شوې ډوډى، راپه ياد شوه !

مولوي صېب له وړې خدا سره

مولوي صېب: "زرداد كاكو! بس له نن پس به زۀ سلطان له څنگه
كښنوم - يو هلک به يې هم له څنگه نه كښني - اوس خوبه خوشاله
يې -"

بابا: "څنگه سلطانه زويه؟"

زۀ: "هو بابا! بله ورځ د مولوي صېب له څنگه كښنم -"

بابا: "بس نن درځه سبا چي راغلي د مولوي صېب له څنگه كښنه -
زوى به يې كړم چي وتاته به يو هم رغ كوي -"

چي د مولوي صېب له څنگه مي ناسته شروع كړه - د هلکانو بڼۀ
راپام شو - په ماجت كښي خويي د مولوي صېب تر مخ نه راته
كاوو چي دباندې به راووتو - يوه به له يوه كونجه رانه كړه بل به له
بله كونجه "حرموني! حرموني خويي - د حرموني نكاح نه كېږي -
حرموني كه ملا شي لمونځ نه وريسي كېږي - "چاڅۀ ويل چاڅۀ -

هم داسي د ژوند شپې او ورځي تېرېدې - دا وخت به د لسو كالووم
چي له مور او پلار سره يوې بنادى ته لاړم - دورې مي هغه وخت د

خلگو په بنځو کبني سودا اړه (بنده) شوه چي بنځو اتني اچولی وو۔ مورکی يې په منځ کبني ناسته وه۔ د خپل تور وچکي لاس په وردو، نری گوتو يې دريا وهله۔ د خلگو بناهستي بنځې، تكي سپيني څهرې، بناهسته جامې د هري يوې خولۀ له خندا ډکه وه۔ په اتني کبني او بنټې را او بنټې۔

خداى شته ډېره مي خوا بده شوه۔ په دې نه چي زما مور تکه توره، وچکي، ډنگري، خپل غټ غټ خابنونه پر بار دي۔

په دې مي خوا بده شوه چي د خلگو د بنځو بناهستي جامې په غاړه دي۔ د ټولو خولې له خندا ډکي دي۔ هرڅۀ يې پوره دي۔ زما مور يوار دوى ته دريا وهي۔ دوى ټولي خوشاله ساتي بيا زموږ د پاره پر هغو بنځو گرځي زړې جامې ټولوي۔

د باندي راووتم۔ د يوه ماشوم په لاس کبني مي د ماتي هنداري ټوټه وليده۔ هغه ټوټه مي د هغه له لاسه راو نيوه۔ خپل مخ مي په کبني وکتو۔ که مي مخ څۀ هم په خاورو سپېرۀ چاودلی وو بيا هم تر دې نورو خلگو ځان بناهسته راته بنکاره شو۔ دلته زړۀ څۀ داسي راته وويل "کېداى شي ته د زرگلي او زرداد زوى نه يې"۔

زمورد کلي تر ټولو په رنگ بڼاهسته (په عمل خواره خسته) زردانه نری، وچکی، جگه ونه، سوربخون (سره ته ورته) وپښتان، گردی مخ، جگه نری پوزه، کاغذ غوندي نري شونډان همېشه په سرخي سره، توري غټي سترگي په رنجو توري چي هر چا به وليده د پېغلي شک يې پر کېدو. که دي ورته وييلي واي چي د درو اولادو مورده. درباندي خنډل يې. په درو کنډواله نما خونو کښي يې کور وو.

د خونو ومخ ته يې سر او کال يوه ساله ولاړه وه. په يوه وره خونه کښي يې دوکان هم جوړ کړی وو. ټولو کليوالو سودا د زردانې له دوکانه وره. په رنگ دومره بڼاهسته وه چي په ټول کلي کښي يې ثاني نه وه خو عمل يې تورو خاورو خوړلی وو. د کليوالو له خولې يعني عملي بڼاهست يې گوره په خپله که کليوالو له خاورو سره خاوري کړی وو. په کلي کښي په مرداره، رنډی، مشهوره وه.

زه دې مرداري، رنډی زردانې تر خپله مور زرگله هم ډېر نازولم. ځکه خو پر ما تر خپله مور هم مرداره او رنډی زردانه گرانه وه. په دې وجه خو زما له زردانې سره تر زرگلي زياته مينه وه.

زردانه د داسي بېغيرته او سپي سړي ښځه وه چي د دنيا يو کاري يې نه کاوه. ټوله ورځ به يې په کور کښي تېروله. کله به زردانې په زور تر کور ويستو. هغه د چا خبره (نه د تودې نه د سړي وو).

ساتلی هم زردانې. په کلي کښي که زردانه په مرداره يا رنډی مشهوره وه. د ژرگل که هر څومره ښه قد و قامت وو. که يې پر بدن نوري غوښي نه ځاېدې بيا هم په سپي مشهوره وو.

په کلي کښي چي به کله يو هلک وښو يا بوټو ته نه تلو- موربه ورته ويل "ورشه پرېوڅه د زردانې ژرځله-"

ما ټوله ورځ د زردانې او ژرځل په کور کښي تېروله- که به مور نه راپسې راغله شپه مي هم له زردانې سره د زردانې په کور کښي کوله-

زردانه داسي ښځه وه چي مور په دې کور کښي څه کول هغه مو کولای شو- که به مور په کور کښي هر څومره نقصان وکړو دې پروا نه په کوله- خو دې مرداري، رنډۍ، زردانې مور درې سره يعني يوزه دوه خپل زويان (زامن) په ورځ کښي دوه ساعته په خونه کښي بندولو- يوزه، دوه خپل زويان (زامن) تر دننه کولو له مخه به يې راته وويل "که دباندي ځئ که اوبه څښئ ورشئ بيا به تر هغه نه را وځئ چي زه نه يم راغلي-"

دا به يو گړۍ راسره دننه وه بيا به يې مور لري لري سره کښېنولودا به را ووته- دروازه به يې بنده کړه چي دوه ساعته پس به يې ماته د درو سوري سوري دروازه (د ختيځ په لور وتلې وه) خلاصه کړه- سر به يې ښه ښخولې وو- سترگي به يې توري کړې وې- نوري جامې به يې اغوستي وې- مور ته به يې په زيرو سترگو وويل "گورئ گورئ چي د دې خونې کيسه وچاته ونه کړئ-"

چي راوبه وتوو- دروازه ته مخامخ به يې د لرگو په ساله کښي ډوډۍ تياره يښي وه- ژرځل به چارځانو ورته ناست وو- مور به په منډه منډه د لرگو د سالي تر مخ لاس و مينځلو- دسترخوان ته به ورغلو-

په یخ کبني به د شمال لور ته هم په دې خونه پوري خونې ته ورتلو-
هم داسې به د سترخوان هوار وو ژړگل به ورته ناست وو- تر هغه یې
ډوډۍ ته د زردانې له وېرې لاس نه شو ور وړلای چې موږ به نه وو
ورغلي-

ژړگل چې به ډوډۍ و خوړه، ولاړ به شو- هغې وړې چار د پوالۍ ته به
ورغلی چې یوه لویه خونه پکښې جوړه وه- څلور پنځه غټ غټ
سوري- یوه لویه دروازه یې درلوده- په هغه خونه کښې زردانې بې
شمېره چرگي او چرگان ساتلي وو- چرگو ته به یې دانې، اوبه
واچولې- که به یې هگی اچولې وې هغه به یې راټولي کړې-

موږ تر هغه له زردانې نه ولاړېدو ترڅو چې به ژړگل نه وو راغلی-
ژړگل چې به راغلی- راټولي کړې هگی- به یې راوړې- زردانې ته به
یې هگی ورکړې- زردانې به موږ ته یوه یوه هگی راکړه- موږ به په
اوبو کښې جوش کړې چې پخې به شوې- را کوزي به موکړې-
دومره وار به موږ ته ورتله کبډو چې سرې شي- هغسي تودې تودې به
موله یوه و بل سره و جنگولې چې ماتې به شوې بیا به هر یوه خپله
هگی سپینه کړه- و به یې خوړه-

د میاشتي په اخیر کښې به زردانې موږ ته روپۍ را کړې- موږ به په
کلي کښې هم هگی- په واخیستې- دا هگی زردانې په زوره په
ژړگل ښار ته وړلې- له هغه لوري به یې د خپل دوکان د پاره سودارا
غوښته-

د ژرگل له ښاره ډېره وېره کېده - ډېر په وېره ښار ته تلو - ژرگل چې به د ښار په لوري روان شو - خواره به ودرېدو پر شا به يې را وکتل - يوه ورځ چې ژرگل ښار ته تلو زردانې ته يې وويل
ژرگل: "زردانې! ډېر وېرېم - داسې نه چې ستا له کورنۍ څوک راباندي پېښ شي -"

زردانه: "پېښ دي شي - هغه په دې څه خبر دي چې رڼا له دۀ سره ده - هغه رڼا په ښارونو کېښي غواړي -"

ژرگل: "ښځې! داسې نه وي د رڼا حال يو چا وروړی وي -"
زردانې خبره ورپرې کړه "رڼا، رڼا، رڼا څه ستا پر تندي ليکلې ده - څه لار شه يوه بلا دي نه خوري -"

زه: "تروري! دا رڼا يو دلته شته؟ ستا پلار که خبر شو له دې کلي رڼا وړي که څنگه؟"

زردانه ترور: "هو زويه! داسې نه وي ته په کلي کېښي دا خبره يو چا ته وکړې - توره تياره به راباندي جوړه شي - ته ورشه دا جامې وکاره - هغه د جمال خان جامې واغونډه - زه به دا ستا جامې ومينځم بل به دا تنې پر کېښېږم - تا خو پر قميس تنې درولي دي - له دې واره چې ژرگل له ښاره راځي تاسو ټولو ته به که خیر وو نوې جامې هم راوړي زه: "تروري! ستا مور، پلار او وروڼه د ښار په تيارو کېښي ژوند کوي که څنگه؟"

زردانه ترور: "هو زويه! پر خوله لاس ونيسه -"

چي ڙڙڳل به بنار ته لار. ڪاريي مور کاوٽ. چرگو ته اوبه، دانې اچول، هڱي راتول. په هغه شپه ڪه به مور نٽه راپسي راغله ما شپه هم د زردانې ترور په ڪور ڪنبي ڪوله. داسي هم نٽه وو چي د زردانې په ڪور ڪنبي يواڻي وپره شوه لکه د ڙڙڳل چي ڪور به وو مور به ٽول په خونه ڪنبي ورسره ويده وو. ده به وخنخير دروازه ته يو غٽ تپهر هم ودر اوو.

زموږ په کلي ڪنبي يوه زما مور چي له هر چا سره به پهر خاي ناسته وه. کليوالو پروا ڇڪه نٽه په ڪوله چي ڊمه وه.

د کلي بله بنڄه تر ڪور د باندي له خپل ورور، ترپور، نڙدي قريب سره لاهم نٽه شوه دربڊلای. يوه زردانه وه چي لپڻي به يي غرلڻي وڻي. د کلي له هر خوان سره به په لاسونو رڳبده. په زوره زوره به يي ورسره خندل.

په کلي ڪنبي داسي خلگ هم ڊپروو چي له عزرائيله يي دومره نٽه شوه وپره لکه له زردانې. زردانه په دي مرداره، رنڀي وه چي پرده يي نٽه ڪوله، نٽه يي خوبنوله.

زه چي ڊپر کم وم. کليوالو به ويل "د ڊمي زوی سلطان يي ريباري ڪوي." زردانه د کليوالو په هره خبره خبربڊله پروا يي نٽه په ڪوله.

زه په دي ورته جبران وم چي زموږ د کلي په يوه نر ڪنبي دومره غيرت نٽه وو لکه په بنڄه زردانه ڪنبي.

په دي بله ورځ ماڻيگر چي ڙڙڳل له بناره راغلي. د ڪور له سودا سره سره يي زموږ د پاره نوي جامي او نور شيان هم راوږو. په شيانو

کڻبي د دې تر زويانو (زامنو) زما ونډه ډېره وه. زما جامې او نور شيان يې را کړو چې کور ته يې لېږلم پر تندي يې مچ کړم. له اوبڼکو ډکي سترگي يې ژر په بل لور واړولې.

زه چې کور ته روان شوم لمن مي په شيانو ډکه وه. پردې مي سوچ کاوه "دا زردانه ترور ته څه ورپېښه ده چې تا کور ته لېږي سترگي يې له اوبڼکو ډکي شي." کور ته چې ورغلم. بېخي لمر پر لوبډو وو. مورکي: "هله ماته په دې نوو جامو کڻبي واگه راواچوه."

مورکي: "زويه! اوس واگه ښکاره نشته بل زه په کار اړه يم. سهار به وختي که خيرو و سر و مينځې. نوې جوړه به واغونډې."

هغه ما ښام دومره راباندي اوږد شو چې څه درته ووايم. که د ماشومتوب خوب نه وای شايد تر سهاره مي نفس ختلی وای. ويده شوی وم. سهار لمر راختو چې مورکي. راپورته کړم. له پورته کېدو سره سم راغلم دننه مي په خونه کڻبي د جامو د مينځلو صابون ټوټه پيدا کړه. بدني. مي له اوبو ډکه کړه دباندې لارم. د جامو په صابون مي سر و مينځلو چې راغلم مورکي. چای راوړلې.

مورکي: "ته دا چای څښه. زه تر هغه پوري ستا په پرتوگ کڻبي واگه اچوم."

ما لیده چې مورکي د بابا له خيرو، سپينو جامو خيره ويستله. ستن او سپنسي يې پيدا کړو. هغه خيره يې کت کړه، ټکونه يې تر وکښو. هغه واگه يې په پرتوگ کڻبي را واچوله. ما د چای له څښلو پس په ژوند کڻبي اول وار (خل) وو چې نوې جامې مي واغوستې. څه درته

ووايم د هغې ورځې له خوشالۍ. - شايد يو چا داسي ورځ او خوشالي
په خپل ژوند كښي ليدلې هم وي. - دا ورځ مي ټوله په كلي كښي تېره
كړه. - يوه او بل كورته ورتلم. - په دې ورځ كه هر خود كلي هلكانو
حرمونۍ راته ويل يا يې ويلي وو ما پروا نه په كوله.

داسي قضا ما پښين به وو چي كورته راغلم. - موركي. چاى پخكړې
وي. - دباندې د دېوال سايبې ته ناسته وه. - د چاى پيالې ډكي وي. -
دباندي د نجونو په گڼ شمېر رغ كښي داسي سندرې ويلي كېده
"لاډو لاډو ننگه څه غواړي. - يو كړدى اوږه غواړي. - په مالگې نښه تروء
غواړي

حوري حوراني. - پردېسي سلطاني. - سلطاني زوى دي ژاړي

ايه (دغه) ورا د چا كره ځي. - ايه ورا د خداى كره ځي "

په دې وخت كښي گڼ شمېر نجونې زموږ د خونو له شاخه د كور مخ
ته را وگرځېدې. - زما و د موركي. له څنگه د اوبو بدنۍ ډكه پروته وه
- موركي. بدنۍ ته لاس كړ چي دوى رارسېدې موركي. اوبه پر
وغورځولې. - دوى سره منډي كړې. - بېرته سره را يو ځاى شوې. -
موركي. ولاړه شوه. -

زموږ په كور كښي خوڅه و ونه. - گوره له خونې يې څه ورته راوړو. -
اوس خو ډېر وخت تېردى هېر مي دي بيا يې نجونو ته وويل "اوس
لاډو راښكاره كړئ. - "نجونو لاډو ورنښكاره كړه. - ټولې نجونې سره
يو ځاى وې. - په دې نجونو كښي يوه وږه ماشومه چي شين زړوكى
پرونى يې پر سر وو. - دوه ځايه خو بېخي غټ سوري وو باندي. - د سر

وېښتان يې له لري تر ښکارېدو - سورد غټو سپينو گلانو قميس ،
پر هغه هم داسې واړه واړه سوري وو لکه په ډبره چي يې وکوټې - په
لڅو پښو - خدای شته خپله غريبي او نېستي مي هېره شوه -
چي نجوني لارې ما له مورکي پوښتنه وکړه
زه: "په کور کښي څه هم وو چي دې نجونو ته دې ورکړل؟"
مورکي: "هو زويه! يوه ورځ د بازگل ښځې پنځه روپۍ را کړې -
هغه مي ورکړې -"

د ژمي شپه که هر څو اوږده وه خو خوب مي نه پوره کېدو. سهار به مورکي په زور پورته کولم. مورکي په زړه ډېره صفا وه. له خدايه ډېره وپريده. سهار به يې ضرور لمانځه ته هغه وخت پورته کولم چي اذان به شروع وو يا به شوی وو. بابا خدای شته په لمانځه کښي څه سوست وو. زه مورکي په دې پورته کولم. ماجت ته يې لېږلم چي بابا په لمانځه کښي سوست وو. په دې شپه مورکي څه اوگاره (ناکرار) وه. ماخوستن يې لا تبه وه. ټوله شپه يې په ټوخي تېره کړه. سهارگاه وه چي مورکي ډېره ټوخي هلاکه کړه. زه هم له مورکي سره سم راپورته شوم. دې يوگړی سر په لاسونو کښي ټينگ نيولی وو. اخير يې اوربل کړ. اوبه يې تودې کړې. د اودس اوبه يې راکړې. دې چائينکه پر کښېښوده او زه راووتم. تکه توره تياره وه. اسمان له ستورو ډک وو. اودس مي وکړ. بدنی مي دباندې په دروازه کښي کښېښوده. څادر مي پر ځان راتاؤ کړو ماجت ته ورغلم. مولوي صېب سنت کړي وو. تر مهربان دباندې ناست وو.

زۀ پر سنتو ودرېدم - کليوال يو يو راتلو - چا سنت کړي وو - څوک لا پر ولاړ وو - مولوي صېب ولاړ شو اقامت يې شروع کړو - جمع ودرېده چي سلام وگرځېدو - خلگو ژر ژر خپله دعا وکړه ووتو - څوک د مولوي صېب دعا ته انتظار وو لکه زۀ -

دعا وشوه - کليوال ولاړ شو - ما ځان د مولوي صېب په خاطر شاهه کړ چي مولوي صېب له مخه شوزۀ ورپسې شوم - تر ماجت را ووتو - هر سړي دا هڅه کوله چي ځان ژر کور ته ورسوي - دلته رڼا سهار وو - د مخامخ کور د خوني و سرتۀ مې کتل چي لوگي را وتو - نري يخ شمال يوې او بلي خواته ځنگاوو - له شا را پسې رغ شو "سلطانه وه سلطانه !"

ما مخ ورواړاوو - د نادر خان زوی باز خان وو - روغېر يې راسره وکړ - باز خان: "هغه د چا خبره (نۀ وړي نۀ راوړي) سلطانه ! يوه شپه مې دا ستا ياري زرداني ته درسره بوځه - سوال به درته وکړم -" زۀ: "څۀ څۀ؟"

باز خان: "زرداني ته مې درسره بوځه -" واړۀ يې وځنډل - زۀ: "تۀ څۀ وايې؟ زردانه که زما مور نۀ ده خو تر زرگلۀ مور را باندي گرانه ده - بله ورځ که دې داسي حرکت وکړ - زردانه در خبروم - په خداي پر توگک پر سر در و تړي - نبۀ سره معلوم يو - ټول کلی د دې يوې زرداني ځواب نۀ لري -"

باز خان: "پر ځان يې بده مۀ لگوه - کلی ټول در خبر دی - تر اوسه دې رېباري کوله - اوس په خپله ورسره لگيا يې - د کلي نراو بنسځو

ليدلی يې چي په سپينه ورځ يې په غېږ کښي ټينگ نيولی يې -
مچي درڅخه اخلي - اوس مچه بازي درباندي کوي -
زه: "بازخانه! ته غلط يې -"
بازخان: "هو زه مرداره نه پېژنم؟" ويې خندل -
زه: "بازخانه! که ايمان تېرولای شې - په خپله ورشه گني زه د مور
رېباري نه شم درکولای - که هر څو مرداره يارنډۍ ده -"
بازخان: "د ډمي زويه! دا به ته کوي - که وخت لږ وو که ډېر -"
زه: "افسوس پر دې کوم چي د ډمي، حرمونۍ زوی زه يم - د ډمانو او
حراميانو کارونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی -"
بازخان شرک پر مخ يوه څاپېره راکړه روان شو - زما ترسترگو د اور
بخري و غورځېدو - سترگو مو اوښکي وکړې - کورته راغلم باباهم
راپورته شوی وو - چای موسره وڅښلې - دباندې راووتم - لري د
کور له شاد (څا) د شمال لورته د ميراث شوي کاکا کنډوالو ته لارم
- په کنډوالو کښي ناست وم - د بازخان پر څاپېره مي سوچ شروع کړ
"کله به مي بازخان کله به مي زردانه ملامه کړه - بازخان مي په دې
ملا متاوه چي په حقيقت نه دی خبر - زردانه په دې چي ته ولي له ما
څخه په سپينه ورځ مچي اخلي؟ دا خو يو حقيقت دی چي ټول
کليوال شکي دي - کليوال څه کوي خو زه يې شکي کړی وم -
اوس لوی سړی يم - ته مي په غېږ کښي ټينگ ونيسي پر تندي مي
مچ کړې - نه نه زردانه چي له ما سره څه کوي - د بازخان څه کار دی -
اخير مي دا فيصله وکړه چي ورځې به بازخان به پر مخ په څاپېره

وهې. که يې خه ويل کليوالو ته به دا ټوله کيسه کوي بيا که خدای له ده شو که له تا. "

مخه مي وکړه د بازخان کورته ورغلم. يوه ماشوم وويل "د شېرخان کاکا په خونه کښي له خوانانو سره ناست دی. "

د دوی د کور شاته چي را وگرځېدم. د شېرخان کاکا د مېلمنو د خوني دروازه خلاصه وه. د خوني په دروازه کښي مي ټوخه وکړه. په بسم الله سره وردننه شوم. په هغه ژوره خونه چي تقريباً يو گز په مټکه کښي لاندې وه. تکه توره وره خونه، اور په نغري کښي بل وو. دوی څلور ورته ناست وو. دوه د شېرخان زويان (زامن) يوي خواته بازخان او بلي خواته ښادک (د شېرخان ورور). د خپلې له کښلو سره سم مي له هغو درو سره په لاس روغېر وکړ چي ترده ور ورسېدم پر مخ مي داسي شرک څاپېره ورکړه چي په ټول عمر به يې نه وه خوړلې. ښادک ونيوم.

ښادک: "لېونی يې؟"

زه: "نه نه ته مي ورپرېده."

بازخان: "ښادکه! ويې باسه. دا دېمي په زوی خود سړي رنگ بدېري."

زه: "دېمانو او حراميانو خويونه خو اوس تاسو دا حلالوني او خاندانه کوی."

ښادک زه دباندي راويستم. دی ورغلی زما خپلې يې راوړې. ما دباندي خپلې په پښو کړې.

بنادک: "سلطانہ! خٔہ کیسہ ده؟"

ماد سهار وختي ټوله کیسہ ورته وکړه.

بنادک: "پر خوله لاس ونیسه. زه یې پوهومه بله ورځ به داسي کار نه کوي."

زه: "بله ورځ یې خوله ورماتوم. نن خومي د خبرو نه، د خاپېري بدل ځيني واخیستو. د خبرو پر وخت نه د بنادک نه زما د دوی د کور ولاړو هلکانو ته پام وو. بنادک په خونه دننه شو. زه را روان شوم چې تر شامې وروکتل ماشومان مي په نظر راغلو.

په دې خو دا خبره په کلي کښي خوره شوه چې سلطان بازخان پرمخ په خاپېره وهلی دی. سوکه سوکه تر بابا او مورکي هم دا خبره را ورسېده. بابا ډېر پوچ رد راته وویل. بابا خو چې به د بازخان نوم واخیستو ټول بدن به یې په رېږد شو.

بابا: "تا به بازخان څنگه په خاپېره واھو؟ د دغو زور مور لرو؟"

زه: "بابا! دا یې بیا دا کلی نه بل کلی. داسې ډوډی او زړې جامې به په یو بل کلي کښي هم پیدا کړو. خاوري دي یې شي انسانیت، پښتنواله او مسلماني. داسي کلی او خلگ بل ځای هم پیدا کېږي چې خيرات وکړي ټولو کورو ته سمې غوښي ورکړي. په تا پسې ماشوم راولېږي وايي "زرگلي ترور! مورکي. ویل را دي شي. دا لری یا سر به یو سي." ته ورشې د لري لړشن هم په تا توی کړي. کومي ښځې ته چې د سر صفا کېده گران وي هغه یې وتاته درکړي.

يوه ورخ يې له سمي غوښي برخه درکړې ده؟ خيرات پوخ کړي يوه ورخ يې بابا ور غوښتی دی؟ په هغه بل کلي کښي خيرات وشي - هغو خلکو ته برخي راوړي چي ښه گزاره يې کښي - پاڅه خيرات ته هم له لري لري هغه خلگ راغواړي چي نوم يې په وځي - په مورډ خيرات نشته؟، زکواة نشته؟ - مولوي که هر څو روپۍ لري دوی زکواة وده ته ورکوي - نه مولوي دا وايي چي په ما زکواة نه کښي، نه دوی په دې خپل زکواة پسې حال کوي چي زمورډ زکواة ختلی دی که نه - په هديره او ښادی کښي روپۍ و ملايانو او هغو خلکو ته ورکوي چي نوم يې په وځي - و مورډ ته هغه سرې ډوډۍ او پاته سرې غوښي را کوي -"

بابا: "هلکه سلطانه! دا خبري خو ستا نه دي!!!"

مورکی: "دا د هغې مرداري زردانې خبري دي - دا يې ټولي له هغې څخه زده کړې دي - هغه خپل حرموني يې هم ټوله ورځ هلکانو ته داسي خبري کوي چي ورته حبران به شي -"

بابا: "ښځې! د زردانې دې خبرو ته څه پام دی - دا خود ښځو د عقل خبري نه دي -"

مورکی: "دا د زردانې خبري دي -"

دلته وماته زردانه ترور را په ياد شوه - په دې سوچ کښي ولاړ شوم - "ښه چي له دې ځايه لاړ شو - زردانه ترور خو پاتښي - نه نه که په هر څه باز خان جوړېدو جوړوم به يې - که نه جوړېدو ورسره سپينوم به يې -"

خو ورځي بابا او مورکۍ په وپره کښي وو چي نن به بازخان وهلی
وي- نن به يې وهلی وي- خدای شته وپره زما هم شوه- د زردانې ترور
دا يوې خبري زما تسلي کوله چي داسي خلگ سړی په خپله نه په بل
سپکوي- دلته به مې له ځان سره وويل "بل که هر څوک وو- د زردانې
ترور له وېري رغ نه شي درته کولای-"

زه د زردانې له كوره بندشوم. په دې كښي مياشتي خه كال تېر شو. زردانې به كله يو زوى جمال (جمالدين) را لېرلى وو. كله به يې بل زوى سدو خان را لېرلى وو چي ده ته ووايه رادي شي. زه د زردانې كورته له وېرې نه ورتلم. زردانه وماته معلومه وه چي لستونې به يې را وغړل بيا يې وچاته اسره نه كوله. له هره چا سره يې سپينوله. بازخان خه د بازخان پلار نادرخان ته يې لا وار نه وو خطا.

بازخان هم پر زردانه نه شو ورتللاى. زما د خا پېرې غچ يې له ژرگل كېنو. هر خاى چي به يې ژرگل پيدا كړو تنگاوه به يې. د خلكو په مخ كښي به يې د زردانې پېغورونه وركول. ژرگل كله كله له كوره راوتو بيا يې له كوره راوتل هم پرېښودو. هر كار يې زويانو (زامنو) جمال او سدو كاوه.

يوه ورځ د يو چا په كور كښي ښادي وه. مور كې دورې تللې وه. بابا د باندي وتلى وو. زه د ما پښين له لمانځه راغلم. اور مي بل كړ. چاينكه مي پر كښېښوده. جمال راغلى چاى پخې شوې. په دواړو مو سره وڅښلې.

جمال: "سلطانہ! تہ مورکی غونبتی۔"

زہ: "خہ بی کولم؟"

جمال: "خہ خبر یم ویل بی کہ نئ راغلی له دې واره په خپله پسې

ورخم۔"

زہ: "بیا هم۔"

جمال: "نور نئ یم خبر خودا بی راته وویل۔"

زہ: "سمه ده چي له مورکی او بابا یو کورته راشي درخم۔"

جمال: "نئ سلطانہ! تہ داراته ووايه تا زمور کور و لي

پرېنودی؟"

زہ: "جماله وروره! اوس خوشکردی لوی یم۔ په هر خہ پوهېرم۔

کله به زه دا سپین سرې مور او سپین رېری پلار هوسا کوم؟ تر

خو به مي دا سپین سرې مور د بل په خوشالیو کښي دریا وهي۔

د بل د کور سرې ډوډی او زرې جامې به ما او پلار ته راوړي۔ ما

دا اراده کړې ده زه مزدوري کوم۔ خپله سپین سرې مور کور

کښېنوم۔ بس نوري د بل د کور سرې ډوډی او جامې نئ په راوړم

بل ته داسي وکړه چي پلار دي بل وار ښار ته تلو تہ هم ورسره

لاړ شه۔ ښار به ووينې۔ یو دوه واره چي تہ ورسره لاړ شې۔ په ښار

کښي به خہ شناخت پیدا کړې۔ بل وار به زه هم درسره لاړ شم۔

دوري به یو کار پیدا کړم بل تہ هم اوس لوی یې۔ پلار به له دې

ستر و خلاص کړې۔

يوه بله خبره د خوني هغه دوه ساعت وخت له ما خو پاته شو چي
ته او سدو يې نه پرېږدئ.

جمال: "وروره! په خداى چي ښه صلاح دي راکړه. ترڅو به تا هم
مور ساتي مور هم."

زه: "جماله وروره! ستاد مور خودي پرېږد پرو نرانو بلا وگرځي.
ستاد مور په سر خودي کلي ښه مرو نه شي کېدلای."

جمال ولاړ شو. درخصت لاس يې راکاوه دا يې راته
وويل "وروره! بېغمه شه. ورور به دي هم داسي کوي لکه تا چي
ورته وويل."

جمال روان شو. ما خونه جارو کړه. چائينکه او پيالې مي
ومينځلې. راغلم کښېنستم. په دې سوچ کښي ناست وم
چي "دې بلاته اوس ورځې که نه. که ورنه شي دلته درپسې
راځي. که راغله يا ورغلي د نه ورتگ وجه به ضرور ورته وايي.
پوره کال دي دوکه ورکړې ده."

زه لاپه دې سوچ کښي وم مورکې. په خونه را دننه شوه. په يوه
لاس کښي يې دريا په هغه بل کښي د پاته سړو غونډو کاسه. هم
يې په هغه بغل کښي سړه نغښتې ډوډۍ نيولې وه.
دريا او کاسه يې کښېښودې. ډوډۍ يې په دسترخوان کښي
ښوده.

مورکې: "زويه! تا ډوډۍ خوړلې ده که نه."

زه: "هو موري! هم مي ډوډۍ خوړلې هم مي چای."

مورکی: "زویه! که دی نۀ ده خورلې - ډوډی او غوښي مي
راوړې دي -"

زه: "نۀ موري! هرڅۀ مي کړي دي - تۀ ورشه لاس او مخ و مينځه
راشه پر دې کالي پر بوځه - لږ ارام به وکړې -"

دې لاس او مخ نۀ و مينځلو راغله پر هغه بالښت يې سر ولگاوه -
کوم ته چي ما څنگ وهلی وو - دستي داسي ويده شوه لکه يو
ستړی ماشوم چي سر تر بالښته وړي بيا ويده وي - خدای شته
ډېر زور يې را کړ - سترگي مي له اوبنکو ډکي شوې -

په دي وخت کښي زردانه په دروازه کښي ودریده - ما د لاس په
اشاره پوه کړه چي د باندې دروځم - دا نيهامه شوه - زۀ سوکه ور
ووتم - د باندې د ختيځ د دېوال سا بي ته سره کښيښتو -

زردانه: "بنۀ تۀ داراته و وايه ولي نۀ راځي؟"

زه: "تۀ دا زما ستړي مور او پلار نۀ وينې -"

زردانه: "بنۀ يې وينم هم په خبره يم -"

زه: "چي وينې يې نو دا خو هو سا کېده غواړي -"

زردانه: "هو خود يې غواړي -"

زه: "نو بيا څۀ پوښتني کوي؟"

زردانه: "داسي نۀ ده ، داسي نۀ ده ، داسي نۀ ده - صفا صفا ووايه
- کيسه څۀ ده؟ دا عبث خبري پرېږده -"

زه: "نۀ دي عبث -"

زردانه: "دي - که مۀ وايه نۀ مي درته ويل -"

زه: "بنه نه مي پر پردي."

زردانه: "هو هو."

زه: "په دي نه درخم. زه اوس خوان يم. ته ما په غېر کښي ټينگ

ونيسي او مچي راڅخه اخلي. په دي کښي دي کوم چم دي؟"

زردانه: "نه داسي نه ده. په غېر کښي خودي زه له هغه وخته

ټينگوم، مچي درڅخه اخلم چي ته ماشوم وي. دا هم نه دي

عذر."

زه: "ته په دي خبره يې چي دا کليوال پر ما او تا کوم شک کوي."

زردانه: "ته پر پرده دا برېند کليوالان. ټوله شپه په دېوالو اوږي

را اوږي. سهار له هم په هغو کورونو کښي عزتمني ښځي

غواړي.

دا خوته هم ټول بنه پېژني چي تر ماينې محدوده دي. د

ورېنداري پروني تر ماينې خغوي."

ماته عزيز ټېکدار را په ياد شو چي زه يې د موټر څنگ ته

ولاړوم. د موټر په شا کښي يې بېشمېره غوتي پروتي وي.

زه: "عزيز ټېکداره! دا دومره غوتي."

عزيز ټېکدار: "چي شپې يې د بل ماينې نه ساتلې دهغه ټېکدار

بېخي ماينه....."

زردانه: "پښتانه وايي (د ښار دروازي تړل کېږي نه د خلگو

خولې). ته په دي خبره يې. زه چي تانه ووينم بدن مي اور اخلي

اور. ته په دي څه خبره يې چي ما دا دومره وخت په رڼو اوبڼکو

تبرکری دی - خوزما زره اوس هم دانۀ مني -
ريښتيا، ريښتياراته ووايه -"
زه: "بنۀ چي نۀ مي پر بردي بيا به وعده راسره کوي چي ما خۀ
ويل هغسي به کوي هم -"
زردانه: "ستا په سر مي دي قسم وي چي خۀ تا ويل هغسي به
کوم -"
زه: "بنۀ اوس چي زۀ خوک دري ا دو م هغه خۀ کوي - په دي ټول کلي
کښي به وچا ته رغ نۀ کوي - يو ما و جمال ته خو خبري کړي دي
هغه به هم هغسي کوي -"
د نۀ ورتگ مي د باز خان کيسه له سره تر پايه ورته وکړه - د
زرداني سترگي له اوبسکو ډکي شوې - واريي نۀ شوه - پرا
وغور خېده - په غېر کښي يي ټينگ ونيوم - مچي يي راخه
اخيستي - زما په زره يو خداي بنۀ خبر وو چي څومره دربي يي
کاوه - ما ويل داسي نۀ مورکي يا بابا را باندي راشي -
چي زردانه تر ور روانه شوه - د خوني د ختيخ په کونج وگرخېده
- د لوډيخ په کونج ببو جانۀ انا راجاروته - ببو انا بېخي ډېره
سپين سرې، پر ملا کړه، تک سپين وپښتان يي په سرو نکريخو
سورکړي وو -
ببو انا له عمر و په دي کلي کښي د تبايت کار کاوو - بنخو په
خپلو ناروغيو کښي له ببو انا خه مشوري او دواگاني اخيستي
- ببو انا چي تر ما را ورسېده -

ببو انا: "هله زويه ! كه دي يو غرپ اوبه را كړې. له تندي مرم. -
زه: "خه سخته ده كور كښېنه. - پرومي خندل.

ببو انا: "ستا د پلار رېره وشكوم. ته بيا وماته شو كړي كوي. -
ما منډه كړه. بدنې مي را واخيسته. دوي سې (هغه خاي چي
گډې پرېدي) ته ورغلم. بدنې مي له گوي را ډكه كړه. د ببو
انا شر او شور موركي هم راوېښه كړه.

موركي: "ببو انا ! خداي دي راوله. چيري وركه يې؟"
ببو انا: "ستاسو مور په دا درخه او خه كرم له نمكه او اتامه په
چپ. د اوبو غورپ نه درباندي پيدا كېږي. خلكو ته لاري
ښياست. - "يو خه پوچ يې لا وماته وويل بيا په خپلو كښي په
گپه شوې.

موركي: "په پلانكي دي حال شته. په پلانكي دي حال شته
...؟"

ببو انا: "ښې دي بېخي ښې دي. د بخت راجا لا يو خه وخت
مخكي يو مانده اولاد پيدا شوى وو. ډاكترانو ورته ويلي وو.
په ښيښه كښي به يې ږدئ. - خوروي يې د ورخي او شپې ځيني
غوښتې. زه چي ورغلم ټول مي له هسپتاله را په مخه كړو چي
كورته مي را وستو. هغه د خپلو اناگانو چل مي ورسره وكړ.
كلې مي وكښ، پرومي پكښي هوار كړو. پر پراره برسېره مي
ورې هوارې كړې. لندي مي پر كښېښوده.
موركي: "اوس څنگه دى؟"

ببو انا: "اوس سم غتہ هلک دی - د بخت راجا خسرگنی و دې کار ته حبرانه ده - وایي زموږ یقین نه پر راتلو چي داسي هم کېدای شي -"

مورکی: "بخت راجا خو زویان او لونی لري -"

ببو انا: "درې زویان، یوه لور لري - لوریې تر ټولو کشره ده - د بخت راجا بیا دا مشر زوی داسي خاوري خوري چي تمامه ورځ یې لاسونه له لوتو ډک وي -"

مورکی: "خو ورته ویل به دي چي په سورلاستي (گره) یا (خوږې) ورته دم کړه -"

زه په دې سوچ کېني شوم چي دا سورلاستي وڅه ته وایي؟

ببو انا: "ودوی ته نژدې به سورلاستي نه وي - که به وي -"

مورکی له ډېره سوچه پس وویل "شته ولي هغه منگل -"

زه دلته پوه شوم چي سورلاستي قاتل ته وایي -

۵

اوس مجبوره وم - بله چاره نه وه - که نه ورتلم زردانه راتله - د بابا او مورکی - تر مخ یې په غېږ کښې ټینگ نیوم - مچي یې راخه اخیستی -

سهار چي راپورته شوم - ماجت ته لارم - لمونځ مي وکړ - کورته راغلم - ژر ژر مي چای وڅینلې - مخه مي وکړه د زردانې کورته ورغلم - زردانې او ژرگل دواړو پروړ راوړی وی - په صندوق کښي یې هگی - په ترتیب بودې - زردانې چي زه ولیدم را ولاړه شوه - د ژرگل تر مخ یې په غېږ کښي ټینگ ونيوم - خو کلکي کلکي مچي یې راخه واخیستی -

زردانه: "ژرگل! ته دا هگی سمی کړه زه سلطان ته چای راوړم - " ژرگل: "سمه ده -"

زه: "ژرگل کا کو! له دې واره دي ښې ډېرې هگی - برابري کړې دي -"

ژرگل: "هو سلطان! خو اوس گرمي ده - که په ژمي په لس روپی - خرڅېدې - اوس په پنځه خرڅېږي - بس گزاره به په کوو - د بل روزگار خو زه نه یم -"

زه: "ته خو هم اوس هگی - په یوه نیمه، دوې رانیسې - په پنځه او شپږ خرڅېږي -"

ژځځل: "هو شکر دی۔"

جمال له دباندې دننه راغلی۔ ځان يې ښه جوړ کړی وو۔ سر غوړ،
سترگي توري، صفا جامې "اسلام عليكم!"
زه: "و عليكم سلام۔ جوړ پخیر۔" روغېر وشو۔
زه: "جماله! خیر خودی څنگ دي ځان جوړ کړی دی۔ یو چا واده
ته غوښتی يې که څنگه؟"

جمال: "سلطانہ وروړه! له بابا سره ښار ته ځم۔"
زه: "دا خو ډېر ښه کار دی۔ په ښار کښي به لږ بلد شي۔ نور څه که
دي نه کړو تر لاسه۔ د خپل کور ناروغه خوبه تر هسپتاله پوري
وړلای شي۔ مور خو ټول کلی لکه رانده چي په کور کښي مو
ناروغه پیدا شي۔ مولوي خوار ته ولاړ يو۔ هله ته راسره لاړ شه
وماته هسپتال نه دی معلوم۔ که معلوم دی له ډاکټرانو سره په
ژبه نه پوهېږم۔"

زردانې ترور چای راوړې۔ مور چای وڅښلې۔ ژځځل کاکو او
جمال روان شو۔ ژځځل کاکو د درو صندوق په شا کړ۔ جمال د
هڅی۔ ټوکړی، (کاری، بچی) پسې اخیستې وه۔ زه، زردانه او
سدو په کور کښي پاته شو۔

زردانه ترور: "سلطانہ! اوس لاړ شه۔ هر کار چي کوي ماښام
ضرور راشه۔ زه او سدو یوازي يو۔ وېره مولانۀ شي۔ د سدو
یواځي دی۔"
زه: "سمه ده۔"

کورته راغلم - له مورکی سره مي د کور کار بېغمه کړه - لارم يو
خوړی بوټي مي راوړو - ما پښين شو - په کلي کښي د خوانانو
غېړه - تر ما ځيگره وغېړه ته ناست وم - ما بنام شو - له لمانځه
پس د زردانې ترور کورته وراغلم - د باندي يې د خونو تر مخ
کالی هوار کړی وو - ډوډی تياره وه - د ډوډی له خوړلو پس
زردانه په کار اړه وه بيا يې لمونځ وکړ - زمونږ د درو سره بشتري
يې پريو ځای په خونه کښي هوارې کړې وې - دې ته خومي له
شرمه رغنه شو کولای - د میان پر بشته په خپله زردانه ترور
پرېوته - زه او سډو هم په کيسيو سره ستري شو - سډو ولاړ شو
پر خپله بشته واوښتو -

ما لمونځ وکړ - راغلم چي راغلم پر بشته پرېوتم - زردانې سر را
پورته کړه - د تېلو وړوکی څراغ يې پوهه کړه - زه د زردانې له بني
لوره پر بشته پروت وم - په زړه مي يو خدای ښه خبر وو - هم په
دې وېره کښي ویده شوی وم - يو وخت چي راوینښ شوم -
زردانې لاس را باندي اچولی وو - زه په خولو داسي څښت وم
لکه يو سپری چي له جامو سره په واله کښي ډوب کړي بيا يې
راوڅپړوي -

وېري اخیستی وم - په خولو کښي غرق وم - خوب مي وتښتېدو -
ويښ پروت وم - يو حرکت مي نه کاوو - يو وخت زردانه ترور پر
هغه بل اړخ واوښته - له ما څخه لږ وڅکېده - ما داسي محسوسه
کړه چي سډو ته يې ځان ورنژدې کړه - لاس يې پر واچاوه -

په دې وېره وېره کښي ویده شوی وم - یو وخت چي زرداني ترور لاس راباندي واچاوو بیارا وینس شوم - په ځان کښي مي پت پت توکل چي ولي راتلې - بېرته به هغه د ما پښین د دېوال خبرې را په یاد شوې چي زرداني ترور ویل "که نه راغلي زه درځم" زه په دې سوچ کښي وم چي مولوي صېب اذان شروع کړ -

ما د زرداني ترور لاس سوکه له ځانه واپړاوو - راپورته شوم - زردانه ترور گوره ویننه وه که راویننه شوه - دا هم راپورته شوه - خراغ یې بل کړ - ماته یې د اودس اوبه را کړې چي زه ترخونه راوتم - د زرداني ترور له شا رغ شو "سلطانہ! ماجت ته لار شه - داسي نه وي بیا چای ته نه شي را -"

زه: "تروري! راځم -"

د باندي مي اودس وکړ - راغلم سنت مي دلې وکړ بیا ماجت ته لارم - دا ورځ د جمعې مبارکي وه - مولوي صېب نصیحت شروع کړ -

مولوي صېب: "کلیوالو!! نن به د اسلام پر پنځو بنیادو خبري نه کوو - پر دې په څو څو واړه رغېدلي یو - فرض ، فرض دي - تاسو څه ستاسو ماشومانو ته مي هم بنسودلي دي - نن به له دې دوو یوه کوو یا به تاسو سر خلاصوي یا به زه کډه کوم - تاسو به بل ملا پیدا کړی - زه به یو بل ځای خپله روزي پیدا کړم -

په تاسو کښي دا دوه خویونه دي - یو دا چي هر یو دا هڅه کوی که مي د چا د محکمي ټوټه لاندې کړه - ټوټه څه داسي خلگ لا ما

په تاسو کښي ليدلي دي چي يوه بېلچه خاوره د بل له مخکي خپله ته را واپوي.

دويمه دا چي د انسان زړه ازارول داسي دي لکه اوي(71) واره چي کعبه ونړوي. دا خبره په غور واورئ. د انسان زړه، د انسان زړه. د انسان زړه.

له دې خبري سره يې سترگي له اوبنکو ډکي شوي. دا يې غوښت چي کليوال په دې نه شي پوه چي مولوي وژړل. د دواړو سترگو تر منځ يې د پوزي دا نرم ځای په گوتو کښي ونيوو. يو څه وخت چپ ناست وو بيا يې لاس را لرې کړو سترگي يې رڼي کړې "شته په تاسو کښي داسي سپړي چي دا لوړه (قسم) وکړي چي په يوه ورځ کښي يې درې څلور کسه نه وي ظهير کړي."

په اخير کښي يې لاس پورته کړ. دعا يې شروع کړه. لمر بنه پورته راغلی وو چي له ماجته راووتو. د زرداني کورته راغلم. زرداني ترور او سډو چای څښلې وې.

زردانه ترور: "سلطانہ! څه شوې چي ورک شوې. ما خو ويل کورته تللی دی."

زه: "نن جمعه مبارکه وه. مولوي صېب نصيحت کاوو."

زردانه ترور: "بنه." ولاړه شوه چای يې تودې کړې رايې وړې. ما چای په تازيله څښلې.

زردانه: "چای په سوکه وڅښنه. څه تازيله دي ده."

زه: "ځم له قمرالدين سره مي د مزدوري قول کړی دی."

زردانه ترور: "خود لار شه ما بنام چي راشي - جمال او پلار گوره

راشي که نه -"

زه: "سمه ده -"

راروان شوم - تر غرمي مي د قمرالدين د کور خونه لوخه کړه -
غرمه مو ډوډي خوړلو ته لاس مينخلو - ډېرې بدې تنهاکي يې
کړې وې - د ډوډي د خوړلو پړوخت د قمرالدين زما ولاس ته
پام شو -

قمرالدين: "سلطانه! کار کوه - د لاسونه به دي پاخه شي - تر
اخيره خوبه د زرداني ياري، د زرگلې سرې ډوډي او زړې جامې
نه وي - په کار کولو سرې نه کم اصلېري -"

د قمرالدين خبرو ډېر بد اثر راباندي وکړو - د لاسو خوړمي له
خوا خاطر وو و توبيا قمرالدين خاوره په بېلچه ماتوله - ما
اوبه ورته راوړې - تر ما ځيگره مو د خوني شاوخوا خاوري
خيشتې کړې - ما ځيگره مي قمرالدين ته وويل "زما مزدوري
راکړه - زه سبا نه راځم - د کار د پاره بل سرې پيدا کړه -"

قمرالدين: "هو خود يې درکوم - سبا دا ختي پورته کول غواړي -
که تانه واي ويلي ما درته ويل - نن خو هم په درکښېوتی وم - پر
نيمه ورځ مي نه شوي شړلای -"

چي قمرالدين روپي را کولي ژرگل و جمال مي ليدو چي له
بناړه د کور په لور راروان وو - دا تسلي مي هم وشوه کورته لاړم -
ما بنام مورکي د باندي کالی هوار کړي وو - ماجت ته نه لاړم

لمونځ مي پر هغه کالي وکړه- مورکي ته مي ورځ کړه "ډوډي
راوړه داسي خوب راځي- "

مورکي: "خود يې در وړم ستړي به يې- ډوډي و خوره ويده شه-
زه او بابا يې وروسته خورو- "

مورکي- شلومي يې او ډوډي راوړې- ژر ژر مي يو خو گولې وکړې
-ډوډي مي واروله- بالنبت مي سم کړه- د تېري شپې گرمي را په
زړه شوه چي زرداني په تکه سره گرمي کښي دننه ويده کړم- څه
مطلب به يې وو چي يو وار يې په دومره گرمي کښي دننه ويده
کړې بيا به يې لاس لاهم درباندي واچاوو- په دې کښي يې څه
مقصد وو- که دې دا چمونه نه کولای- خلگو په خدای که دا
تهمت ورباندي ويلی وای- په دې سوچ کښي ويده شوی وم- د
شپې يو وار را وینس شوم- ولاړ شوم- د ماخوستن لمونځ را ياد
شو- په وس مي نه وو- بېرته راغلم پرېوتم بيا په ځان نه يم خبر
شوی-

هغه وخت را وینښ شوم چي جمال راغلی نارې یې کړې - زه چي راپورته شوم - لمړنۍ لور راغلی وو - زه او جمال دننه لاړو - جمال کښېنستو - مورکی چای پر کښېنښودې - ما اوبه واخیستې دباندې مې مخ ومینځلو - راغلم مورکی چای راوړې - مورته یې پیالې راډکي کړې -

مورکی: "سلطانہ زویہ! داسي خوب - د ماخوستن او سهار لمنځونه دې دواړه قضا کړو - د سهار لمانځه ته مې پورته کولای نه شوې - تا خو یو لمونځ هم نه قضا کاوو - له برابره دي دوه لمنځونه قضا کړو -"

زه: "هو موري! نور څه کولای شم - له خدایه به معفي غواړم - قضایي به یې را وگرځوم -" مورکی: "ته او جمال خپله گپه وکړئ - زه ډوډۍ پخوم بیا گرمي کپړي -"

مورکی ولاړه شوه - زه پر بالښت پر بوتم پښې مې وغځولې - زه: "یاره جمالہ! بدن مې داسي ټوک ټوک دی - په خدای که یو حرکت کوي - زه به پښې درته وغځوم -" جمال وخنډل - خالي پیالې او چائینکه یې اړول -

جمال: "د پښو د غځولو اجازه به دي اول غوښته - ريښتيا په
خان حال نه لري چي د پښو له غځولو پس اجازه غواړي-"
زه: "ښه ته حال راكړه - ښار ته لاړي څنگه وو؟ خوند يې كاوو؟"
جمال: "خوند خه خوندونه - يو ښاهسته هسك هسك
كورونه، تر ورځ يې د شپې ډېر خوند وو- يورناگانې، ښاهسته
خلگ - نر او ښځې گډ گډ خپدو- دا مخپتي چا پېژندلي هم نه-
ښځې د ورځي خه د شپې يواځي گډې- سوداگانې يې كولې
ياره ناشوده (ناشونې) خو بله وه ښځو مو تر چلول - يو خالاکه
ماشومان، په منډه تر سرک يوې او بلې خواته او ښتو را اوښتو-
په موټرونو کښي يې چورت نه واهو-"
زه: "ښه بيا خو ژر گڼل کاكو ډېر گرځولي يې-"
جمال: "نه ميا د هغه سړي زوی وگرځولم - د هگيو دکان چي يې
دی - بابا خو چي ښار ته لاړ شي د هغه سړي له دوکانه دباندې نه
وځي - تر ما ښامه په دوکان کښي وي - ما ښام له هغه سړي سره
کورته لاړ شي - سهار چي را وځي وختي سودا واخلي کورته
راځي - له دې واره يې يوه بله ناشونې وکړه - د يو څو کسانو گڼي
(څهرې) يې راوښودې - که چيري داسي خلگ درباندي پېښ شو
دا پوښتنه يې در څخه وکړه چي د چا زوی يې؟ - زما نوم بدل ور
اخله - پېژني دي ستا گنه (څهره) بېخي ډېره مورته ورته ده-"
زه: "خه مطلب؟"

جمال: "نە پوهېرم - گنه مي مورتته ورتته ده - نوم به دده بدل ور
اخلم -"

زه: "دا چي پت پت کېږي له کوره نه را وځي - زردانه تروري يې له
کوره په زوره راباسي - بنار ته چي لار شي په منډه کورته راځي -
ضروريو چل شته -"

جمال: "برايه چي کورته راغلو - دی او مورکی - مي ډېر پردې
خبره ستري کړو - تراخيره يوه هم دا نه وويل چي داسي کيسه ده -
نه سلطانه ! زه په دې کښي ورک يم - هر بد کار که کړي وي خو
بابا کړي دی - دا مورکی - يې ولي له خانه سره وتړله -"

زه: "خیر دا به معلوم کړو چي ژرگل کا کوڅه کړې دي - ته داراته
ووايه - په بنار کښي ښه وگرځېدې -"

جمال: "هو ماخوستن مو بېخي ناوخته ډوډۍ و خوره - د ډوډۍ
له خوړلو پس خیرجان کا کا (د هگيو دوکاندار) خپل زوی علي
جان ته وويل "زويه ! دا د ژرگل زوی سرکس ته بوځه -" علي
جان مو ترسائیکل را ويستو - زه له شا ورسره کښېنستم - د شپې
يې د بنار په دې گڼه گڼه کښي سم کړ - زما پر مو ترسائیکل اول
وارو چي سپور شوم لاس مي ټينگ په علي جان پوري نيولې
وو - له وېري رېږدېدم -"

علي جان راته وويل "ياره جماله ! ځوان سپری يې ستا پر
مو ترسائیکل ويره شي - بېغمه کښېښه - ته هغه د خلگو ښځو ته
خو وگوره - پر مو ترسائیکل څنگه ناستي دي -"

دلته مي پر موٽر سائیکلو سپرو ٻڻڻو ته پام شو- ٻڻڻي به له شا ناستي وي- دواڙي پٺي به بي يوه پر بله اڙو لڙي وي- ماشوم به بي لا هم په غٻر ڪٺي وي- دلته علي جان موٽر سائیکل دومره تيز ڇلاو- زما دومره وڀره شوه چي ورته ومي ويل "دا موٽر سائیکل سوڪه چلوه- داسي نه چي خور مو ڪري-"

علي جان و خندل "جمالہ! وڀر ٻه مهه- نن بي لا ستا په خاطر سوڪه چلوم -" يو ڄاي بي له ڏيرو بائيس ڪلونو، موٽر سائیکلونو او موٽرونو سره موٽر سائیکل وڌرا و- يو سڙي راغلي- پر موٽر سائیکل بي سڀين نمبر وليڪل- ده ته بي يو ڳردي شي ور ڪي- ده په جب ڪٺي و اچاوو-

پر مخ روان شو- يو ڄاي بي روپي- ور ڪڙي دوه واره ٽيڪتونه بي را واخيستو بل ڄاي بي په دروازه ڪٺي و لاڙو پوليسو ته ونيول- هغو سوري ڪڙو- بپرته بي ده ته ور ڪڙو- دننه بي پر ٻڻو دو- دننه چي ور غلم مسلمانہ!! يو خلگ و- نر او ٻڻڻي ڪڙو- زاڙه، ڄوانان او هلڪان، زڙي، پڻي او پڻي، وڙي دومره ڏيرو چي شمار بي نه ڪڍو-

يو ڄاي بيا علي جان دوه ٽيڪته په روپو را واخيستو- ديو ڏڙو هرڪ خا ته په زينو وختو چي په ڏڙو جوڙو و- دهغه پر غاڙه واره و لاڙو و- په ڄا ڪٺي سنڌري ڊغڊي- دوي ٻڻڻي په ڪٺي ڳرڳڊي- دوو ڪسانو يو بل ته ويل "ياره دا ٻڻڻي نه دي- دا ڪڙو اڳان دي- " ما علي جان ته وويل "دا ڪڙو ڄا بله ده؟"

علي جان راته وويل "نربنخبان - ما ورته وويل "علي جانه
وروره ! اوس هم نه شوم پوه -"

علي جان ډېر په قهر راته وکتل "تا ولاکه زما پلار هم پوه کړي -
«شي مېل» اوس پوه شوې که نه.»

ما وخنډل چې ومي خنډل "خودغسي ووايه - "علي جان داسي
حېران غونډي را وکتل "ته په انگلسي پوهېږې؟" ما ورته
وويل "هو -"

علي جان راته وويل "په دې خپله مورنۍ ژبه ولي نه
پوهېږې؟" ما ورته وويل "مورنۍ ژبه مي زده ده، نه په لوست او
ليک بل نه هغه لفظونه چې ډېر په احتياط پت په کار کېږي -"
علي جان وويل "څنگه څنگه نه شوم پوه؟"

زما په دې کښي سودا اړه شوه چې هغه نربنخبان خه شى دي -
چيري او څنگه ژوند کوي - زمور د خاورو په خړو کليو او کوڅو
کښي چي پيدا کيږي؟

هغه دوه زاړه موټرسائیکلان ولاړ وو - يو وخت دوه کسه دننه خا
ته راغلو - موټرسائیکلونه يې ستارټ کړو - په خا کښي يې
دومره تېز چلول په خداى که علي جان پر مخکه چلولی دی -
سوکه سوکه په خرڅ کښي د خا غاړي ته را ورسېدو - شا و خوا د
خا پر غاړه گرځېدو - خلکو روپۍ ورته نيولې - په يوه لاس يې
روپۍ ټولولي په بل يې موټرسائیکل نيولی وو - خوند خويې
ډېر وکړو - يو چي خا د دري نه وای - بسورېدو زما وېره کېده -

بل ځای یې بیا په وړو موټرونو کښې سپور کړم. وماته ځان داسې ښکارېدو لکه د ماشومانو کار چي کوم - ټول په ږیره خلگ په کښې سپاره وو. هغه واړه موټران مو سره جنگول. دوه ځایه خرخونه وو. یو پورته کښته گرځېدو بل شا و خوا. علي جان ویل "په دې کښې دي بیا سرگرځي". نور حیوانان، مرغان مو هم ولیدل ناوخته راووتو. سړي ته یې هغه دده را کړی شی خوروی. ورکړې. موټر سائیکل یې را روان کړ. کورته راغلو ویده شو. سهار چي را پورته شو. چای مو وڅښلې. د علی جان پلار بابا ته وویل "شکر دی اوس دي دا زوی ځوان دی. په دې مي بېخي زړه ښه شو چي تعلیم یافته دی. دا ښه دی چي په کلي کښې مو سکول شته. ډېر بختور خلگ یاست. زموږ د قام خودا بدبختي په برخه ده. یو ځای ملایان ورته ولاړ دي سکولونه نه پرېږدي بل ځای بیا استاذان نه ورځي. ټول پر کورونو ناست دي حرامی تنخواگاني خوري. یوه ورځ دیو استاذ مور مړه وه. زه هدیرې ته ورغلی وم. په مور پسې یې له هغو مردارو روپو اسخات گرځاوو. زه په کښې ناست وم. دا ملندي مو په له ووهلې. دسمال به مور او نیو و زما قبول دی بېرته به مو ولاړ سړي ته ورکړ. ما در بڅښلې دي. زه په دې سوچ کښې ورک وم "ته دا ملایان گوره. په دې ورځ هم خلگو ته سر نه ور خلاصوي. که نن یو ملا د دې سړي دا روپی. وغورځووي چي په دې اسخات، زکواة او خیرات نه شته نه

کېږي بيا به وگورو چي خلگ داسي کوي او که نه. د خلگو د ماشومانو ژوند ور بربادوي او که نه.

د دې خلگو ايمان وماته معلوم دی. دوو شيانو ته بېخي ژر وار خطا کېږي. يو داسي بدرنگي بل د خان نوم ته.

زه د غټو خلگو هدير ته هم ورځم. د ثواب په نيت نه له شرمه. سبا په مخه سره ورځو. زه د هغو په هديرو کښي هم دا خلگ وينم په مړي پسې روپۍ ډېري وپشي. زه هلته هم دا سوچ کوم "ته دې خلگو ته وگوره. ټول عمر يې د خلگو حق خوړلی دی. د خلگو جائيدادونه يې لاندي کړي دي. پر خلگو يې ظلمونه کړي دي. نن د هغو خلگو حق را اخلي بېرته يې و هغو خلگو ته په اسخات او خيرات کښي ورکوي. دلته هم د مولوي صېب ايمان....." ملايان صاحبانو ته څه ډېري ورکوي.

دا خبري مي په دې درته وکړې. تعليم يافته خلگ نور که نه وي په دې نښه پوهېږي چي حراميان څوک دي؟ حراميتوب څوک کوي؟ "بابا واره و خندل. زه پوه شوم چي بابا ته ستا دا خبره ور په ياد شوه چي (حرامي او د ډمي زوی زه يم. د ډمانو او حراميانو خويونه تاسو دا خاندانه او حلالوني کوی). کاکا خپله خبره جاري وساتله.

"ژرگله! بايد پر دې لوستو او تعليم يافته خلگو ونه خاندو. د دوی پر حال بايد افسوس وکړو."

زۀ پوه شوم چي د کا کا ذهن د انصاف کچاریو ته لارۍ د بابا
خندا بې ځایه ورته بنسکاره شوه . د دۀ دا خیال نۀ وو چي بابا پر
دې و خندل چي زموږ په کلي کښي سکول نشته . د ملا سبق یې
ویلی دی .

۷

کلونه پس مورکی. دباندی په هغه نغري کښي چای پرینسې وې چې چارپېره یې دوه گزه دېوال پر راگرځولی وو. نور یې سرد سالي غوندي په بوټو پوښلی وو. سهار وختي او ماڅيگر بڼه گزاره په کښي کېدله. غرمه او ماپښين دېره تکلیفجنه وه. اوس بوټي دېرو بادونو او بارانونو له ځانه سره وړي وو. پر سر یې اوس لوی لوی سوري وو. په دې تک سره لمربه د نغري وخنګ ته مورکی. ناسته وه.

زه د لمانځه پر ځای ناست وم. دعا مي کړې وه. پخپله وړه خونه کښي مي شا و خوا کتل. چت څه دېوالونه یې لا په لوگي تور وو. د شمال لور ته یوه وړه دېره پر دېوال ټک وهلې وه. یوه زړه کاسه، درې زاړه غابونه پر پراته وو. یو د غوړو دوښم سپره ژېر تیم (دوبی) پر پروت وو. د خورما درخته پر جوړه وه چې موږ به بوره که به بوره نه وه گړه مویه کښي ښودله

د ختیځ لور ته یو لوړ ځای چې موږ یې سر په لرگیو پوښلی وو. برسېره مو دوی زړې بشتري ټولي پر ښودې چې هر

تلټک (پرستن)، هره نالي ته مورکی. رنگ په رنگ پینې یینې
وې. لاندې یو سپن غټ صندوق چې مورکی به زموږ مینځلې
جامې پکښې ښودې.

د سهېل له لور بې وټولو شوو بشترو ته نژدې دروازه وه. لږ را
دې خواته یو غټ سوری چې د کرکی کار موځیني اخیستو. په
گرمي کښې به خلاص وو. په ژمي کښې به نیم په خټو بند وو.
نیم به مو په گډرو بند اوو.

د لوېدیځ لور ته په میان کښې نغری، په چت کښې پر هغه برابر
دود کښ (د لوګي د پاره سوری)، یو جار (د بوټو ځای) جوړ وو.
په ژمي به د نغري له یوې غاړې (لوري) مورکی له هغې بلي
غاړې بابا کښېستو. داسې نه چې یو زموږ کور داسې وو.
تقریباً د ټول کلي که یوه خونه وه که دوې، ټولې داسې وې.

په ټول کلي کښې دوه صفا بناهسته کورونه وو لکه د نادر خان
او ملک منگل. د دغو کور ته رنگارنگ مېلمانۀ هم راتلو. ودې
ته مي فکر هغه د جمال د ښار خبرو واراوو.

دا ښۀ شو چې مورکی دننه راغله. چائینکه او پیالې یې
کښېښودې. پیالې یې ډکې کړې ولاړه شوه. د درې له سره یې
هغه د بورې ټیم (ډوبی) راخیستو. ما مصله را ټوله کړه. راغلم
د مورکی له څنگه کښېنستم. پیاله مي راپورته کړه.

هلک کيسه راته وکړه چي هلک روان شو. ماته دا سوچ را
ولوبدو چي "دا څنگه ډوډۍ ده چي ته يې هم غوښتی يې. په
داسي ډوډۍ کښي خو بابا هم ترننه چانه دی غوښتی. ته يې
څنگه وغوښتي؟"

تر ماښامه مي دا خبره له ذهنه نه ووته. ماښام داسي وخت ور
روان شوم چي شه ترغونې وه. د اسرې (لندي برات) د څلورمي
ورځې مياشت تررنه سترگه (ځلان سوري) لاندې تر غره ښه
لوړه ولاړه وه. تر مياشت لاندې بيا د غره تر سره د اسمان کيناره
داسي تکه توره وه چي سړي نه ده او ورو گمان پر کولای شو، نه
د گڼڅ چي ورو رسېدم. دوی د باندي کالی هوار کړی وو.
چارپرېره پنځه شپږ بالښته پراته وو. نور يې تلکان کت کړي
وو. د بالښتونو پر ځای يې ښي وو.

له سلامه پس مي خپلې د هوار شوي کالي څنگ ته کښې چي
خاتول کاکو او زويان ټول مخته راغلو. روغې يې راسره وکړو
کښېنستم. زما له کښېنستو سره سم د دوی رغ شو. مور بېرته
ولاړ شو د کالي څنډې ته ورغلو.

سیدگل کاکو له درو زويانو سره را ورسېدو. له سلامه پس
روغې وشو چي دوی کښېنستو. خاتول کاکو زوی ته
وويل "ورشه اوبه راوړه." هغه اوبه راوړې. سیدگل کاکو ته يې
ونيوې.

سیدگل کا کو: "خاتوله! مور شو میا (ناوہ) نیولی ده۔ ترهغه مور
ستا په شی خکه نه کوو تر خو چی دی بخنبلی نه یو۔"
خاتول کا کو: "سیدگله! خدای به ټولی خیر کړی۔ ته دا اوبه
وڅیننه۔"

سیدگل کا کا: "خاتوله! په اخلاص درته راغلی یم۔ نن زما غاړی
ستا چاره ده۔ نن می دهر څه اختیار ستا دی۔ ما ته شین زړی
کړی، سترې کړی یې۔ ناحقه می پر خلگو گرځولی یې۔"
خاتول کا کو: "سیدگله! ما هم داسی په اخلاص بخنبلی یې لکه
ته چی راغلی یې۔ زما ستا له اوومه سپنسی قسم دی۔" سیدگل
کا کو هڅه وکړه چی ورو لاړ شی۔

خاتول کا کو: "سیدگله! له دې گایه (خبري) می قسم دی۔ ترهغه
چی اوبه دي نه وي څنبلی۔"

سیدگل کا کو اوبه بنودې۔ خاتول کا کو یې په ناستی په غاړه
کنبی لاس ورواچول۔ یوار بیا ټولو په غبرو غبر وکړو۔
ډوډی راغله۔ بنه بنوروا او توري، سپینی غونبی وې۔ بنه تر
بسو مو وخوره۔ دسترخوان ټول شو۔ خاتول کا کو خپل زوی ته
وویل ورشه ترخې چای پخې کړه۔

سیدگل کا کو: "سلطانه زویه! ډېر خوشاله شوم۔ چی خاتول
ډوډی ته راغونستی یې بل دي په ډېر کم عمر کي دیو ډېر لوي
سړي کار کړی وو۔"

زه پوه شوم چی په دې یې ډوډی ته راغونستی یې۔

زۀ: "سیدگل کاکو! کوم کار؟"

سیدگل کاکو: "هغه بازخان چي دي په خاپېره وهلی وو."
زۀ: "سیدگل کاکو! مجبوره بې کرم." "توله کیسه مي ورته وکړه
سیدگل کاکو: "زویه! دا نوی نسل تر مورښه دی. د خبري څۀ د
خاپېري ځواب نه ورپرېږدي. مور لېوني یو چي پر ځوانانو
لگېږو."

خاتول کاکو ته یې مخ ورواړاوو "خاتوله! په ما و تا خو یې
درې میاشتي ملنډي ووهلې. په دې هلکانو یې پخداي که درې
ورځي ووهي."

زۀ: "سیدگل کاکو! هغه څنگه؟"

سیدگل کاکو: "زویه! په دې خو خبر یې چي زما او د خاتول پر
لښتي سره داوه وه."

زۀ: "هو خود خبریم. ته په خاتول کاکو ملامت هم وې."

سیدگل کاکو: "هو زویه! په پوهېدم. خبره مي تر خولۀ وتلې وه
بیا مي دا تربورگلوي وسترگو ته ولاړه وه."

زۀ: "سیدگل کاکو! هغه ورځ چي مولوي صېب نصیحت کاوو.
زۀ پوهېدم چي تا یادوي چي تر ماجت را ووتو. یوارمي لا دا
خیال شو چي سیدگل کاکو ته ووايه پر ترورو باچاهي مۀ کوه.
په ترورو باچاهي وکړه بیا له دې خپله کم عمر او ستا له سپیني
پريري شرمېدم. اوس دا راته ووايه ولي پښېمانه شوې. بې
دریمه د خاتول کاکو کورته راغلي؟"

سیدگل کاکو: "زویه! کیسه خو ډېره اوږده ده. لنډه به یې درته وکړم. ما چي په خاتول دعوه وکړه. خاتول په خان ننوتو. خان زه وروغوښتم. مورډواړو خپلي ورشې ورته وکړې. خان وویل "سمه ده بله ورځ به دواړه خپل گواهان راولئ." زما گواهان خونۀ وو. خاتول هغې ورځې ته خپل گواهان راوستو. په هغه ورځ خان نۀ وو بلي خواته تللی وو. هم داسي په دې کښي درې میاشتي تېري شوې. کله به خان نۀ وو، کله په مورډ کښي یو مانده، کله مورډ دواړه راغلي خان به نۀ وو.

یوه ورځ مو خان پیدا کړی. دواړو ورته وویل "داز مورډ فیصله را وکړه. اوس خودي کولمې را کښي پرې کړې."

خان یوه ورقه را کړه. دا هغه پلاني سړي ته ورورئ. هغه به ستاسو خلاصه در وکړي. "مورډ هغه ورقه را واخیسته هغه سړي ته راغلو چي یو عام کاروباريې د کرایې په دوکان کښي کاوو. ده په دوکان کښي دېوال ته شا وهلي وه. مورډ هغه د خان ورقه ورته ونيوه. دی هغسې دېوال ته پروت وو. یو بل ځوان چي په دوکان کښي ورسره ناست وو هغه ته یې وویل "ته هغه کتابچه راواخله ویې گوره. زه په کومه ورځ خلاص یم."

چي دا خبره یې وکړه. ما بېرته هغه ورقه ځیني را ونيوه. خاتول ته مي وویل "راځه." چي را ووتو. څو بسکنځل مي ځان ته وکړو، څو خاتول ته. له هغه پس مي ورته وویل "ما بنام ډوډی وکړه. زه له زویانو سره کورته درځم."

په موږ سپين ږيرو کښي که دا ستاسو عقل وای-ولي به مو
دومره ځله خوارول- "

په دې وخت کښي د ختيځ له لوري توره وريځ راروانه وه- تنه او
برېښنا نه سره پرېکېده-

د چای له څښلو سره سم د خاتول کاکو له کوره را رخصت شو
چي زه کور ته راوړسېدم- د باران شاخکي هم شروع شو- کالي
دباندي هوار وو- ما خپل کالی له واره سره و نغښت دننه مي يو
وړو- مورکي- خپل او د بابا کالی دننه راوړو- يوه د او بو بدنۍ
دباندي پاته وه- زه په هغه زورور باران کښي ورووتم- بدنۍ
مي رادننه کړه- يو ځای باران زورور وو بل ځای هوا- زما په
خيال داسي زړه به نه وو په ټول کلي کښي چي په کوگل کښي به
پر کرار وو-

خونه څخېدلې چې په کور کښي څه لوبښي وو هغه مو په خونه
کښي او بو ته کښېښودل- د دروازي خواته خونه څخېدلې- موږ
پروانه په کوله- د مورکي- څراغ په لاس کښي وو- وار به نه وو
هغه د پوال ته به ورغله په کوم د پوال چي به دريا څړېده بيا به مي
ورناره کړه "موري! ته دا څراغ راوړه- دا ډک لوبښي به وباسم-"
چي ما به لا ټول لوبښي نه وو کتلي- مورکي- به بيا تر دريا را
رسېدلې وه- د باران تر درېدو پوري موږ په ولاړې ولاړ وو- د
سهار گاه و خواته مو بشتري هوارې کړي بيا زه ویده شوی وم-

نبه غرمکی. وه چي را وینش شوم. د مخ د مینخلو اوبه مي را
واخيستي راو وتم. د خونو شاته وگر خېدم. کيلوال مي ليدو
چي د خونو پر چتونو ولاړ وو. خود به د هر چا خونه لکه زمورډا
تويېده. خاوري يا به يې گل پراچاوه. هوا بته ولاړه وه. ډنډه
مېغ (تبش) وو. کډي د باران له اوبو ډک ولاړ وو.
نيز (سېلاب) راغلی وو.

زمورډ کلي پر مانده اوبه لوري را اوبنتې وې. ټوله هغه مخکه
چي په سترگو بنسکارېده ختې او اوبه اوبه وه. خو خوانان چي
کاني او لرگي يې په لاس کښي وو. له هغه بله لوري يواځي
لاجور شېخ لاسونه سره غورځول. ما بدنې کښېښوده مخه مي
وروکړه. په دې چټک وروان وم چي لاجور شېخ خوږنه کړي
چي ورنژدې شوم. لاجور شېخ د يوې وړې ماشومي سورنری
پروني تر سر تړلی وو. شين اوږد قميس يې په غاړه، پرتوگ يې
دومره غړلی وو. خلگو به داسي محسو سوله چي بېخي يې
پرتوگ شته نه. تکه سپينه د ماشومانو سدری (چي تل به خپلي
مور په کور کښي ورجوړوله) په غاړه وه. توري زړي، پرې خپلي.
يې په پښو کښي کښولي.

يو لوی مار چي نيازه (سېلاب) راوړی وو. غولۍ غولۍ پروت
وو. بېخي د حرکت نه وو. خوانانو وژلی. لاجور شېخ نه ور
پرېښودی.

دليل يې داوو "دا ماران هغه ماران نه دي كوم چي تاسو په پخوانيو نكلونو كښي اورېدلي دي - دا ماران تاسو تجربه كړي - دا چي د انسان رغ واورې تښتي - تر هغه انسان نه خوري چي پښه يې لوړه نه وي پر بښي -

هغه ماران او دېوان اوس هم هغسي مست گرځي - اوس هم هغسي سپين دېو د تور تابع دي - اوس هم هغه ښاماران هغسي پر خزانو پراته دي خلگ چيچي - د زهرو اثر يې بيا د چيچلي سړي په لمسيانو او كړوسيانو كښي لاوي - څرېكي او دردونه گالي -"

په دې وخت كښي غمخوار كاكا وويل "شېخ صحي وايي - دا ماران سړي نه چيچي - كه يې چيچلاي اوس به زما له دوولس تنه كاله شه يو نه وو - زما د غره په باره كښي له كلونو څلور پنځه ماران اوسي چي مور په كډه راشو - زه مېني ته ورشم - دوي ووينم په خونه كښي دننه پر غولي گرځي چي كله مور په كډه ور شو بيا دوي د خوني په شاتيرو كښي گرځي -"

دلته په ځوانانو كښي ديوه رغ شو "غمخوار كاكا! لږ ښه پكښي وگره - " كټ كټ ټولو وځندل -

غمخوار كاكا په تونده لهجه ورته وويل "ناپوهي دي ښه درسره وكړي -"

۸

هم داسي وخت تېرېدو- ما خپله مزدوري کوله- کليوال هم په پېغورنو سترې شو- نوريې حرمونى ، دم او د زردانې يار راته ويل نه وو په وس- يوه زردانه وه- هغه د چا پر چم خان مي نه شو ځيني خلاصولاى- اوس مي د مزدورى له روپيو بڼې ډېرې روپۍ هم له مورکۍ او بابا پتې کړې وې-

اوس کلونه تېروو- جمال څه کوي سدو لا څو واړه بڼار ته تللى وو- يوه ورځ مي جمال کښېناوو-

زه: "ياره! که له دې واړه بڼار ته تللى زه هم درسره ځم- دورې به يو کار پيدا کړو-"

جمال: "دريمه ورځ زه ځم- هگۍ مي بېخي ډېرې پروتې دي- په دوکان کښې بېخي شى نشته- په دې مي وځنډولې چې لږ نور بيخ شي بيا بڼې گراني خرڅېږي-"

د جمال طبيعت ډېر خراب راښکارېدو- له جماله مي پوښتنه وکړه-

زه: "دا طبيعت دي دومره ولي او په څه خراب دى؟"

جمال: "سلطان ه وروړه! موردي خداى له مور ه خلاص کړي-"

زە: "ولي؟"

جمال: "مور چي يې په بنه او بدنه واي پوه کړي. بناهسته به د دې نورو خلگو په شان گرجېدو. نه به مود چا په ژوند کار وو. نه به مود چا په درد، غم، لوربه او تنده کار وو."

زە: "جماله! دا څوک دی چي ستا دومره زړه په شين دی. زمور په کلي کبسي يو شو کوره دي چي بنه گزاره يې کپړي. نور خو ټول دا زمور په شان وږي، تږي او لوڅ دي."

جمال: "ياره! هغه بله شپه مورکی. دلندي صادق د کور کيسه راته وکړه. ياره! خوب څه قسم پخداي او بنکي مي په سترگو کبسي نه درېدې."

هغه بله شپه بابا او سدو ويده شو. زه هم په بشتره کبسي پروت وم. مورکی. بشترې ته راغله په بشتره کبسي ناسته وه. سريې ټينگ په يوه لاس نيولی وو. ما پرېغ کړو "مورکی! خير دی ولي دي سر په لاس کبسي نيولی دی. سردی خوږېږي؟" مورکی. راته وويل "نه زويه! - ما ورته وويل "بيا ولي په بشتره کبسي ناسته يې؟ سردی په لاسونو کبسي ټينگ نيولی دی. دومره وش دي وکړو. يو کيسه خوشته؟"

مورکی. وويل "نن د زرغوني ترور پوښتني ته ورغلم. دومره مي زړه پر خوږ شو چي راياده شي سر مي پرله وگرځي. يوار خويې نرور کله بنه وي کله لېونی. وي. ټينگه يې په کور کبسي تړلې

وي - مېړه خو يې تر نېرور له مخه لا ناروغه وو - په ځولى كښي
يې هم دباندې هم دننه وړو -

يوه دا وه په كلي كښي به گرځېده - له چا گرېوان وړې په
مزدوري وركړې - چاته وړې په مزدوري وروړېشلي - كله چا
زور قميس، چا من غنم په زكواة كښي وركړې -

يو زوى يې درلود چې مزدوري، پور او داري يې كول، كور يې
چلاوو - اوس دا هم ناروغه پر بستره پروته وه - په رڼو او بڼكو
يې ژړل - ما ورته وويل "زرغونې تروري! تا خو په دې
نېستي، ناروغي كښي بېخي چورت نه وهلو - په هغه سره
نېستي او ناروغي كښي به دې تل خوله له خندا ډكه وه -"

دې يوار د را پورته كېدو هڅه وكړه - بېرته يې سر پر بالښت
ولگاوو - دومره د زړه له زوره يې وژړل - زه د هغې غيرتمندي
زرغونې وژراته جېرانه وم - سپين او تور قمر وېنستان يې داسي
سره نښتي وو لكه كراسته - هغه غوښن سپين مخ يې نن پر
هډونو خالي پوست پاته وو - شنه خالونه يې په ژړ مخ كښي تور
ښكارېدو - يو څه وخت پس يې ما په خپل پروني او بڼكي وړ
پاكي كړې -

زرغونې ترور راته وويل "زردانې لوري! يو خوبه ته وماته حق
رابخښي تاله ما سره بېخي ډېرې نېكې كړې دي -" ما ورته
وويل "زرغونې تروري! ته ومورته حق رابخښه - زموږ څه حق
دى -"

زرغونې ترور راته وويل "زردانې لوري! ستا د احسان بدل خو له ما سره نشته خدای به يې در کوي - ستا به دا خيال وي چي د زرغونې په خپله ناروغي او نېستي خوا بده ده - نه لوري! دا درې مياشتي کېږي يوه لور مي په کډه راغلي ده - د مېړه يې د مېرگي غوندي ناروغي ده - د دې يو ځای تې - بي ده بل ځای يې په نس (د اولاد په ځای) کښي دانه ده - درې وږې لورکې، يو وړوکی زوی لري - په خدای چي راغلي دي که يې تبخی پراړولی دی گني دی خو څه کوي -

د دې لورکې اولاد مي تر زړه لوېږي -"

بيا لکه له اوبو ډک لوشی ویشي ده - سترگي يې له اوبنکو ډکي شوې - له دې واره زما هم تروس ووتو و مي ژړل - را ولاړه شوم - زرغونه ترور مي هغسي پر بالښت پروته پرې بنوده - "په دې وخت کښي زما هم سترگي را ډکي شوې - مورکې ته مي وويل "بس -"

زه: "زه اوس څه ورسره کولای شم - له ما سره خو پنځلس سوه (1500) روپۍ دي - دا خو مي له بابا او مورکې په دې پتي کړې وې چي بنار ته په لار شم -"

جمال: "پنځه سوه (500) به مورکې ته ورکړو - مورکې به يې ور وړي - زه او ته چي بنار ته لار شو - هگی به خرخي کړو بيا خو روپۍ په لاس راځي -"

زه: "سمه ده -"

پنځه سوه روپۍ مي جمال ته ورکړې. -
زه: "جماله! داسي نه وي ته زردانه ترور يا بابا او مورکۍ ته
ووايې چې سلطان له ما سره بنا ته ځي. -"
جمال: "سلطان له لېونۍ خو نه يم. -"

دريمه ورځ سهار وختي د پاڅه سرک په لور روان شوم. له ډېره
انتظاره وروسته جمال هم را ورسېدو. له لږ انتظاره وروسته
زړوکی بس را ورسېدو. د جمال هڅۍ يې د بس سر ته وڅېړولې. -
مورډننه د بس د ميان په خالي چوکيو کښي کښېنستو. نوري د
شا چوکۍ ټولي خالي وې. -

ښه ډېر لارو. يو وخت د استاذ له څنگه ناست سپرې را روان شو. -
پريوه او بله چوکۍ يې لاس ښودل تر مورډه را ورسېدو. جمال پر
مارغ وکړو "پنځه سوه (500) روپۍ ورکړه. -" ما پنځه سوه
روپۍ ورکړې. -

هغه سپرې: "سل روپۍ نوري را کړه. -"
جمال: "ياره! هڅۍ دي څه اوسپني خو نه دي چې ته يې دوه سوه
(200) غواړې. -"

سپرې: "څه پنځوست (50) را کړه. اوس خو به خوشاله يې. -"
جمال: "اوس دي هم ډېر تاووني کړو. -" پنځوس ده له خپله جېبه
ورکړې. -

يو بل په عمر پوخ سپرې چې زموږ په څنگ کښي د هغې بلي خوا
په خالي چوکيو کښي يواځي ناست وو. ويې خندل او ويې

ویل "زمورډ پخوا کښي د يو سپين ږيري دا گپه ډېره مشهوره ده
- وايي هغه د خپل بس مونشي ته ويل وراره کرايه خو معلومه
ده - په بشپړه کښي يې سره رسوه - " پر دې گپه مو بېخي ډېر
وخنډل -

يو وخت مي جمال ته وويل "زما خوا گرځي - " جمال نښينه
خلاصه کړه - زه يې د نښينې خوا ته واپرولم - هغه سپين ږيري
سړي له دې واره بېخي ډېر په زوره وخنډل -
جمال: "کاکا! بيا يوه گپه در په ياد شوه که څه؟"

سپين ږېرې: "هو زويه! تر دې ځوانه پوري يوه خبره راپه ياد
شوه - يوه ورځ يو سړي نښه بس ته راو خپژوله - نښې ورته
ويل "ته ورشه يوه د پلاستيک خالي لوته را واخله - زما په لاره
خوا گرځي - " هغه سړي وخنډل "ستا عورته زمورډ بخته د
خلگو نښې نارينه ته وايي ورشه يو څه پروت راواخله په لاره
کښي به مو سات پر تېروي - زمورډ دا وايي ورشه خالي لوته
راوړه زه خوړلي پرې باسم (باقي) -"

د سپين ږيري پر دې گپه مو بېخي ډېر وخنډل - داسي په تلو
تلو کښي ما پښين قضا بنا رته ورسېدو - هگي - مو ډېرې په
احتياط را کوزي کړې - رکشه ته مو و خپژولې - د هگيو دوکان
ته راغلو - هگي - مو له رکشې را کوزي کړې - په دوکان کښي
ناست سپين ږيري وويل "د چای يې ريغ هوتلي ته ورو کړئ -"
جمال: "کاکا! د ما ځيگر اذان شوی دی که نه؟"

ڪاڪا: "زويه! دا بنار دى ڌڻه ڪلى خونئ دى چي د مائيگر لمونڃ
خلگ ناوخته ڪوي- مورڃ جمع لا وڪڙه-"
جمال: "ڪاڪا! مورڃ به لمنڃونه وڪڙو- لڙبه موله دورو (گڙو) مخ
صفا شي خوداسي شوي يو لڪه د خاورو شيطانان-"
ڪاڪا: "سمه ده- ورشئ لمنڃونه وڪڙئ- له هغې خوا چي رائجي د
چاي ورته وواياست-"
جمال: "سمه ده-"
لمنڃونه مو په مخامخ ماجت ڪنبي وڪڙو- له هغې خوا مو
هو ٽلي ته د چاي وويل- چاي راغلي-
ڪاڪا: "جمال! دا ورور تر تا مشرنه ٺڪاري؟"
جمال: "نه ڪاڪا! دامي ورور نه دى- ڪليوال مي دى-"
ڪاڪا: "په گنه ڪنبي تا ته ڊپر ورته دى- يقين مي نه رائجي چي
ڪليوال دي دى-"
جمال: "نه ڪاڪا! ريڻتيا درته وائيم-"
ڪاڪا: "سمه ده- زويه! د سڙي په پيڙندنه ڪنبي زه اڪثره نه
غلط ڊم- نن گوره څنگه غلط شوم-"
جمال: "ڪاڪا! مورڃ ڄو په بنار ڪنبي گڙو-"
ڪاڪا: "خود لارشي- ما بنام بيا ڪور ته راشئ- داسي نه وي تاسو
په هو ٽل ڪنبي شپه وڪڙئ-"
جمال: "نه ڪاڪا! ليوني خونئ يو چي په هو ٽل ڪنبي به شپه
ڪو-"

را ووتو- په بنار کښي جمال له مخه زه ور پسي وم - هغه د جمال خبره وه په کلي کښي چي يې راته کړې وه - يو ښاهسته ځايونه، ښاهسته خلگ، نر او ښځې گلې گرځېدو- نه مخ پتي وو- يو ځای خر شيان پخېدل - جمال ور وگرځېدو- له هغو شيانو يې دوې دانې را واخيستې چي دستي دستي هغه سړي له جوش غوړو يو راو کښو- له هغو دوو دانو يې يوه په لاس کښي ور واخيسته هغه بله يې و ماته په کاغذ کښي ونيوه - ده خپله خوړه - جمال: "سلطانۀ! دا گرمه و خوره - دا گرمه ښۀ خوند کوي -"

زه: "د دې شي نوم څۀ دی؟"

جمال: "سمبوسه -"

ما يې هغه نرمه خوا په لاس کښي و نيوه - په هغه پنډ ځای مه يې خوله ډکه کړه - توبه توبه يو گرمه وه بل ترخه - خوله يې رايخه کړه - ما اوف اوف کول جمال راباندي خندل - يو وخت پر داسي ځای برابر شو چي په کتار کښي موځيان ناست وو- څوک تر سره، څوک تر ژړ او څوک تر زرغونه سايوان لاندي ناست وو- چا سلايي، چا پالش کاوه - يوه خوبېخي تعويد په پاڅۀ کښي گنډلو-

هم داسي يو دوه ماشومان چي وړوکی څادر يې هوار کړی وو- درې څلور د عطرو غټي شينې پر پروتي وې - يولوی د مصالي سرنج (بمبه) چي په هغه يې وړې ښينې ډکولې -

چا د پلاستیک لوتي له پتھاتو ډکي يښي ويې - نارې يې وهلې "درې په سل درې په سل - يو سړی چې يو شی د سرک په خنګ کښي درولی وو - يو لوی خرڅ يې په پښه اړاوه - لوړه توره ډبره ډبره تېزه خرڅېدلې - کاکا بياتياني، چارې په تېرولې چې بياتي يا چارې به يې ورنژدې کړه ترغځي (بخرکي) تر غورځېدو - خلګ په کتار کښي ورته ولاړ وو - هر چا پر خپل وار بياتي او چارې اخيسته روپۍ يې ورکولې -

زه: "ياره جماله! ته چې اول وار ښار ته راغلي - د يوار په سرکس کتو دي دا زموږ په رنگه خوار هېر شو - د ښار ښاهست دي ټکي په ټکي راته وويلو خونه د خوارو خلګو -"

جمال داسي ځان واچاوه لکه زما خبره چې يې بېخي اورېدلې نه وي - دوباره مي په يوه لاس دی تر لاس ونيوو - هغه بل د هغو خوارو مزدورو په لور

زه: "ځان به نه اچوي - د دې خوارو دي ولي نه راته وويل؟"
جمال: "بخښنه غواړم - ملامت يم چې د ښار د رڼاگانو، هسکو محلونو، مستو خلګو مي درته وويل - د ځان په شان خوار مي هېر وو -"

داسي تر ماښامه په ښار کښي وگرځېدو - د ماښام لمنځونه مو په يو دومره ښاهسته ماجت کښي وکړو - پخداي که مي زړه ځيني تلو - له ماجته را ووتو د کاکا د کور په لور روان وو -
جمالو خندل -

زە: "جمالو! پر خه دي و خندل؟"

جمال: "سلطانە! زه چي اول وار له بابا سره راغلم. ما بنام په دې
خاي کښي را روان وو. ما چي د خلگو دا گڼه گونډه وليده. بابا ته
مي وويل "بابا! دا خلگ ما بنام ډوډۍ چيري خوري او ويد پري
چيري؟ ياره ما هغه ورځ د بابا په زوره خندا وليده بل وخت زما
د بابا داسي خندا نه ده په ياد." د کاکا کور ته ډېر ناوخته
ورسېدو.

دې ته مي سترگي وختې چي کله به ډوډۍ راوړي. يو وخت
ما شوم د لاس او به راوړې. جمال له ماشومه پوښتنه وکړه "بابا
او علي چيري دي." ما شوم وويل "دلته يو همسايه ډوډۍ کړې
وه بابا هغه ته ولاړ. علي جان دلې نه وي. کله کله راځي. هغه په
پلاني ښار کښي کالج وايي."
ډوډۍ راغله. له ډوډۍ خوړلو پس دواړو لمنځونه وکړو.
بشترې مو هواري کړې. ويده شو.

سهار چي را پورته شوو-د اودسو او لمونځو پس مي جمال ته
وويل

زه: "جماله وروره! ژوند دې ته وايي لکه د دې خلگو-زمور ژوند
خود انسانانو نه دی-د حيوانانو دی-"

جمال هغه انگلسي ناول په لاس کښي پرله اړاوو چي پروند
مور په ښار کښي له يوې رېږي والا څخه رانيوو-جمال و خندل-

جمال: "هو ته د دې خلگو وښه ژوند ته حيران يې-زه دې بېشرمه
ليکوال ته-دومره برېښي خبري-دا خبري زمور ليکوالان
دغسي نه شي کولای-په کتاب کښي خويې هوس وچ کړې-"

زه: "زمور ليکوالان هسي کمزوري دي گني دالار ډېره پخوا
خوشحال خټک ور خلاصه کړې ده-"

کاکا پتنوس په لاس کښي دننه راغلی-له اسلام عليكم، زمور
له و عليكم سلامه پس يې پتنوس کښېښودو-پيالو ته يې لاس
وراچاوو-جمال قسم وکړ-جمال چای واچولې-د بسکتو يو
غاب يې د کاکا خواته بل يې زمور د دوو په ميان کښېښودو-

کاکا: "پرڅه مو بحث وو؟"

جمال: "کاکا! پر دې ليکوال-کتاب يې وړښکاره کړ-

کا کا: "زویه! زه خو په دې انگلسي لږ هم نه پوهېږم - په دې
اوردو کښي لا گزاره کولای شم - دا اوس په تاسو دوو کښي کوم
يو ويلاى شي؟"

جمال: "کا کا! دواړه يې هم لوستلی شو هم يې ليکلی شو -"
کا کا: "ستاسو په کلي کښي خو سکول نشته جماله ستا کيسه
باباراته کړې وه - دا سلطان خوتۀ وايي چي زموږ کليوال دی -"
جمال: "کا کا دا خبره ريښتيا ده چي دی زموږ کليوال دی مگر
زموږ مور تر مور وروڼو هم ده ته ډېره توجه او مينه ور کوي -"
کا کا وخنډل -

کا کا: "ما درته وويل چي زه د انسانانو په پېژندنه کښي کله هم
نه يم خطا شوی - يو رښته يې درسره شته - هره رښته چي يې ده -"
جمال: "نه کا کا! په خپلي لانه يو سره گډ -"

کا کا: "زویه! ما داسي وروڼه لايډلي دي - يو پلاني خپل بل
پلاني خپل وي بل داسي وروڼه چي يوله يوه بل له بل مذهب سر
تعلق لري - هم داسي وروڼه چي يوله يوي بل له بلي ژبي سره
تعلق لري بل خپلي نه ده ضروري - دوستی به مو سره کړې وي -
يو څه به ضرور وي - خير دا راته ووايه شپه راسره کوی که کورته
ځی - دوکان بند دی ځو ناوخته دی -"

جمال: "کا کا! زه کورته ځم - سلطان دلې يو کار پيدا کوي -"
په دې وخت کښي ټول په يوار را ولاړ شوو - تر خونه راووتو -
دباندي په کوڅه کښي راوان وو -

کاکا: "دلته یو سپری دی راځي له ما څخه هڅی- وړي- هغه راته وویل یو سپری را پیدا کړه- یوه بنگله مې اخیستې ده خوشې ولاړه ده- هغه به گوري- په ورځ که یې بل کار کاوو هم دې کوي- بدبخته چې ویې وینې دده مزدورپه کاروي- هغه ورځ یې ویل بلي خواته ځم کېدای شي ډېر وخت نه شم را "

د کاکا تر دوکانه په گپه گپه کښي راوړسېدو- جمال ته مو رخصت وړ کړو- جمال روان شو- کاکا دوکان خلاص کړو صفایي وکړه- مورپه دوکان کښي ناست وو- کاکا دکلي حال راڅخه کاوه- په دې وخت کښي کاکا هوتلي ته وررغ کړو چای راوړه-

هوتلي: "کاکا! چای به وځنډېږي- باروالا نشته-

کاکا: "باروالا غواړې چې په لاس یې درکړم؟"

هوتلي: "هو خود یې غواړم-"

کاکا ماته مخ را وړاوو

کاکا: "د هوټل مزدوري کوي یا دي خوښه ده؟"

زه: "خود کاکا! په مزدوري کښي شرم نشته خود یې کوم-"

دواړه هوټل ته ورغلو- کاکا دا ټوله کیسه ورته وکړه-

زه: "په کار څه نابنده یم- خوشکه به نه کوي- تنخوا تر هغه بل

باروالا څه کمه را کړه- داسي نه وي ته پوچه خبره وکړې دستي

دي کار پرېږدم-

هوتلي: "سمه ده-"

کار می شروع کرو۔ هو ٽيل تياره ما بنام بند ٻڌو۔ د پرد ٻسی۔ دي خان په خولۀ شي۔ د شپي چي به پر بستره پر پوتم دستي به مورکی، بابا، زردانه ترور او د خر کلي کوخي، د کور او کلي تر میان سپين ډگري چي هر ما ځيگر به بټي، باهي او خوسي پر کېدو۔ ټول به مي وسترگو ته جگ ودرېدو۔ په دې سوچ، سوچ کښي به کوتره ترور را په ياد شوه چي يکي يو زوی سرفرازي يې درلود۔ هغه هم پرېدي جنگ ته د جهاد په نيت تللی وو۔ ناوکی يې د پلار پر کور ناسته وه۔

اخير د سرفراز خسرد سرفراز پلار ته وويل "دا خپله نړور له ما يوسه۔" د سرفراز پلار ورته وويل "زه ښځه څۀ کوم۔ تر ماله تا سره ښه ده چي ناسته وي۔"

د سرفراز پلار يې پر دې مجبوره کړي چي خپله نړور يې کورته راوسته۔ کلونه تېر شو۔ د سرفراز د مور هيله نه څته۔ هر ما خوستن يې په دې نيت بستره هواروله۔ تر سريې د اوبو بدني ډکه ښوده چي نن به زما د زړۀ ټوټه راشي۔ نن به زما د زړۀ ټوټه راشي۔

ټوله شپه به و خالي بستره ته ناسته وه۔ او ښکي به يې له سترگو بهېدې۔ ښېراوي به يې کولې "سپين پوښو!!!! دواړي مو خطا شه۔ يوه مو هم مۀ سمېړه۔ څۀ مو راباندي وو چي زما د زړۀ ټوټه مو ولېرله۔ څۀ وکړم؟ څۀ وکړم؟ نور څۀ کولای شم؟۔ دغسي مو ناوکی۔ په سرو لاسو خالي بستره ته کښېنه۔ زما د زړۀ د

توتې به د چا په وينو لاس سره وي - د چا به د ده په وينو لاس
لرلي وي -"

پر دې ځای به ودرېده "داسې نه وي د بل په وينو د ده لاس سره
وي -" ولاړه به شوه "داسې نه شي کېدلای - زما د زړه توتې که نن
نه راغله سبا ضرور راځي -"

بل يې څه کولی شو - مېړه او زړور به يې هم په بشترو کېني پراته
وو او بڼکي به يې تويولې - دوې درې مياشتې چې به د شپې په
بستره کېني پرېوتم يوې او بلې خواته به او بستم را او بستم -

په دو مړه وخت کېني زما له رکبني والا (د هوتل د مالک د خور
زوی وو) سره شناخت شو - له ده سره مي په دې خالي کوڅو کېني
رکشه چلوله - رکشه مي زده کړه - هم داسې په مياشت دوې
کېني جمال راتلو د کور کلي حوالې راوړو - کال پوره شو -

له يو سوزو کي والا سره مي شناخت جوړ شو - ياره شوق څه
عجبه شی دی چې د چرگانو پر قصابو گرځېدو - هر ما بڼام يې
هغه پاته گندگي ټولوله - ټاکلي ځای ته يې وړه - ما په هغه
بدبويي کېني له ده سره شپه تر نيمايي د سوزو کي د زده کېدو
په خاطر تېروله چې دا مي يقين شو چې اوس دي مو تر هم زده
دی - د رکشي استاذ ته مي وويل

زه: "لېسنس به څنگه جوړوو؟"

استاذ: "دوه عکسونه، دوه زره روپۍ را کړه - په هفته
(اونۍ) کېني لېسنس جوړ و غواړه -"

زۀ: "ولي استاذہ! ڊاڪٽر سرٽيفيڪيٽ نه غواڙي؟"
استاذ: "نه."

زۀ: "دوى خۀ خبر دي چي زما لاس، پني، سترگي ٽولي ثابتہ
دي؟"

استاذ: "دوہ زره روپي گواهي ورکوي."
زۀ: "دوى په دي خۀ خبر دي چي زما موٽر زده دى. امتحان خوبه
را خخه اخلي؟"

استاذ و خندل او ماته بي وويل

استاذ: "امتحان هم دا دوہ زره روپي ورکوي."

هغسي وشو. په هفته کښي استاذ جو لپسنس په لاس را کړ. په
دي کښي کلونه تېر شو. يو سهار کاکا را نارہ کړه. زۀ ورغلم. يو
سږي په موٽر کښي ناست وو. دوہ هلکان هم په موٽر کښي
ورسره وو. له موٽره بي را ښغ کړو "کاکا! دوہ ډرژنه (درزنه)
هگي را واخله." دوباره بي بيا تر موٽر سر را ويستو "کاکا! چي
ماشيني هگي را نه کړي." کاکا هگي شمار کړي. پر ما بي را
ښغ کړو

کاکا: "راشه ددي سږي. مزدور پکار دى."

زۀ: "کاکا! اوس بي درته وويل که هغه کلونه مخکي چي بي
درته ويلي وو؟"

کاکا و خندل

کاکا: "درخه."

کا کا هگی۔ ورکولې هغه سړي ته يې وويل

کا کا: "تا هغه ورځ وويل زما مزدور پکار دی۔"

سړی: "هو۔ تا پيدا کړی که څنگه؟"

کا کا: هو۔ دغه ځوان دی۔"

سړي ماته سترگي را واپولې۔ بنه په غور يې راته کتل بيا يې

وويل سړی: "ما او تابل وخت سره ليدلې دي؟"

زه: "نه اول وار دی۔"

سړی: "که اول وار دی که دويم خو وماته ډېر شناخته بنکار پرې

۔"

زه: "څه ووايم۔"

سړی: "دا خدا خو دي بېخي ډېره شناخته راته بنکاره شوه۔"

کا کا: "د يو بل چا شک به دي ورباندي راځي۔ داسي ډېر خلگ

شته چي يو وبل ته په گنه کښي ډېر ورته وي۔"

سړی: "څه ووايم۔ څوک يې، د چا زوی يې او هغه څه کار کوي؟"

ما د خپلي کورنۍ ټوله کيسه ورته وکړه۔

سړی: "څه ووايم؟ څو تنخوا غواړې؟"

زه: "پروند يو سپين زيری سړی راغلی و ماته يې وويل له مور

سره خيراتي ايمبولنس چلوه۔ په ځای کښي ناست او سه هر کله

چي لا ورته مړی پيدا شي يا ډېر غريب ناروغه۔ مور به حکم

درکوو او ته به يې رسوي۔ بنه تنخوا هم درکوو۔ ما ويل څه

ووايم بل وخت مي دا مزدوري نه ده کړې۔"

سږی: "بس بس موټر چلولای شی؟ هغه هم زما سږی درته راغلی دی. هغه سپین ږيري دا دا نښانې یې دي. لس زره روپۍ در کوم - له پېرې کولو پس ښه خرچه هم در کوم بل خای در کوم. د ورځي که دي بله مزدوري کوله کوه یې. زه دي له بلي مزدوري نه راگرځوم خو تياره ماښام به بنگلې ته ځان رسوي. په بنگله کښي يوه خونه در کوم. په هغه کښي به اوسې." -

زه: "صیبه! بل کار خو نه ورسره کېږي چي په پېره درسره لاړ شم - د هوټل له مزوري، خو و وتم بيا به درې څلور ورځي بېکاره تېروم. له هغه پس به بل کار پيدا کوم." -

کاکا: "سمه تنخوا ورکړه. دا هوټل به پرېږدي. بنکله دي چيري ده؟"

سږی: "سمه ده. چوکيداري به هم ورکړم. ماځيگرزه درته راځم. سره لاړ به شو. دلته نژدې په پلانکي روډ کښي ده. اوس ناوخته دی هلکان سکول ته رسوم بل کيلي. هم راسره نشته." -
کاکا: "څنگه دا خو نژدې هم ده؟"

زه: "خوښه مي ده." -

زه چي له کاکا او سږي څخه د هوټل مالک ته ورغلم. هغه له ما ډېر خوشاله وو. د هغه سږي کيسه مي ټوله ورته وکړه. هوټل والا: "تنخوا به درزياته کړم. کار مه راپرېږده." -

زه: "استاذه! نور د هوټل کار نشم کولای. ډېر راته گران دی." -

دا ماڅيگر مي ټول هغه د بنگلې مالک ته په انتظار تېر کړو -
سړي نه راغلي - په دې بل ما پښين وختي سړي راغلي -
د هوټل له مالککې مي د تلو اجازه وغوښته - هغه اجازه را کړه - له
سړي سره په موټر کښي کښېنستم - خدای شته د موټر ناستي
ډېر خوند را کړی - سوکه سوکه بنگلې ته ورسېدو - په گېټ
کښي يې موټر ودر اوو - گېټ يې خلاص کړ په بنگله وړ دننه شو -
وگېټ ته نژدې وره خونه يې را خلاصه کړه - ماته يې وويل
سړي: "په دې کښي به ته اوسي - دا دوې کيلي واخله - يوه د
گېټ ده دا بله د دې خونې ده - دومره خيال به يې ساتي لکه خپله
بنگله چي دي وي -"
زه: "خود به يې ساتم - روپي را کوي د خدای پر پار خويي نه در
گورم -"
سړي: "په جمعه دوې کښي زه او کور والا راځو دلته شپه کوو
بل څوک بېخي نه درته راځي - وخت ناوخته هغه څو کسان خود
درته راځي چي له بنگلې څه سامان وړي يايې راوړي - هغه ټول
درېپېژنم -" بېرته راووتو - په موټر کښي د هوټل په لوري سره را
روان وو - بېخي ډېر يې زما په لور کتل -
سړي: "عجبه خبره ده - زما د بېخي ډېر شناخته شک درباندي
راځي - ته وايې موږ بېخي سره ليدلي نه دي -"
زه: "څه ووايم -"

په دې کښې هوټل ته راوړسېدو-زه يې کوز کړم دی روان شو-
ما بنام مي په هوټل کښې ډوډۍ وخوره-د هغه چا بنگلې ته لارم
چي خلکو فرید صېب ورته ويل- دا یوه چاته نه وو معلوم چي
خه کار کوي- دلته ژوند پر کړو لارو سم کړم-

هغه د ده خبره وه- په جمعه دوې کښې چي به دی راغلی، درې
څلور پنځه کسه به نور هم ورسره وو- ډوډۍ او کبابونه به يې را
اخيستي وو، سره له څو بوتلو (ما شربت گڼلی وو) چي ډوډۍ به
يې وخوره خالي بوتلونه به يې د بنگلې د خونو سرته وغورځول
چي کله به ورسره راغلي مېلمانه ووتو- يوه ښاهسته ښځه به
راغله- گپت به يې وټکاوو- ما به گپت ور خلاص کړو- دا به دننه
ورغله-

يوه ورځ هغه ښځه راغله - مېلمانه لادلي وو- ما دروازه
ور خلاصه کړه- دې رانه وپوښتل
ښځه: "مېلمانه تللي دي-"
زه: "نه دلې دي-"

دا راغله زما په خونه کښې راسره کښېښسته- ما دروازه بنده
کړه چي کښېښسته پر وني يې لږ له ځانه واړاوو- دومره نری
جامي يې اغوستې وې چي ټوله ځيگري يې تر ښکارېدو- زه
وشرمېدم - سترگي مي واړولې بيا مي تر هغه د دې په لور
سترگي نه دي اړولې چي مېلمانه ووتو- دا هم له خوني ور ووته-
فرید صېب تر لاس ونيوه- سره روان شو-

پر بنځه خو مي له اولي ورځي د رنډې، شک وو، نه د فريد صېب
د بنځې - يو خو فريد صېب سپين ږيري دی - تک سپين سريې
په نکريځو تورولې - ډېره او برېت يې پاک خرپيل - په وچ زور
يې ځان ځوان کړې وو - بنځه بېخي ځوانه وه بل که د دۀ بنځه
واي خو ماشومان به ورسره وو - کله به بېرته پينځمانه شوم چي
سپين ږيري سړی دی داسي به څنگه کوي -

بو تلونه مي هغه ورځ وپېژندل چي له بارانه سره ډېره تېزه هوا
ملگرې وه، بو تلونه يې د خوني له سره کبنسته را وغورځول - له
دې واره جمال دونيمي مياشتي پس راغلی -

زه: "ولي وروره! دومره وځنډې دې؟"

جمال: "له دې واره خويځ وو - هگۍ نه خرابېدې - په دې
وځنډې دم - "چای مو سره وڅينلې - جمال د کلي سرسري حال
احوال را کړی - ما د دې خپلي مسافري او مزدوري حال احوال
ورکړی -

زه: "وروره! ته اوس په ښار کښي وگرځه - زه به کار وکړم -"

جمال: "وروره! زه په ښار کښي گرځېدلی يم - سودا مي کړې ده -

پروندی راغلی يم - که کورته حال احوال يا شی لېرې -"

زه: "ته ته داراته ووايه چيري وي؟ شپه دې چيري وکړه؟"

جمال: "له علي جان سره -"

زه: "بس ټولو ته سلامونه ورکوه - په يو څو شپو کښي که خيرو و

زه هم کلي ته درځم -"

جمال رخصت شو۔ زہ پہ خپل کار اختہ شوم۔ ما بنام مي د هوٽل
مالک ته وويل "زہ سبا او بل سبا کني کورته ڄم۔ خپل حساب
وکره۔ د حساب وکړو۔ د هوٽل د ډوډي حساب مي ورکړ۔ په دې
سهار په بناړ کني وگرځېدم۔ د بابا، مورکی او زرداني ترورد
پاره بنه بنه کالي رانيوو۔ ځان ته هر شي نوي نوي۔ هوٽل ته
راغلم۔ ډوډي مي وخوړه۔ ماخوستن بنگلي ته لاړم۔

سهار چي را پورته شوم بېخي ډېر باران اورېدلی وو. سپين کالي مي واغوستلو. توره او خړه قمره اوږده سدری، ژېړه زري لونگی. مي ټينگه په هنداره کښي ښه په خيال وتړله. نوې سرې ښکاري خپلې هزاره جوړمي په پښو کړې چې ځان مي تيار کړ. غوټه مي را په شا کړه را و وتم. په رکشه کښي کښېنستم. رکشه روانه شوه. هر وخت چې به مو تير يا بل شی تېر شو. پر رکشه به اوبه وغورځېدې.

د رکشې والوويل "اهي ستا." يو خواړه چي مي دده له خولي دا واورېدو چې ده بيا وويل "اهي ستا." ما ورته وويل "نوريې وماته راپرېږده."

د رکشې والا پر شا را وکتل له خندا شين (ټيکي) شو. دا وخت د سرک په منځ کښي ډنډ اوبه ولاړي وې چې رکشه لږ په کښي لاړه بيا بنده شوه. ده پر شا را وکتل ماته يې وويل

رکشې والا: "دا ستا د لاسه-"

زه: "ستا د لاسه-"

رکشې والا: "ستا د لاسه-"

زه: "ستا د لاسه-"

رکشې والا: "ستا د لاسه-"

چي دی کوز شو- پرتوگ يې راپورته کړو- له رکشې سره يې د
رکشې د کنبلو په خاطر زور شروع کړ- ما هم پرتوگ راپورته کړ-
راکوز شوم- خپله غوټه مي را په شا کړه چي تر اوبورا ووتم- د
ده په سترگو شوم- را نار ه يې کړه

رکشې والا: "اې دله! دا زما روپۍ را ورپه-"

ما له هغه ځايه خپلي نوې خپلۍ وربنکاره کړې-

زه: "دله! ته دا زما د نوو خپليو روپۍ را ورپه- "زما له دې خبري
سره ده په اوبو کنبې را منډه کړه چي تر ما را رسېدو- ما وخنډل-

رکشې والا: "تا څه....."

زه: "زه يې نه خورم- که دی بڼه شی دی ته يې وخوره-"

زه او دی چي لاس او گربوان کېدو- خلگ میان ته راغلو-

رکشې والا: "شرم نه لري- زما روپۍ يې نه کړې را رهي شو-"

زه: "وروره! په رکشه کنبې ستړی شوم- دلته ورته ناست يم چي

رکبڼه سمه شي- زه ورسره ځم-"

دی په گونجي تندي، تونده لهجه رغېدو- زه په ورين تندي، ورپه

ورپه خندا ورته رغېدم- خلگ چي څه راتلو هغو د رکشې والا

ملا متا وو۔ اخیر مجبورہ شو پہ اوبو گلہ شو چي خو قدمه د
رکشې په لوري لار بېرته يې شاته را وکتل
رکشې والا: "اې دله! داسې نه وي زه په رکشه اخته شم۔ ته لار
شي۔"

زه: "نه خم وروړه! خه خر سپی يې۔"
رکشې والا: "خر به دي لا پلار وي۔" بېرته را غبرگ شو۔
زه: "وروره! لار شه۔ خه تورزړی انسان يې۔ په لوړه دي لاهم باور
نه کېږي؟"

رکشې والا: "ولي مي نه کېږي۔"
زه: "خو ورشه ناوخته دي کړم۔"
رکشې والا: "دله! داسې نه وي رانه لار شي۔ زما روپي به
يوسي۔"

زه: "نه خم، نه خم، نه خم۔"
دی خوار په اوبو گلہ شو۔ وار به نه وو شاته به يې راوکتل۔ زه د
سړک پر څنډه ورته ناست وم۔ ده چي به زما پر خوا را وکتل۔ زه
به يې ناست وليدم خوله به يې وبنورېده۔ ما به له دې ځايه ور
ناره کړه
زه: "لس واره۔"

دی به بيا زما پر خوا په اوبو کښي را رهي شو۔ ما به بېرته ور
ناره کړه
زه: "هله ژر شه۔ بېخي ډېر ناوخته شوم۔"

دی به بېرته د رکشي په لور ورغلی - یو وخت دده له رکشي سره زورونه وو- ما بله رکشه ته لاس ورکړ چې رکشه ودرېده - غوټه مې پکښې کښېښوده - رکشه روانه شوه - ما سر تر رکشه وراویستلی چې ورناره مې کړه -
زه: "رکشي والا! خپل جوار گوره - د شکاڼه په قسمونو باور مۀ کوه -"

دده خوار خوبل شی په وس کښې نه وو لکه یو ماشوم لاس یې د ښکښلو په شان پورته کښته کاوو -

اډې ته راغلم - په اډه کښې په بس کښې د درو کسانو په چوکۍ کښې له ناستو دوو کسانو سره دریم زۀ کښېښستم - بس روان شو - زما بېخي ترډېره وخت دې ته فکر نه وو چې له تا سره په څنگ کښې دوه کسه نور هم ناست دي -

یو وخت چې مې په څنگ کښې ناست سړي په کټ کټ وخنډل - ما سترگي ورواړولې - زما په څنگ کښې ناست سپین ږیری سړی تک سور مخ، د مخ په لور دوو غاښونو کښې یو وتلی - تور، خیرن پټکی - یو بل ښاهسته ځوان ته ږغېدو چې تازه راغلي څو تاره ږیره، تک تور کالي، اوږده وښتان، تکه سره بلوڅي خولی - بې پر سر وه - کیسه یې څۀ داسې ورته وکوله

سپین ږیری: "سوجا ملک پښ داسې کتار کاوۀ په درست دیار کښې داسې د مورې زوی نه وو چې له ده یې کتار گټلو - سوجا

ملک چي به کتار ته کنبښستو بېخي ډ پر نندار چيان به پر چارپېره وو.

يوه ورځ ماڅيگر د خوشکاوې د خان نوکر راغلی. پر سو جا ملک يې ښځه کړه "هلکه سو جا! را ووځه."

له سو جا سره يو بل سړی ولاړ وو. په آره کښي يې غاښونه ورته کښل. چي د سړي آره يې په لاس ورکړه. راووتو د باندي په دروازه کي ښځه وغځېدو چي ستوماني يې ووته. د خان پر نوکر يې ښځه کړه "څه دي ويل؟ د بل د در سپيه !!!". نوکر ورته وويل "دا څه..... خورې؟" سو جا ورته وويل "که ښځه کار دی خو ته يې وخوره."

تولو ولاړو خلگو په يو وار په کتکت و خندل. داسي ښکاره شوه چي دا ولاړ خلگ ټول د سو جا همدرده دي. د خان نوکر زورونه وهل. پوچ رد يې ويل. خلگو نيولی وو. سو جا له خپله دوکانه د لوېديځ په لور تر سرک راپوري وتو. د شاه جهان ميډيکل محته په برنډه (برآمده) کښي پر يو اوږده بېنچ (په سپين رنگ رنگېدلی وو) کښېستو.

د خان نوکر د سرک له هغه بلي غاړي ورغښتو. خلگو ټينگ نيولی وو. سو جا يو گړی ناست وو بيا ولاړ شو. له ميډيکله يې يوه ښه هواره تخته راويسته چي په برنډه کښي يې کښېښوده. په شنه رنگ، په خره تخته کښي د اتلسو کاڼو (گاتو) کتار جوړ وو. يو د مسالې د بلی يې خلاص کړ. دوه رنگه گاتي يې راټوی

کړو- ځانته ټول له چادره (ټیم) څخه جوړ وو - یو درې کونجه بل
څلور کونجه - ژر ژر یې درې کونجه یوې خوا ته کښېښودو-
څلور کونجه بلې خواته - را ولاړ شو- څلگو ته یې ورناره کړه "دا
سړی را پرېږدئ- کتار تیار دی-"

څلگو نه ور پرېښودى- اخير د سړک هغه بلې غاړې ته ورغلى-
د خان پر نوکر یې غېږ وگرځوله "راځه د سړک هغه بلې غاړې ته
راکښ یې کړو چې تر سړک واوښتو- د میډیکل په څنگ کښې
هوټل ته یې وررغ کړ" ښې یخې اوبه او دوې چائینکې چای
راوړه- "د خان نوکر یې پر هغه اوږد سپین بېنچ کښېناوو- دی
مخامخ پر مځکه ورته ناست وو-

هوټلې چای اوبه راوړې - سوچا د اوبو گلاس ډک کړ- د خان
نوکر ته یې نیولی وو چې د خان نوکر خوله بیا چپه و خوځوله-
سوچا ولاړ شو او ورته ویې ویل "بس بس !!! نوري دي نه اورم-
دا اوبه ونیسه - نور به ما اورې - ته په دې خبرې چې پښ
، پېښور، دم ته دلته هغه خلگ لاهم د سپي په نظر گوري چې په
کور کښې د ماښام اوږه نه لري- دا خلگ زما په خیال ډېر غلط
دي- کوم چاته چې د سپي په نظر گوري هغه نه دي سپي- زما په
خیال سپي هغه دي چې په کور کښې اوږه نه لري یا هغه دي چې
د بل د در په ډوډۍ مست دي-"

تیاره ماښام بس ودرېدو- زه را کوز شوم- غوټه په شاپه لاره را
روان وم- دا سوچ مي کاوه "بابا! چې دا تور پټکی وتړي- سپین

کالي، توره سدری، واغوندي - د زرتارو کپی - (مچني) په پنبو کړي - سم دم ملک به بنکاري - مورکی چي دا جامې واغوندي، پرونی پر سر کړي - د ملک بنځه به بنکاري - " کورته راورسېدم -

مورکی او بابا دواړو پر خپل وار په غاړه کښي لاس راواچاول - د روغېر پر وخت يې له ډېرې خوشالی ژړل - هم داسي په گپه گپه کښي ډوډی وخوره شوه -

سهار چي ماجت ته لارم - له لمانځه راووتو - ټولو راغلو کلیوالو، له مولوي صېبه سره مي پر خپل وار روغېر وکړ - مولوي صېب: "ما شاء الله سلطانه! ډېر په نښه رنگ شوی يې - پښتنو څومره نښه ويلې دي (د مریي غوندي يې وگته د باچا غوندي يې وخوره) -"

له ماجته د زرداني ترور کورته ورغلم - په دروازه کښي مي ټوڅه وکړه - په خونه وردننه شوم - دوی چي زه وليدم ټول را ولاړ شو - زرداني ترور لا هغه خپل عدت نه وو پرې يښی - په غېر کښي يې ټينگ نيولی وم - اوبنکي يې خڅولې -

زه: "بس دی اوس مي پرېږده - هغه نور خواران دي په ولاړه مړه کړو -"

چي دې مي له غاړې لاس وکښو - له هغه پس مي له ټولو سره پر خپل وار روغېر وکړ - په گپه گپه کښي چای راغلي، په اوبو کښي جوش هگی، ورسره بسکت - چای مي وڅښلې -

زۀ: "جماله! کورته خم - غرمه به کور تېره کړم - که یو کوشنی
کوشنی کار وو - هغه به ما پنبین و کړم - سبا که خیر وو بېرته خم -
زردانه ترور: "په خدای که قدم واخلي - د غرمې ډوډۍ به خورې "
د زردانې ځواب چا کولو - د غرمې له ډوډۍ پس چې را روانېدم -
زردانې ترور بېخي ډېرې زارې راته وکړې چې ما بنام ډوډۍ ته
راشه - که ډوډۍ ته نه راځې - ډوډۍ و خوره راشه چې رخصت مي
راواخيستو راووتم - زردانه ترور او جمال دواړه تر خونه
دباندي راسره راووتو - جمال په دروازه کښي پاته شو - زردانه
ترور یو څو قدمه راسره لاړه چې مخ مي ورواړاوو - د زردانې
ترور سترگي له اوبنکو ډکي وې - دا وخت يې خندا او ژړا دواړه
پر شونډو بنکارېده - ما مخ پر بله خوا وړاوو - اروان شوم بيا
مي پر شانه دي ورکتلي -

کورته راغلم - بابا او مورکۍ د کورد خوني ومخ ته بابا پروت
وو - سړي پر جگ شنه بالښت يښی وو - مورکۍ يې وڅنگ ته
ناسته وه - يو ځنگون يې لوړ پر بدنۍ يښی وو چې زۀ کښېنستم
- بابا را پورته شو - مورکۍ تر ځنگانه لاندي بدنۍ واخيسته
ولاړه شوه - بابا بېخي تر ډېره حېران حېران راته کتل - مورکۍ
بېرته راغله - د اوبو ډکه بدنۍ يې راته ونيوه -

مورکۍ: "سلطانه زويه! ډوډۍ به درته راواخلم -"

زۀ: "نه موري! ډوډۍ مي له جماله سره وخوره -"

مورکۍ کړاره کښېنسته -

بابا: "زويه! دومره خوشاله يم - دومره خوشاله يم چي له خوشالي مي پنبې مځکي ته نئ رسي - په داسي جامه کبني مي په خدای که دا خيال وو چي يو بل څوک دي زما کورته راشي گني چيري زما خپل زوی!"

مورکی: "سلطانه زويه! دا بالښت در کش کړه - سر پر و لگوه - ما پنبين به که خيرو و گپي کوو -"

ما بالښت راکش کړ - سر مي پر و لگاوو - ويده شوی وم - ما پنبين را و وتم - په کلي کبني و گرجېدم - هغه خلگ (د ټولو چي له ما نفرت کېدو) له دې واړه هريو په راپسې وو چي له ما سره به ډوډی، خورې بل به ويل له ما سره به ډوډی، خورې - هم مي دالس شپې په کلي کبني وکړې - ډوډی مي يوه شپه هم په خپل کور کبني نئ و خوره - په سهار مي له مورکی، بابا، زردانې او له نورو رخصت را واخيستو - يو و لسمه شپه مي بيرته ښار ته را ورسوله -

د ژوند شپې ورځې خو تېرېدې - ډېر نا کراره غوندي وم -
فرید صېب رکشه را واخيسته - په ورځ مي په ښار کښي رکښه
چلوله - ما ښام بنگلې ته راتلم - په مياشت دوې کښي به په ورځ
يا شپه مړی پيدا شو - مور په خپلو څلورو پنځو ملگرو تر ځايه
رساوو - د مړي وارث به را سره نه وو -

کله کله به دا سودا راولوېده - دا څنگه چي مور هر مړی وړود
هغه وارث نه وي بل زموږ ملگري ښې سپيني جامې
واغوندي، سپيني خولی پر سر کړي، لويي اوږدې تسپي يې په
لاس کښي وي... .. يو ځای به يې زه پر هوټل، دښت يا غره
کښي کوز کړم -

ماته به يې ويل "ته د مړي د خپلوانو چغي نه شي برداشتولای -
ته دلته پاته شه - " دوی به مړی خپلوانو ته سپارلی وو چي له
هغه لوري به راغلو - ايمبولنس به يې وماته په لاس را کړ - دوی
به ويده شول - د مړو سلسله هم داسې روانه وه -

په ښار کښي د رکښې روزگار ډېر ښه وو - بېخي ډېرې روپۍ
مي گتلي - کله به فرید صېب يا به دده په څلورو پنځو ملگرو
کښي يوه راته وويل "پر هغه پلانکي چوک به پوليس درته ولاړ

وي. له هغه سره به لار شې. يو څه سامان به در کړي. رابه يې وړې. "

په دې ډول کلونه تېر شو. بېخي ډېرې روپۍ مي پيدا کړې. په ښار کښي مي يو سراي رانيوو چې په مخ کښي يې دوه کچه په ختو جوړ دکانونه هم درلود. هغه کچه دوکانونه مي پاڅه جوړ کړو. ښه کرايه د سراي د دوکانو هم راتله. اوس کلونه تېر وو. دا مي غوښت چې مياشت ژر پوره شي. جمال به راشي. د کور، کلي، زرداني ترور احوال به راوړي. دا به ورته وايي چې دواړه کورونه به په کډه راولو چې څنگه مياشت پوره شوه. جمال نه راغلو. اوس مي هره ورځ انتظار وو. نن به جمال راشي. نن به جمال راشي.

دوې مياشتي تيري شوې خو جمال نه راغلی. دريمه مياشت نيمه تېره وه چې جمال راغلی. په منډه منډه يې دوکاندار ته هگۍ ور کړې. په ولاړي يې چای راسره وڅښلې. دا خبره يې راته وکړه "مورکۍ ناروغه ده." ما په رکشه کښي اډې ته راوړۍ. په بس کښي کښېنسټو. بس روان شو. ما ورځ په ښار کښي تېره کړه. دې خواته رکشه بوڅه سوار يي يوسه. دې خواته لار شه راشه.

تیاره ما بنام مي د سلامي رکشه وليده چې له شا پرې ليکلي وو (ملنگي به مني) رکشه مي ور تېزه کړه. خو واره مي بتۍ ور

کڙي چي ورسره پر څنگ شوم "سلاميه! څنگه يي؟ ورک يي
سږيه! -"

زه چي پر تېرېدو شوم - پر سلامي مي رغ کړو "سواري ورسوه -
نمکين هوټل ته راشه - د نمکين هوټل پر تره نمکين روشونه
خورو -"

سلامي راته وويل "سمه ده -"

زه راغلم د رنگين هوټل پر تره د سلامي د راتلو په انتظار
ناست وم - سلامي بېخي ډېر ناوخته شو - دلته پر لور په تره يو
سږي وېده و - سپين نري څادر يي د غوماڅو (مچهره) په وجه
اغوستي وو - يو سپين غټ کتاب يي تر سر څلور کونجه بالبنسټ
لاندي بنکارېدو - ما د هوټل له مالکانو څخه وگڼلي -

زه يواځي د ده له سره سره د سلامي په انتظار ناست وم - ويده
سږي له خوبه داسي رغېدو - پخداي که ما د وينس سږي له خولي
داسي خبري اورېدلې دي - ويده سږي په خوب کښي څه داسي
ويل "وش! څه وکړم - خدايه! ته خو زموږ ملگري وينې څه يي
ويل اوس څه کوي چي خوږ ځای ته يي گوته وروړې دستي لکه
سپين پوښي فتوا درباندي لگوي -" يو څه وخت يي رغ ورک
شو بيا يي وويل "نه نه څه ملايان خونه دي چي تور لاسونه در
پوري منښي -" بيا يي رغ ورک شو - يو څه وخت پس يي په زوره
وويل "نه نه کوم پرتوگ چي د قام د پار وڅپږي - هغه برېښه تر
ډېرو پټيو وماته معتبره دي بل هغه لاس د خدا وړ دي نه هغه مخ

چي د مظلوم د پاره څاپېره پر ولگېږي - دريم هغه مشرد شرلو
وړدی چي کور، کلی او قام نه په جوړېږي -"
په دې وخت کېني يو بل ځوان راغلی ويده سړي يې را پورته
کړو- هغه ځوان چي احمد جان ته نژدې ولاړ وو- ماته يې را وکتل
له وړې خندا سره يې راته وويل "دده عدت دی - له خوبه
ږغېږي"

زما د هوټل بندېدو ته ورپام شو- چا دېگونه او غابونه
مينځلو، چا د باندي شيان دننه کول- هغه احمد جان ته راغلي
سړي ته مي وويل "ملگري ته په انتظار وم نه راغلی - که د يو
روش را ولېږلی مننه به دي وي - ناوخته دی داسي نه وي چي
هوټل بند شي -" هغه سړي په تلو تلو کېني ويل "که ختم شوي نه
وو-"

روش او اوبه يې راوړې - ما په هغو اوبو لاس و مينځلو- ډوډی
مي و خوره سلامی نه راغلی - را ولاړ شوم - بنگلي ته راغلم -
داسي د ژوند ورځي او شپې تېرېږي - يوه شپه گېټ وټکېدو -
زه ورغلم گېټ مي ور خلاص کړو - هغه برېنده بنځه ولاړه وه -
زه: "فريد صېب نن نه دی راغلی -"

برېنده: "اوس راځي - زه يې دلته نژدې کوزه کړم - له ده سره يو
مېلمه وو - هغه يې کورته رساوو - راپسي دی -"

زه: "بله ورځ چي فريد صېب نه وي - ته به دننه نه راځي گني نن به
زما له مخه ورته وايي چي ته نه يې سلطان مانه پرېږدي - اوس

خو را غلې يې - تر هغه زما په خونه کښي کښېنه - فرید صېب
ماته ويلي دي چي زه نه وم - زما پلار درغلی دننه به يې مه در
پرېږدي - "

برېنده: "راخي راپسې دی -"

زه: "نه دی چي راخي - زما په خونه کښي انتظار ورته وکړه - د
بنگلي په خوا به نه تېرېږي -"

برېنده: "سمه ده - ستا خونې ته مي درپرېږده -"

دا دننه لاړه ما گپت بند کړ - پر بنگله چارپېره راوگرځېدم - ډپر
ستړی وم - دباندې مي بېخي ډېر انتظار وکړ - دومره بد خوب
راتلو دننه ورغلم - برېنده زما په بستره کښي پروته وه - ډپري
زاري مي ورته وکړې چي "خدای ته وگوره کورته لاړه شه - فرید
صېب چي تر اوسه نه راغلو خدای خبر چي بيا راشي -" دې سر نه
خلاصا وو - يو څه وخت پس يې وويل

برېنده: "راشه زما له څنگه پرېوځه - زه پخدای که په دې توره
شپه کورته لاړم - نن شپه به زه او ته په دې خونه او بستره کښي
دوه په دوه تېروو -"

زه ډېر و وېرېدم - ټول بدن مي رېږدېدو -

زه: "په سوکه ووځه گني په زوره دي باسم -"

برېنده: "زه نارې وهم چي وماته يې لاس را واچاوو يا دا نارې
چي زه يې راوستم اوس روپي نه راکوي -"

زه: "پوليس راغواړم -"

بربنده: "ورشه را ويې غواړه - ستاڅه خيال دى - زما د پوليس
ځواب نه دى زده -"

زه: "څه دي راباندي دي؟"

بربنده: "داوو مياشتو اولاد مي په نس كښي دى - دا ومنه چي
زما دى -"

د بدن هر اندام مي رپرېدېدو - هر وېنسته مي جگ جگ ولاړ وو -
زه: "څنگه د فريد صېب اولاد زه قبول كړم؟ ته له بونى يې كه دي
سر سپيو وړى دى -"

بربنده: "كه د ځان خير غواړې - دروازه هسي وگرځوه بندوه يې
مه چي څوك يې پوري وهي دستي خلاصه شي - په دې كښي هم
ستا خير دى هم زما -"

ما په خونه كښي شاوخوا كتل بل هېڅ په نظر نه راغلو - يوه وړه
كړكى چي په سپين رنگ رنگېدلې وه، بنسې يې ماتي وې - ما
يې د هري ماتي بنسې په ځاى كښي څرغوندي كلك كاغذ ور
كړى وو - يو هغه پخوانى ساده عكس چي خونه مي را پاكوله تر
ډېر گند لاندې مي پيدا كړ - له خاورو مي صفا كړ - په فرېم كښي
مي بند كړو - له هغه وخته تر دې وخته په دېوال څرېدو - هغه
عكس ما په دې څړولى وو چي وماته يې سترگي او پوزه د
پېخي ډېر شناخته سړي ښكارېدې - نور يې زېره څرپيلې
وه، توره لنگوټه يې پېچلې وه -

يوه د غسل خانې دروازه وه - يوار مي لا دا خيال شو چي "په دې
غسل خانه دننه شه - دروازه بنده كړه - مۀ يې خلاصه وه - هغه
وپه چوكۍ تر سر لاندي كړه - كراړه ويده شه بيا مي دا خبره ذهن
ته راغله - داسي نه وي دروازه له دباندې در پسې بنده كړي - دا
بربنډه له بنگلې څخه يوشی يوسي - "

د بربنډي دا زاری وې "تۀ راشه له ما سره په بشتره كښي
پر بوځه - فرید راځي - هغه ماځيگر لا بنگلې ته راغلی دی - نوره
كيسه چي فرید راشي بېرته لاړ شي زۀ يې درته كوم - راشه راشه
كه د ځان يا زما خير غواړې - "

دلته نور وېري واخيستم - خو واره مي دا خيال شو چي "راشه
منډه كړه - بېرته به پر منډه پښېمانه شوم چي څنگه د فرید صېب
سره خيانت كوي؟" مجبوره شوم ورغلم په بشتره كښي ورسره
پرېوتم - يو څۀ وخت پس مي د سړي ټوڅه تر غورځ شوه -

بربنډه: "ځان ويده واچووه -"

دروازه چي را خلاصه شوه - فرید صېب يوې بلي خواته
ځنگېدو خوني ته دننه راغلی - په گانگوره (د نشې په حالت
كښي په اړه ژبه) راته وږغېدو

فرید صېب: "هلكه سلطانه! تۀ په دې نه يې خبر چي دا شبنم زما
بنځه ده؟"

زۀ: "صېبه! خبر يم -"

فرید صېب: "بيا دي ولي له ځان سره ويده كړې ده؟"

شبښم: "ورته وايه له خلگو پر وپرېدم- خلگ ورپسي وو-"

زه: "صېبه! له خلگو پر وپرېدم-"

فريد صېب: "دغسي د نرېچيه!-"

فريد صيب غوځار شو- گوته يې اول لاد څرخي توپنچې په ماشه کښي وه- ټک شو- زه وروغوړځېدم د توپنچې لاس مي ټينگ کړو- زما او دده په زورونو کښي دوه ټکه نور هم وشو چې توپنچه يې له لاسه ووته بيا يې په پوچ ويلو شروع وکړه-

فريد صېب: "سلطانه! ته ما ورپرېږده چې ورسره معلومه يې کړم- دا دي څوک چې يو يواړيې زما شبښم وپرولې ده بيا پر ما ټکان کوي- دوی زما له نامه څخه نه دي خبر- افرين سلطانه! چې زما د شبښم دي دومره خيال ساتلی دی-"

زه: "صېبه! اخير د فريد صېب غوندي سړي مزدور يم-"

شبښم: "که اوس دی نه وای- خلگو گوره له ما سره څه څه کړي وای-"

ما چې سترگي د شبښم په لور وړولې- شبښم موبائيل زمور په لور نيولی وو-

زه: "شبښم! دا څه کوي؟"

شبښم لاس پر خوله ونيوو-

فريد صېب: "څوک وو هغه خلگ؟ ته اوس ورناره کړه چې را شي- دوی د فريد له زوره نه دي خبر چې د فريد شبښم ته لاس وړ اچوي-"

شبښم: "را ولاړه شوه. ته اوس درځه چي ځای ته لاړ شو." -
فرید صېب: "شبښمه! ته څه وايي؟ دا خلگ معاف کړم."
شبښم: "نه چي ته يې معاف کړې خو زه يې نه معافه وم. خودا د
دې ځای خبري نه دي. ستا مزدور سلطان ولاړ دی. دهغه تر منځ
څنگه دا خبري درته وکړم."

شبښم تريوه ما تر بل لاس ونيوو روان مو کړ چي خوني ته
ورغلو. څو بوتلونه، مېوي، دکباب غابونه پراته وو. دی مو پر
پلنگ پرې يستو.

شبښم: "زه دروازه بندوم ته لږ آرام وکړه. سلطانه! موبائيل در
ونيسه. وېډيو جوړوه."

زه: "شبښم! يو خوزه په دې نه پوهېږم بل له فرید صېب سره
خيانت نه کوم."

شبښم: "که د ځان خیر غواړې دغه موقع ده بيا داسي موقع
پخداي که يا تا پيدا کړه يا ما. له موقعې فايده واخله. ويډيو
روانه ده. دومره کوه چي زموږ د دوو مخونه بڼه ښکارېدو. هلته
يې بڼه تر ډېره او په غور نيسه. نوري خبري به بيا وروسته
کوو."

ما موبائيل ونيوو. دا ورغله له فرید صېب سره پر پلنگ پرېوته
- ماته يې اشاره وکړه چي موبائل واړوه. دې په خپل لاس د
فرید صېب لاس پر ځان واړاوو. ماته يې اشاره وکړه چي
رانژدې شه. زه ور نژدې شوم. دې دا اشاره وکړه چي زموږ تر

سرو ودربره. زه د دوي دوو سرته ولاړوم. شبنم د لاس په اشاره موبائيل زموږ خولو ته را نژدې كړه. ما موبائيل نيولى وو چي دې ويل هغسي مي كول. په زړه مي يو خداى ښه خبر وو. فرید صېب: "شبنمه! څوك وو چي تا ته يې په بد نظر وكتل." شبنم: "ستا د مور مېړونه."

فرید صېب: "چي پيدا يې كړم. په گوليو به يې در غلبېل كړم." شبنم: "له مخه سره يې لږ پام كوه. داسي نه وي بيا يې خپلي كورنۍ نه پېژني." فرید صېب: "شبنم! دا دي ښه وويل. زما د مور به څو مېړونه وي؟"

شبنم: "څه خبره يم. و تا ته به معلوم وي." فرید صېب: "څه هر څو چي دي." شبنم: "يو څو دوى ستا له زوره او غيرته نه دي خبر بل د دوى دا خيال دى چي دى په شبنم هم لكه خپله مور خوا نه بدوي." فرید صېب: "نه نه پر تا خو به ټول په گوليو سوري سوري كړم." شبنم: "ته داسي وكړه پت شه. كېداى شي بېرته راشي." فرید صېب: "هو دا دي ښه وويل."

شبنم شړۍ پر هواره كړه. وماته يې اشاره وكړه چي در ووځه. زه را و وتم. شبنم هم راپسې راغله. موبائيل يې زما له لاسه واخيستو. بېرته دننه ورغله. زه راغلم په خونه كښي ناست وم. وهغه فرېم ته مي كتل چي گولى پكښي ولگېده. ښيښه يې

ماته شوه - هم يې عكس سوري شو - بڼه ډېر وخت پس شبنم
راغله - وماته يې وويل
شبنم: "زه كورته ځم - نوري خبري به بله ورځ كوو -"
زه: "شبنم! تا به چيري پيدا كوم؟"
شبنم: "زه په خپله درته راځم - ته مه راپسې گرځه - فريد صېب
كه سهار پوښتنه در څخه وكړه - ورته ووايه ستا كور والا شبنم
سهار د وخته لاره -"

سهار مي لمونخ وکړ. مسله مي ټولوله چي فرید صېب په خوني
را دننه شو. ماته يې په عاجزي وويل.
فرید صېب: "سلطانہ! براهه د شپې چي خه وشو پر هغو زه
بخښنه غواړم. بل وخت به داسي حرکت نه کوم.
زه: "نه صېبه! زه ستا مزدور يم. ته په ما هر امتحان کولای شې."
فرید صېب حېريان غوندي شو.
فرید صېب: "دا ته امتحان بولي؟"
زه: "نور يې خه وگنم؟ شايد تا په ما امتحان کولو چي وختي
بنگلي ته راغلی وي. دا به دي کتل چي دی خه وخت بنگلي ته
راخي."
فرید صېب دا غوښت چي سلطان د شپې ټوله کيسه په خپله
راټه وکړي چي خان يې ښه په دلي دوري خبرو ستړی کړ. ما سر
نه خلاصا وو.

زە: "صېبە! خو بېخي ډېر ناوخته يو."

فريد صېب: "دا يوه كيسه درته كوم بيا به لار شې - بنادي خان
يو زورور سړی وو- لکه دا ماته چي گوري- مړی يې وکړو-
د بنار هر سړی په خبرو و خو چا خوله نه سره پورته کوله- يو چا
به خود ورته وييلی وو چي "دا ټوله خلگ وايي مړی ده کړی دی-
ته په دې خبر يې که نه؟"

هغه زورور سړی ورته وويل "نه زه خو چي له چا پوښتنه وکړم-
دا پلانکی چا مړ کړ- هغه راته ووايي خدای به په خبر وي -" هغه
سړی ورته وويل "داسي وکړه وگرځه- په بنار کښي روند سړی
پيدا کړه- له هغه څخه پوښتنه وکړه-"

زورور په بنار کښي ډېري ورځي وگرځېدو- يو روند سړی يې
پيدا کړ- ورغلی وڅنگ ته يې کښېنستو- له روغېره پس يې
راندۀ ته څو روپۍ هم ورکړې- د کور حال احوال يې ځيني وکړو-
راندۀ ورته وويل "د دې بنار اوسېدونکی يم- "بيا يې له زوروره
پوښتنه وکړه "ستانونم څه دی، څوک يې او کور د چيري دی؟"
زورور ورته وويل "نوم مي خوشال دی- د پلاني زوی يم- کور
مي په پلاني ولات کښي دی- "په دې وخت کښي زورور راندۀ
ته درخصت لاس په لاس کښي ورکړی "ښۀ حافظه! د خدای په
امان- " زورور چي د راندۀ لاس پرېښودو- دلته د دوو کسانو تر
منځ بحث وو- يوه ويل طوطي پلانکي مړ کړی بل ويل طوطي
پلانکی-

راندۀ و خندل "دواړه د کمزوري ايمان خاوندان دي- رينبتيانۀ شي ويلاى- په دې خود دې بنسار واره او بنسخي لا خبري دي چي طوطي بنادي خان حرامي مړ کړى- "بنادي ورته وويل "دا بنادي خان څوک دى؟" راندۀ چي په شنۀ دسمال يې خولۀ پاکوله "داد پلانيزيو پېښور دي چي بنارته راغلو- په بنار کښي يې غلاوي کولې- د خلگو محکي يې لاندي کولې- اوس سم دم خانان دي- " بنادي خان راندۀ ته وويل "حافظه! تۀ څوک يې؟" راندۀ ورته وويل "زۀ پلانيزى يم-"

ما خبر ور پرېکړه-

زۀ: "صېبه! ډېر ناوخته شوم- څو يوه بله خبره چي زۀ په دوې ورځي کښي کورته ځم- له کلي مي سرى راغلى وو وويل يې چي مور دي نۀ وه بنه-"

فريد صېب سر راپورته کړو- زما په لوري را وکتل-

فريد صېب: "تۀ دوې ورځي وار وکړه چي زۀ يو بل مزدور پيدا کړم بيا به لاړ شې-"

زۀ: "خود- بنۀ دى تر هغه به ستا بنگله گوري چي زۀ بېرته راځم- ډېر وخت وشو مور او پلار مي نۀ دي ليدلي- يوه مي ترورده- تر مور او پلار يې لا حق پر ځان زيات گڼم- ناروغه ده حال احوال به پر وکړم-"

فريد صېب تندي په دوو گوتو کښي نيولى وو- ماته په قهر شو-

فرید صېب: "اول دي ويل مور مي ناروغه ده. اوس ترور شوه. ته په کور کښي بل مشر ورور نه لري؟"
زه: "نه صېبه! مشر کشر ورور څه کوي. کشره خور لا نه لرم. زه د مور او پلار دا يوزوی يم بل هغه ترور پر ما ترسکني مور گرانه ده."

فرید صېب: "پلار دي ځوان دی. يو کار کولای شي که نه؟"
زه: "نه صېبه! پخوالا څه ښه وو. په ودونو کښي يې ډول وهلو. اوس له هغه هم لوبدلې دی. يوه سپين سرې مور مي وه. هغې د خلگو په بناديو کښي دريا وهله بيا چي به په کور کښي شي ختم شو. پر هغو کورونو به وگرځېده. اوس ډېر وخت تېر شو چي حال مي په نشته چي دوی په کوم حال کښي دي؟"
فرید صېب: "ښه!! ته ډم يې؟"
زه: "هو صېبه! -"

فرید صېب: "ډم او دومره ايمانداره."
زه: "ښه پوهېدم چي په دې خبره لږ نه ډېر خوږېږي. صېبه! دا ډمان او حراميان ځکه ايمانداره شو. د دوی خويونه اوس حلالونو او خاندانو خپل کړل."
دې خبري پر فرید صېب ښه اغيزه وکړه.

فرید صېب: "ښه دا خو به ستا روپۍ هم پکار وي؟"
زه: "صېبه! که نه وي خیر دی. زه به يې له يو بل چا څخه پيدا کړم."
فرید صېب: "لږ انتظار وکړه. دننه ځم بېرته ژر راځم."

له هغې خوا چي راغلي پوره شل زره روپۍ يې په شمار را کړې -
زه: "صېبه! زما خو دومره روپۍ نه جوړېږي -"
فريد صېبه: "که بېرته راغلي روپۍ به را کړې - که نه راغلي در
بخښلې مي دي او بل زما له خوا که اوس اوس تللای شي درته
اجازه ده -"

له صېبه را رخصت شوم - رکشه مي را روانه کړه - سرک داسي
خالي وو زړه راته وويل "دا رکشه وځغلوه -" چي رکشه مي تېزه
کړه - د تېرېکټر ډرائيور غلام را په ياد شو - غلام سهار وختي د
ښار په ميان کښي پر خالي سرک چي تېرېکټر څومره تېزېدو
هغومره يې تېز کړي وو - د ښار تر ميانه چي رسېدو د خان
وړو کي نازولي زوی خان جهان لاس ورکړو - د غلام سر خلاص
شو چي وهي دي - د تېرېکټر پر برېک يې پښه دومره په زور
کښېښوده چي بېخي تر ډېره د تېرېکټر د شا پايې پسې کش
شوي - خان چي ور رسېدو - خان پر غلام يې لاس پورته کړو "د
څره بچيه !!! د سپي بچيه !!! تېرېکټر خلگ داسي چلوي -"
غلام عاجزه غوندي ورته وويل "صېبه! مور مي وفات شوې ده -
کفن وړم -" د خان لاس په پورته نيولو وچ شو - يو څه وخت خان
غلام ته کتل غلام خان ته - خان چېب ته لاس کړ يو څه روپۍ يې
ورته ونيوي "ورځه غائب شه - څه کوي چي زما و منځ ته گوري -"
غلام لا ولاړ وو خان روان شو - يو بل سړي چي غلام يې
پېژندلی "غلامه! خداي دي خوار کړه - دې خبره ته دي څه پام

شو. " غلام و خندل " وروره ! تر خاپېرو خوړلو د مور مرگ بڼه
دی. پخداى که زموږ د خوار فاتحې ته راغلى. نه يې دعاه ته
لاس پورته کړو.

دا يوه خبره ياده لره. له دې خلگو سره هغه د چا خبره. که لنډ گڼد
کښېوتلې. مور يا پلار وژنه بس هر مشکل اسانه کيږي. "
په ښار کښي را روان وم. د خياط پردوکان ودرېدم. خپلي ور
کړې جوړې مي راواخيستې. په ښار کښي بڼه په مزه مزه
گرځېدم. سواړي مي نه پورته کاوه. د کور د پاره مي سودا
راواخيسته.

ما ښام بنگلې ته راغلم شپه مي نيمه د تېري شپې په سوچ، نيمه
په خوب تېره کړه. سهار مي وختي غوټه را واخيسته. په رکشه
کښي کښېنستم. اډې ته راغلم. زموږ د خوا بس سوکه سوکه
روان وو. کلېنډر د سواړيانو په خاطر نارې وهلې چې زه يې په
نظر شوم. را ناره يې کړه "څې؟" ما د تلو اشاره په لاس ورکړه.

بس ته وختم. بس په تلو تلو کښي خراب شو. دا بڼه وو چې يخي
اوبه او وړوکی د انگورو باغ نژدې وو. موږ سواړيان تر انگورو
لاندي ناست وو. په بياله کښي مو پښې اچولې وې. چا او چالا
د انگورو وښکي هم شکولي وو، چا به اوبه څښلې، چا به انگور
خوړل، چا به سگرېټ څکولو.

يو وخت د باغ مالک له لري را روان وو. په خندا خندا کښي
"اخير د خداى بنده گانو! دا زما انگور." خداى شته موږ څه

و شرمېدو. د باغ مالک چي راو رسېدو له سلامتې پس يې وويل "گله (ټولو) سترې مۀ شئ. انگور مو دارو شه. نښۀ کار مو کړی دی چي خوړلي مو دي. اوس که بس نۀ دی جوړ شوی. زۀ به کورته لاړ شم. ښې يخي شلومېې او ډوډۍ به درته راوړم." موږ د کاکا شکرېه ادا کړه.

بس جوړ شو. کلپنډر پانې او جېک ټول کړو. بس را روان شو. بېخي ډېر ناوخته د شپې پر سرک کښته شوم. پرېنگه هو (د ختيځ شمال له لوري ډېره تېزه هوا) چلېده. بېخي له دوړو سترگي نۀ رنځېدې. په ډېر زحمت مي کورته ځان را ورساوو. په دروازه کښي ودرېدم. ټوڅه مي وکړه. د مورکۍ له دننه را رغ کړو.

مورکۍ: "سلطانۀ زويه! تا دي خدای را ولي." خراغ يې بل کړو چي زۀ دننه ورغلم غوټه مي ښوده دا مخته راغله.

مورکۍ: "تۀ مور و خوړې خو هوا به په سترگو روڼد کړی يې." بېرته په دې وخت کښي وگرځېده. زۀ ورغلم د دې پر کالي کښېنستم. دا راغله د او بو بدنۍ يې کښېښوده بيا يې فکر شو چي روغېږ دي نۀ کړو ورسره وه. راغله په ناستې يې په غېږ کښي ټينگ ونيوم. پر تندي يې څو واړه مچ کړم.

مورکۍ: "د بلا هېر شې. زما خود او بو په وجه روغې هېر شو." بابا: "ښځې! څوک دی، له چا سره ناسته يې او چاته رغېږې؟"

مورکی: "سریه! سلطان راغلی۔"

بابا: "سلطانہ! پر دی نیمه شپه په دی ځول کښي۔"

مورکی: "ته دا مغځي ماتي گوره۔ تراوسه پرنگه هو او ځول نه شي سره بېلولای۔"

بابا له بشتري نه وورا ولاړ شوی۔ زه ورغلم په ناستي مي روغېر ورسره وکړ۔

مورکی: "سلطانہ زويه! تا به ډوډی هم نه وي خوړلې؟"

زه: "هو مورکی! نه مي ده خوړلې۔"

مورکی: "زويه! بل شی خو نشته۔ چای به پخې کړم۔ له چای سره به ډوډی وخورې۔"

زه: "مورکی! ته چای پخې کړه۔ ډوډی مه را اخله۔ ما بسکت راوړي دي هغه به څو دانې ورسره وخورم۔"

مورکی: "هو زويه! ته څو اوس بازاری شوی يې۔ په مسکوټو هم شپه تېرولای شي۔"

زه او بابا سره رڼغېدو۔ مورکی چای پخې کړې۔ غوټه يې سره وشنله۔ بسکت يې راوړو۔ څو دانې مي له تودو چایو سره وخورل۔

زه: "زما کالی دباندې هوار کړه۔ اوس خو هو ډېره سوکه شوې ده۔ تاسو هم دباندې درو وځئ۔"

مورکی: "هو زويه! موږ هم پرنگه هو دننه راوستو۔"

زما بستره يې دباندې را هواره کړه۔ غوماسي وو خوبيا هم ويده شوی وم۔ سهار راپورته شوم۔ د زردانې کورته ورغلم۔

ژرگل، جمال او سدو دباندی ناست وو- زردانه ترور په کالی
کبسي پروته وه - داسي وره بنکارېده لکه یوماشوم - له حال
احواله پس جمال ولاړ شو- هغه پروته چائینکه او پیالی یې
واخیستې- ما ورته کتل چې ده مینځلې-

زه: "ژرگل کاکا! په زردانه ترور څه کېږي؟"

ژرگل کاکا: "هغه خپله ناروغي یې څه زیاته شوه-"

زه: "د دې کله ناروغي وه؟"

ژرگل کاکا: "هغه خپله زنانه ناروغي-"

زه: "د خدای بنده گانو!! خو ډاکټر ته به مو راوړه- که روپۍ نه

وای خو له ما سره وې- "ژرگل خبره وژووله "څه خبریم-"

جمال چای راوړې- پیالی یې ډکولې چې زردانه ترور پر حال

راغله یا راوینښه شوه- نری کالی یې له مخه واپاوو چې زه یې

ولیدم د راپورته کېدو هڅه یې کوله- زه ورولاړ شوم- هغسي په

پروتې مې لاس ورکړ- تندې مې ورنژدې کړو- خو مچي یې

راڅخه واخیستې- جمال زما دویمه پیاله ډکوله-

زه: "ناروغي دي څنگه ده؟"

زردانې ترور وخنډل- د ژرگل کاکا په لور یې لاس ونيو- دا

غاړه یې وویله

"د ما بنام اوږه د نه وي

ادي سم مه د مېړه وي-

چي دى ژوندى وي پخداى كه بله يوه بلاهم راغله بې له
عزرائيله - اوس خوييې تور او سپين دېبان هم لوى شو - " هم
داسي دې خپلي گپي كوليې مورې ټولو پر خندل -
له دې واره د زردانې ترور سترگي د يوې لحظې د پاره له مانئ
او بنسټې - نن هغه كيسه نئ وه چي د دې له كوره خپل كورته روان
شوم - دا تر هغه ولاړه وه له شاييې راپسې كتل چي زه نيهامېدم -
ورخ مي په كلي كښي تېره كړه - شپه په كور كښي -

زۀ ورغلم ببو انا ناسته وه - ژرگئل کاکا ته یې لاس له خولې اخیستی وو "مغځی دی مات شه - مغځی ماتي - پرتا به هم مور سر تړلی وو - پلار به ټکان کول چي زوی مي پيدا شوی دی - دوی خواران په دې څۀ خبر وو چي دا بنځولک (بنځې ته ورته) زنگي (زنه) دي وتړل شه - اوبه دي تودې شه - وپتاری ته دي کنبېنم - اول مي درته وويل دا بنځه ډاکټر ته یوسه - تا ځان یو په بله کاوو -"

په دې دعوه، دعوه کنبی د بورگي ماما د زوی نارې شوې "ژرگئل کاکا! راجئ -" مور نالي او بالښت را ویستو - په رېړۍ کنبی مو ښه بشته هواره کړه -

جمال زردانه ترور په غېږ کنبی پورته کړه - زردانه ترور په رېړۍ کنبی پروته وه - سډو ولاړ وو ژړل یې - ژرگئل کاکا نا کراره غوندي شا و خوا گرځېدو - جمال چي دوباره رېړۍ ته وختو - زردانه ترور یې را پورته کړه - په غېږ کنبی یې نیولې وه -

زردانه ترور ببو جاني انا ته داسي ږغېده - پخداي که هغه وخت د چا دا یقین راتلو چي ناروغه ده - زردانې ترور ببو جاني انا ته ويل "حق را بڅښه - ته په ما ډېره ستړي شوې -"

ببو جاني انا ورته وويل "لوري! زما له حقّه خلاصه يي. - حق به ته رابخبسي. - زما خه حق دي. -"

زردانه ترور داسي رپرډ بده لکه لپزې نيولې. - سترگي يي له اوبسکو ډکي وي. - زرداني ترور ورته وويل "انا! زما به له دې واره خوند نه وي. -"

ببو جانه انا د زرداني ترور وخنګ ته له رپړي سره ودرېده. -

ببو جاني انا زرداني ترور ته وويل "لوري! په مخه دي بنه. له خدايه هيله کنبل نه دي پکار. - خداي مهربانه دي. - خداي به دي خوږ مسافر کړي. - و خداي ته هر خه اسانه دي. -"

دا خبره يي کولې مخ يي واپړاوه. د کور په لور روانه شوه. - مورډ سرک په لور په رپړي کبسي زردانه ترور را واخيسته را روان شو. - سرک ته را ورسېدو. - زردانه ترور مو په غېږ کبسي را کوزه کړه. - مورډ بس په انتظار ناست وو. - زردانه ترور به يو يوار ما په غېږ کبسي نيولې وه بيا جمال. -

په دې وخت کبسي زه پر سرک د بس په انتظار کبسي ولاړوم. - يو تک سپين نوي ډاټسن راغلی. - ما لاس ور کړو. - ډاټسن تېر شو. - بېرته پر شا راغلی. - بنېسبه يي خلاصه کړه. - يو بناهسته خوان په لوخ سر، سپني ورې چشمې يي په سترگو وي ډاډسن يي چلاوو خوان: "ته نه پوهېدې چې دا شخصي مو تير دی؟"

زه: "پوهېدم. -"

سړی: "بيا دي ولي لاس را کړ؟"

زە: "په دې چې سپري سر موټر نه را رسي -"

سپري: "له هغه بله لوره راشه -"

زە: "له ما سره خو ناروغه موراو وورور دي -"

سپري حيران غوندي شو - د چپرانتيا په انداز يې راته وويل

سپري: "كوم دي؟"

زە: "هغه په ژوره کښي چې ناست دي -"

سپري: "مور دي د ناستي ده؟"

زە: "نه -"

سپري: "دباندي خوبه يې دا تېزه هوا مړه کړي -"

زە: "مور کالي ډېر ورسره را اخیستي دي -"

سپري موټر نور هم شاته را وستو - زه کوز شوم - ما زردانه ترور

په غېږ کښي را واخیسته - جمال هغه زيات کالي - سپري هم له

موټره را کوز شو - د ډاټسن پټيه (ډاله) يې را خلاصه کړه - مور

زردانه ترور وور و خېژوله - ښه پر پنډه کالي مو کښېښوده - بالښت

مو تر سرور کړی - سپري ډاله بنده کړه - زه او جمال هم په شا

کښي دواړه ناست وو -

سپري: "يو را شئ سيټ ته -"

جمال د سپري د خبري له ختمېدو سره سم قسم وکړ چې ته به

ورځې - زه سيټ ته ورغلم - له هغه بل ځوان سره مي هم روغېږ

وکړ - هغه سپري د نامه پوښتنه را څخه وکړه - کوم چې موټر

چلاوو -

سږی: "نوم دي څه دی؟"

زه: "سلطان مي نوم دی. د پلانکي کلي او سپدونکي يم. ستا

نوم او د دې بل ملگري نوم؟"

زما وڅنگ ته ناست تور ځوان سم له واره راته وويل

تور ځوان: "زما نوم هم جمال دی. په پلاني کالج کښي لکچرريم

. دی عثمان زموږ د کالج پرنسپل دی."

عثمان: "بخښنه غواړم. ما يو ته وليدې چي گپه مي درباندي

وکړه. مورکي مي نه لیده. دا بل ورور در سره دی؟"

زه: "نه مي سکني. مورده نه مي سکني ورور دی خو تر سکنيو

ډېر راباندي گران دي."

"عثمان: "عجبه نه ده. خلگ نن سبا له سکني پلاره او موره

تنگ دي. پرتا مېره دومره گرانه ده."

زه: "نه مېره مي هم نه ده. ټوله کيسه مي ورته وکړه."

په يو روکي ښارگوټي کښي عثمان يو دوکان ته نژدې موټر

ودراوو.

عثمان کوز شو.

عثمان: "مورکي يو شی خوړلای شي؟"

زه: "هو نوره ښه ده. د ولاړېدلو نه ده."

له عثمان سره زه هم پر هغه بله دروازه کوز شوم. جمال ته مي

وويل "اوس ته سيټ ته راشه. زه به له زرداني ترور سره کښېنم

." جمال ولول که زه سيټ ته ورشم. په دې وخت کښي عثمان

راغلی - ډبی سگرېټ، څلور د چپس پوری یو جوس یې له ځانه سره را اخیستی وو. هغه جوس او یوه پوری چپس یې جمال ته ونيوو. مور بېرته موټر ته را وختو چې روان شو. د عثمان ملگري جمال زما په خوا راوکتل. د ژرگل اوزامنوپه کیسه مي سر نه شو خلاص.

عثمان د خبري وار له مخه کړ. دا به داسي سپي وي لکه زمور تور جان کاکا. یو ورځ یې چا پرزوی گپه کوله. پخداى که په هغه ورځ خلگو اوبنکي تويي کړې يا يې تندي د ده د کت له بازو وو هل مات شو چې تور جان غوندي سړى مړدى قام به څه شي. په خندا خندا کبني پرېدي څه کوي. پخداى که يې خپلي بنځې ستا مور د زړه له تله ورپسې وژړل. په سترگو پوري به لاري مېني يا به د پيازو اوبه پکبني څخوي. د زړه له تله يې پخداى که اوبنکي توي کړې.

عثمان: "مور گپي کوو. د سلطان به خوا بده شي."
زه: "نه نه صېبه! گپي به خود کوو. په گپو خو څوک نه مري، نه پاتېږي." بس له دې ځای څخه گپي شروع شوې.
جمال: "عثمانه! هغه زمور ملگری رضا خو به دي په یاد وي؟"
عثمان: "هو."

عثمان: "یوه ورځ له کوره ټیلیفون ورته راغلی چې انا دي مړه ده. کور ته راشه. اډې ته تللی وو. د ما ځیگر ټیکټ یې کړی وو."

بیرته راغلی - مورږ پوښتنه ځیني وکړه "رضا! ولي بېرته راغلي
- "رضا ويل "ياره! اوس موټر نه وو. د ما ځيگر ټيکت مي وکړو "
د خپل کت په لوري تېر شو - لپټاپ يې راواخيستو - زمورږ دا
خيال شو چي خود يې له ځانه سره وړي - ده خلاص کړ - بڼې
مستي د پښتو د فلمونو سندري يې ولگولې - مورږ ته يې راږغ
کړو "راشئ - انا خوبه زما مړه وي - تاسو ولي په خپل غم
عمجنه وم - "مورږ ټولو وخنډل -

زرين ويل "ته دې د خري زوی ته گوره - داسي گپي لکه انا چي
بې نه وي مړه - ده ته يې کوزده کړې وي - "هغه د غم چپتيا رضا
ماته کړه - يو وخت رضا دومره په زوره زوره وخنډل -

زرين ځيني وپوښتل "څه دي رضا، پرڅه دي دومره په زوره
زوره وخنډل؟" رضا ورته وويل "راشئ دې خپلو ما ماگانو ته
وگورئ - ما ته د خري بچي، د خره بچي وايي - "زرين ورته
وويل "څوک؟" رضا وويل "دا د پښتو فلمونو والا يادوم -
داسي هونبياران ما ماگان لرو - بنځې يې سل کاله وړاندي
بېولي دي - نارينه يې سل شاته - بنځه ته يې پښت شرت او
نارينه ته يې هغه پخواني جامې، واسکت (سدری)، پټکی -
هغه پخوانی ټوپک (يوه يوه مرمی چي ورځي) يې په څنگ
ورکړی -"

زرين ورته وويل "ته دې د خري زوی ته گوره - ماشين ته وايي
پنځه ډزی - "رضا ورته وويل "څه ورشه منا!! دا پنځه ډزی پلار

له واخله - دا پنځه ډزی نه چي سل ډزی شي - هره مرمی به په لاس ورولې او ترې باسې به یې او دا چغی دي وهي ای پلانیه ! تا به پرې نه ردمه - "

پر دې مو بڅي ډېرو خندل بیا چپتیا خوره شوه - دوی دواړو سگرېتونه بل کړو - عثمان د خپلي خوا بنسینه لږ خلاصه کړه - بېرته یې مخ زما پر خوا راواړوو -

عثمان: "یاره سلطانه ! تا وماته عجبه خبره نه کړه وه چي سړي سر مو تر نه رارسي - "

جمال: "سلطانه ! خبره تر خبري پوري یادېږي - گپي به کوو - زموږ په کوڅه کښي دوه ځوان دي - یونانی بل جان داد - دواړه مزدور کاره دي - یوه ورځ ډېر یخ وو - ما دواړه په موټر کښي واخیستو - یو گړی ښه چپ گرمه هوا ته ناست وو چي تاو ده شو - ناني جان داد ته وویل "یاره ! چي خدای یو یو موټر په دې یخ کښي را کړی وای ډېر به ښه وو - "جان داد و خندل "غله زویه ! چي سړي سر مو تر را کړي بیا د خدای په یخ کښي فائده څه ده - " په دې وخت کښي د هسپتال په لویه دروازه کښي عثمان موټر ودر اوو - دی پر یوه زه پر بله دروازه را کوز شوم - ده د شا ډاله خلاصه کړه - ما زردانه ترور په غېږ کښي راواخیسته - جمال هغه کالي را واخیستو دننه ورغلو - جمال او عثمان هم راپسې وو - د زرداني ترور دا فریاد وو "په سفر مو مړه کړم - ما بڅي ډاکټري ته وروړئ - "عثمان چي د زرداني ترور دا خبره واورېده

- له مخه شو- ماته يې ويل "راپسې شه -" دى لمخه زه ورپسې
شوم - په يوه خونه دننه شو -
عثمان: "ترور پر هغه کټ کښېنوه -"
ډاکټره ته يوه بله ناروغه ناسته وه - له هغې سره ږغېده -
عثمان: "فرزاني! دا پرېږده - دا به دومره نه وي په تکليف -"
فرزاني له خپله مېزه دوربين راواخيستو راغله -
ډاکټر فرزانه: "دا کالي ځيني لري کړئ -"
مورچي کالي ځيني لري کړ - ډاکټر فرزاني بېخي ترډېره
زردانه ترور ته حېران حېران ورکتل -
ډاکټر فرزانه: "ته رڼا نه يې؟"
زرداني ترور د سر په اشاره د نه ځواب ورکړ -
ډاکټر فرزانه: "له کومه ځايه په تکليف يې -"
زرداني ترور د لاس په اشاره مورچي ته وويل تاسو لار شئ - مورچي
دباندي ووتو - دباندي چي را ووتو عثمان مورچي ته وويل "ډاکټر
فرزانه مي کورودانه ده -" مورچي دباندي ولاړ و وچي ډاکټر فرزانه
په دروازه کښي ودرېده -
ډاکټر فرزانه: "دا بڼه وارډ ته دروړئ زه درځم -"
مورچي زردانه ترور په غېږ کښي واخيسته وارډ ته مويو ورپه -
ډاکټر فرزانه هم راغله - د زرداني ترور وينه يې راکړه -
ډاکټر فرزانه: "ورشئ دا گروپ وينه پيدا کړئ -"

مورډ چي خپله وينه ورسره وکتله. زما او د جمال دواړو وينه نه وه ورسره سمه. د عثمان او جمال دواړو وينه ورسره سمه وه. اول مو د جمال وينه راوړه ور و مولگوله. نوري ستنې ډاکټر فرزانې ور وليکې. عثمان په منډه منډه راوړلې. تياره مانسام ډاکټر فرزانه راووته.

ډاکټر فرزانه: "ما خپل وس ورسره وکړ. نور مرگ او ژوند د خدای په لاس دی. له تاسو سره خود مورکې د خدمت کولو بڼه هم نشته. خيرزه او عثمان ورځو. بڼه به درته راشي. تر هغه به يې وڅنگ ته د هغې بلي ناروغي مور خيال ساتي." ډاکټر فرزانه په خپل موټر کښي، عثمان او جمال په خپل موټر کښي روان شو. زه او جمال سره پاته شو. جمال په ژړا شروع وکړه. ډاکټر فرزانې څنگه دا وويل "چي مرگ او ژوند نور د خدای په لاس کښي دی. خود مورکې مري چي دا يې وويل." اوس که زه جمال کرار کړم. که به مي هر څو ورته وويل خو جمال نه کرارېدو.

گوره چي څومره وخت په دې کښي تېر شوی وی. د ډاکټر فرزانې له موټره سره يو بل موټر هم راغلی. يو ځوان سپری، يوه د پاڅه عمر بڼه، يوه ډېره سپين سرې (غتې چشمې يې په سترگو وې) په يو لاس کښي يې لکړه، تر هغه بل لاس په عمر پخې بڼې نيولې وه. پر ملا کړه راروانه وه. لکړه چي يې پر فرش لگوله ټک ټک يې کاوو. په ډاکټر فرزانه پسې وه چي

تر مورډ تېر شو وارډ ته دننه ورغلو. په وارډ کښي مورډ د بنځو په زوره زوره ژړا تر غوږ شوه.

زه او جمال په منډه دننه ورغلو. له ډاکټر فرزاني، زرداني او هغه نورو دوو بنځو سره له خواني ټولو ژړل. مورډ دوه حېران ولاړ وو. زردانه پر کت پروته وه. هغه ډېري سپين سرې په پروتې غېږ پر گڼڅولې وه. د زرداني له مخه يې سر نه راپورته کاوو. د مخ پر يوه او بله خوا يې مچوله. ډاکټر فرزاني په ژړا ژړا کښي سپين سرې تر لاس ونيوه. راکش يې کړه.

ډاکټر فرزانه: "مه کوه موري! مه يې تنگوه. لږ سر راپورته کړه وژني يې. سا يې بند ږي."

په وارډ کښي له نورو ناروغو بنځو سره راغلي خدمتگاري بنځې ټولي يوه يوه د زرداني د کت په لور راتلې. خود به يې دغه خيال وو چې زردانه مړه شوه چې زردانه به يې وليده چې ژاړي بېرته به يې خپل مخ پټی ور په ياد شو. د پروني خاک به يې ونيوه، سوکه به روانه شوه.

زرداني او هغه سپين سرې چې نښه په ژړا ځانونه ستړي کړو. د دواړو نښه خروښ کښته شو.

سپين سرې: "رڼا لوري! څوک در سره دي؟"

زردانه: "هغه دوه زويان (زامن)."

سپين سرې درا ولاړېدو هڅه کوله زه ور له مخه شوم. دا هڅه مي وکړه چې لاس ور کړم. دې دواړه لاسه په غاړه کښي

راواچول - پرتندي بي بيچ کرم - نوري بي د ژړا په وجه خه تر خوله
نه وتو - هم بي داسي له جمال سره روغېر وکړ -
هغه خوان: "تاسو راخي چي کورته لاړ شو - ستري به ياست - له
رنا سره مور کي او پښتنه شته - زه بېرته ورته راخم -"
زه: "زه او جمال له تاسره نه خو - مور دا ناروغه مور وچاته
پرېږدو -"
خوان: "رنا که ستاسو مور ده زمور خور ده - تاسو هم زما په
خيال په حقيقت نه ياست خبر -"
د دې خبري له اورېدو سره که خه هم زه او جمال روان شو خو
چرايان غوندي وو -

له ځوانه سره موټر ته وختو. په بنار کښي بڼه تر ډېره لارو. یو وخت په کوڅه کښي وگرځېدو. په کوڅه کښي روان وو. ما یوې او بلې خواته کتل. وارپه وارپه دوکانونه. اکثره دکانونه د پرچون وو. دوه د درزیانو (خیاتانو)، یو تنور، یو د سبزي دوکان په مخه راغلو. ځوان موټر یو لوی ښاهسته گپټ ته وگرځاوو. پر هارن یې گوته کښېښوده.

یو ځوان گپټ خلاص کړو. موټر چي دننه ورغلو. ښځې او پېغلي د سرای په منځ کښي په انتظار ولاړي وې. سره له وړو نجونو او هلکانو چي موږ له موټره کوز شو. ښځو او پېغلو ټولو د خپلو پرونو څاگونه ونيول. چا او چا خو بېخي شارا وگرځوله.

یوه پېغله چي د پروني څاک یې نیولی وو. له موږ سره ځوان ته یې وویل "گران لالا! ریښتیا رڼا خورکی. پیدا شوه. په هسپتال کښي وه؟"

گران ورته وویل "هو خورجاني! رڼا په هسپتال کښي ده. مورکی او پښتنه مي ورسره پرېښودې. دا دوه ځوانان د رڼا

زويان دي - " پېغلي د پروني خاک پرېښودو رامخته شوه - په لاس يې روغېر وکړو - هغه ټولو ولاړو ښځو کښي چا په لوخ، چا په پټ مخ روغېر راسره وکړو -

مورې يې د گران خونې ته بوتلو - داسې ښکارېده لکه بېخي لږ ورځي مخکي چي يې واده کړی وي - نوې پلنگ ، الماری ، شوکېسونه ، نوې نوې بسترې چي هرڅه ځای پرځای پراته وو - د خونې خو چانه دې راته ويلې چي دگران ده - مور له هغو ځورند عکسونو اندازه وکړه چي ټول دگران وو - اوس نو د ماما گانو ښځې او ماشومان په وار وار راغلو چي زه او جمال يې په روغېر سترې شو - اخيري يې ډوډۍ راوړه - ډوډۍ مو و خوړه - د ډوډۍ له خوړلو پس گران ماما مور ته وويل گران: "تاسو بېغمه ویده شئ - زه هسپتال ته ځم - دوی ته به ډوډۍ وروړم بل به شپه هم ورسره تېره کړم -"

گران ووتو - زه او جمال په خونه کښي پاته شو - دواړو يو بل ته حېران حېران کتل -

زه: "جماله! دا اوس څه وشو؟"

جمال په سوچونو کښي ورک وو - ځواب يې نه کړو را -

زه: "جماله! وجماله!"

جمال: "هان -"

زه: "دا اوس څه وشو؟"

جمال: "نوردرک نه راکوي-زما په خيال د بابا په لړلو کښپوتو-
سلطانه! نوري خبري پرېږده- خدای ته به دواړه په زاري کېږو
چي کيسه د سمو په لور لاره شي-"
بالښت يې سم کړ سړيې ولگاوو- زه ولاړ شوم- اودس مي
وکړو- د ما خوشتن او قضايي لمنځونه مي ټول وکړو- پرېوتم-
زه هم په سوچ سوچ کښي ویده شوی وم- سهار چي راپورته شو-
چای مو وڅښلې- يو بل ماما چي مور يې لانونم نه وو زدکړی-
هغه په سپين وړو کي موټر کښي هسپتال ته راوړسولو چي
دنه ورغلو- انا او پښتنه مامی- هم ناستي وې- زمور زردانه
ترور، د دوی رڼا ښه ښکارېده- زرداني ترور وماته راښخو کړو- زه
ورنژدې شوم- دې د راپورته کېدو هڅه وکړه- نه شوه پورته
کېدلای- اخيريې راته وويل "ما کښپنوه- " ما راپورته کړه-
هغه د هسپتال سپين پوست بالښت مي شاته ورته کښپنودو-
زه پرکت ورسره کښپنستم- زرداني ترور په ژړا پېل وکړ چي په
ژړا يې ښه ځان سترې کړي بيا يې وماته سر را نژدې کړو- ما هم سر
ورورنژدې کړو- دې خپل مړه لاسونه ډېر په مشکل راپورته
کړو- زما په غاړه کښي يې راواچول- خو واره يې مچ کړم-
سترگي يې له اوبڼکو ډکي وې- په ژړغوني ښخو واره وويل
زردانه ترور: "ته مور وخورې- ته مور وخورې- وماته به حق
راڅښي- ما له تاسره ډېر ظلم وکړ- زما د غلطۍ او مستۍ سزا

دي تېره کړې وای - پاته عمر به یې هم تېروي - داسې ماشوم دي
بیا دي دنیا ته نه راځي لکه ته چې راغلي -
زه: "زداني تروري! لکه څنگه؟"

زداني تروردومره په زوره زوره وژړل چې په ژراستې شوه -
زما سر یې بیا په هغو مړو لاسونو ورتیت کړو - خو واره یې بیا
پر تندي میچ کړم - لاس چې یې زما له غاړې وکښو - داسې بې
اختیاره یې لاسونه پر کت ولوېدو لکه د دې په بدن چې نه وي
پوري -

زداني ترور په ډکو سترگو، ژرغوني رغ راته وویل
زدانه ترور: "کورته به لاړ شې - یو به ژرگل او سډو راوېږې بل
د خلیل جبران په کتاب کښي یو لیک پروت دی - هغه به در
واخلي - له لوستلو پس به ته هغه کار کوي - زه که جوړه شوم -
کورته به تر هغه نه شم لاړه ترڅو چې مي په خپل حق نه یې
رسولی - که مړه شوم حق به رابخښي - زه ځان دلې د پلار او نیکه
په هدیره کښي پتوم - ژرگل او زویان هم دلې د وروڼو په ښار
کښي ځایوم - ستا یې په مخه ښه بیا به زما پښتني ته لانه
راځي"

ما چې له دې مخ را وړاوه - سترگي مي له اوبڼکو پاکولې - د
ماما کورنۍ او د وارډ ټولو ناروغانو راته کتل - هم په دې خاطر
مي د ماماگانو د کورنۍ رخصت پرېښودو - د وارډ تر دروازه
راووتم - په رکشه کښي کښېنستم -

هغه مالڪ ته ورغلم چي ما په هوٽل ڪنبي ڪار ورسره ڪاوه -
چاى مي ورسره وڃيندڙي - دا ٿوله ڪيسه مي ورتو وڪريه - زما
مور په هسپتال ڪنبي ده - ڪه چيري فريڊ صڀب يا انڊيو الانو
پونته ڪوله - دا ڪيسه به ورتو وڪريه -

له مالڪه را رخصت شوم - اڏي ته را غلم - په بس ڪنبي ڪنڀنستم
- دومره مي تببعت خراب وو چي دهغي ورخي د تببعت خرابي
به درته ڇو ووايم -

يو وخت د سرڪ له ڇنگه د خاورو له وڍو وڍو ڪورونو سره په
بس ڪنبي روان وو - يوه ماشومه د خوني شاته په منڊه
راوگرڇبده - له شا يوه نڀڇه ورسپي وه چي مايي مور وگنله - يو
شي يي پسپي تس ڪرو - د دي ماشومي منڊي زه خپل وڍو ڪوالي
ته بوتلم - په وڍو ڪوالي ڪنبي چي به ڪله موڍ بد وڪرو - مور به يو
شي ته لاس ڪرو - موڍ به منڊي ڪري - دي به هغه په لاس ورغلي
شي دومره په مينه راپسپي و غورڇاوه - هغه بپتي، بڙي، خوشي
چي ديوه به هم په غاره ڪنبي قميس روغ نه وو بيا هغه بدل
(غاره، لنڊي) را په ياده شوه چي هر وخت به ما بد وڪرو -

مورڪي به راته ڪوله

بنه ڪوه پڪار به درسي

بد اخير د ڪرو سري

دي بدلي زه د فريڊ او شبنم ڪيسي ته بوتلم -

زۀ د فرید او شبنم له سوچه هغه وخت را و وتم چي د دوو کسانو تر منځ بحث روان شو- یوه وویل "وروره! خدای بنده گوري بیا پراوري- "هغه بل وویل "په دې زۀ هم پوهېږم وایي (بنده حېران خدای مهربان)

خدای هر انسان ته عقل ورکړی دی بیا یې دا ورنښوولي دي چي دالاره شراب خانې ته، دا مسجد ته ځي- جنت او دوزخ په دې نۀ یادوم چي شراب خانه و مسجد دواړه ښکاره دي- هغه ویني چي مسجد دی- ستا منځ د شراب خانې په لور دی- په هغه لور روان یې- اوس وایي خدایه ما مسجد ته ورسوي- دا زما یقین دی چي مسجد ته نۀ شراب خانې ته رسي-

هغه بل بیرته ورته وویل "تۀ زما په خبره نۀ شوي پوه- ما دا وویل چي دا زموږ په خلگو کښي د صبر ماده ډېره کمه ده بل پېغورجن ډېر دي چي لږ ډوډی پیدا کړي بیا هغه د چا خبره سلام په چارخانې (شاخی) نۀ ورلوږي- مثال مور په پش، پېښور، موڅي او ډم پوري خاندو-

هغه بل سړي وخنډل "تۀ لېونی یې- دا زما او ستا کار نۀ دی- دا د شاعرانو او لیکوالانو کار دی- شاعران او لیکوالان چي له ځینو عزتمندو خلگ ډمان جوړولای شي- له پښ، پېښور او ډم څخه بیا سیلان هم جوړولای شي-

هغه بل "یاره! ستا تردې خبري پوري یوه ګپه راپه یاد شوه- زموږ په کوڅه کښي یو سړي زوی ته واده غوښتی وو- ما ښام یې

د کوڅې ټول خلگ ډوډۍ ته غوښتي وو- مور چې ورغلو- په واره سرای کښي چار پېره کالی هوار وو- چار پېره بالښتونه پراته وو- یوه خواته دوې نالی- هواري وې چې څوک له مخه راغلي وو هغه پر هغو نالیو ناست وو-

خلگ په دې څه خبر وو چې ده یو څو سرمايداره هم راغونښتي دي- کله چې هغه سرمايداره راغلو- دی سم دننه ورسره راغلی چې پر نالیو یې نور خلگ ناست ولیدو- داسې خويې نه شو ورته ویلای چې تاسو ولاړ شئ- څه داسي یې وویل "هر سړی د خپل حیثیت مطابق کښېنئ- " ټولو خلگو وخنډل- پر نالیو ناست خلگ ولاړ شو بل ځای کښېنستو-

دا بحث شاید ما سم نه وي بیان کړی- د هغه وجه داده چې زه اول نه يم پوه شوی چې بحث له څه روان شو- دویم زه په خپله هم په حال کښي نه وم- د زرداني ترور ژړا او خبرو کرار ته نه پرېښودم-

لمر لوېدی وو چې له بسه کوز شوم- مخه مي وکړه- د ژرگل کاکا کورته ورغلم- دوی ډوډۍ خوړلې وه- له روغېره وروسته مي د زرداني ترور ټول حال ورکړو- د ژرگل کاکا ټول بدن داسي رېږدېدو لکه لړزه چې پر سړي راشي- بېخي ډېري خبري مي ورته وکړې چې سبا سباته و زوی دواړه لاړ شئ- که روپۍ نه لرې زه به یې درکړم- ده وویل "نه راسره شته-"

ما باکس ځيني راواخيستو-هغې خونې ته راغلم چي زردانې
ترور به مور پکښې بندولو- په هغه کښې مي د باکس د تيليو په
رڼا د خليل جبران کتاب پيدا کړو- راسره وامي خيستو- کورته
لاړم- سوکه سوکه کورته ورسېدم-

مورکي: "زويه! ډوډۍ دي خوړلې ده؟"

زه: "هو- هسي کالی را هوار کړه- بېخي ډېر خوب راځي-"

مورکي کالی را هوار کړی- زه پرېوتم- مورکي د زردانې ترور
پوښتنه راڅخه وکړه- سر سري مي حال وړ کړی- د مورکي زړه
دا غوښت چي ښه په تفصيل حوال را کړي- ما ځان ويده و اچاوو-
دې خواري خو واره را باندي رغ کړو- مایې ځواب نه کړو وړ-
اخيريې وويل "زويه! زما په خيال ويده شوې- " ولاړه شوه-

۱۵

خوب مي رډ (وتنښتېدو) شو- شپه مي ټوله په ويښه تېره کړه - په
بشتره کښي يوې بلي خواته اوښتم - وسهار ته مي سترگي
وختې - سهار چي ملا اذان شروع کړ - زه په بشتره کښي د
لوېديځ په لور را واوښتم - سپوږمۍ اوښتې وه - په اورو کښي
پته ښکاره کېده - ما پورته اسمان ته کتل - شايد د ټولي شپې د
ناخوبۍ وجه وه چي سپوږمۍ ډېره تېزه روانه رانښکارېده بيا
مي دې ته فکر شو چي "نه نه دا سپوږمۍ نه ده روانه - اوږه
دومره تېز روان دي -"

په بشتره کښي پروت وم - پورته کېده مي په وس نه وو - ښه رڼا
سهار راپورته شوم - لارم اودس مي وکړو - راغلم د خپل کالي
له څنگه پر لمانځه ودرېدم -

بابا د اودس له کولو سره ماجت ته لاړ - مورکۍ له لمانځه پس
چای جوش کړې - مورکۍ پيالې ډکې کړې -

مورکۍ: "زويه! براهه بېخي ژر ويده شوې - د زردانې حال دي
سم نه کړو را - څنگه وه زردانه؟
زه: "مورکۍ! ډېره ښه وه -"

نور حال ورکول مي نه وو خوښ - عذر مي په دې جوړ کړو -
مورکي ته مي وويل "مادا لالتين د څه د پاره رالېږلي وو؟ ته
اوس هم هغه د تېلو خراغ بلوي." هم دا خبره مي اوږده کړه -
د بابا تر راتلو له مخه له کوره په دې عذر را ووتم چي ځم ژړگل
کاکا لېږم چي په زردانه ترور پسې لاړ شي - څادر مي پراوږو
کړو - د ژړگل کورته ورغلم - ژړگل ښه بېغمه ناست وو -
زه: "ته وڅه ته ناست يې ورځه -"

ژړگل زړه نا زړه کېدو -

ژړگل: "ته به هم راسره ځي -"

زه: "ته ځان تياره وه - زه تر کوره ځم بېرته راځم -"

کورته ورغلم - د جبران کتاب، له بابا او مورکي مي رخصت را
واخيستو - د ژړگل کورته وراغلم - درې سره د سرک په لوري
روان شو چي مورلا سرک ته نه وو رسېدلي بس مو وليدو چي
راروان وو - موږ درو سره يو په بل پسې د سرک په لوري منډي
وهلې چي ستړي شو - اخير مولا س او څادر ورو هلو -

ډيوار خود وليدو - زموږ پر برابري يې بس و دراوو بيا درې سره
تر هغه ځغاستو چي بس ته وختو - زه له دوو ناستو کسانو سره
پر درېمه خلاصه چوکي کېښېستم - دوی زموږ وڅنگ ته پر
نورو دوو چوکيو کېښېستو - د ټولو سالنډه لنډه کېده - زما په
څنگ کېښي ناست ځوان په لوڅ سر، تور غټ ښاهسته و پښتان
ښه ږمنځلي، توري غټي چشمې، ږيره برېت خواپا کي خربيلي -

د ځوان له هغه بله څنگه وښيي ته څېرمه سړي چې تک تور پټکي، سپين کالي، توره سدری، ښاهسته نوراني څهره، نری جگه پوزه، برېت په بياتي کم کړي، توره اوږده ږيره چې وښتانو يې په اخير کښي پېچ هم خوړلی وو.

وځوان ته څه داسي رڼېدو "ياره! زما خوله دې تعليمه ډېر بد وشو." ځوان ورته وويل "ولي ماما؟" سړي ورته وويل "په دې چې يو د اولس په گټه سړی نه شو پکښي پيدا. هر څوک چې خپل زوی دباندي په سبق پسې ولېږي. تر هغه د خلگو ورته امېد وي چې د پلاني زوی په سبق پسې تللی دی. داچي راشي (کهلو به وکارې پر بارکان به يې کښېږدي). هغه چې راسي د ځان د در سړی شي. په يو او بل پسې وي. نوکري غواړي چې نوکري پيدا کړي. پر چوکۍ کښېښي. په دواړو لاسو حکومت او رايه لوتي. مائنه خوله گډ منانه هم وږې نه ده پاته شوې." ځوان ورته وويل "له کم گډ منانه؟" سړي ورته وويل "هغه دواړه پښې چې يې نشته." ځوان له لږ سوچه وروسته ورته وويل "له هغه څنگه وږې پاتېږي. له هغه سره خو اولس نه ناست دی نه ولاړ."

سړی ورته وويل "څه وجه ده چې له بې تعليمه او بې پښو سړي سره اولس پورته کښته کېږي." هغه ځوان يو څه وخت چپ ناست وو بيا يې وخنډل "ياره! ډېر بې کاره سړی دی. يوه ورځ چا پوښتنه ځيني وکړه چې د پښو ارمان درځي که نه. ده وخنډل

- نه مهنا! خداي په دې سودا کښي ډېر ونازولم - ته نه وينې دوي
پښې يې راخځه واخيستو- د ټول جهان پښې يې را کړې - اوس
ته ورته گوره چي هر څومره زورور لاس او پښې دي هغه زما
تابع دي-"

داسي په گپه گپه را روان وو - ما د ښاهسته سړي څهره ته حېران
حېران کتل- دا غاړه را په ياد شوه-

سپين کالي توره سدری

له دوو به يو کورته راتلی

له ځان سره مي ويل "هغه سپين کالي او ښاهسته سړي به هم
خود د داسي ورسې (ورشې) سړي وو- "بس په اډه کښي
و درېدو- مور ټول هسپتال ته ورغلو- زه په هغو زړو تورو
زردانې ترور له هسپتاله را و شرم- مخه مي را و کړه - هغه هوټل
ته را غلم چي زه ورسره مزدور وم - له مالک سره مي چای
وڅښلې - ما ځيگر څه لمر په غره اوډر (لو بدلی) وو- راو وتم
دباندي د هوټل تر مخ پر تره کښېنستم - خپل سوچ مي پر وهلو-
د رکشې نغ مي تر غوږ شو چي سترگي مي ورواړولې- زما له
خوا يو سړی نيم تر رکشه دباندي، نيم په رکشه کښي وو- دا
خيال مي شو چي خود ډېر کسان په کښي سپاره دي - رکشه چي
زما برابر ته راغله بنده شوه - استاذ يې د ستارټېدو کوشش
کاوه خو ستارټه نه شوه - اخير را کوز شو- سواريانو ته يې

وويل "تاسورا کوز شئ" - دۀ خپل سیت را پورته کړو- دننه یې په انجن کښي گوتي ووهلې-

سواريان چي را کوز شو- دوه دومره غټ کسان وو چي زما غوندي شپږ په جوړېدو- استاذ بېرته ور وختو- رکشه ستارت شوه- لږ يې مخته شاته کړه چي سواريانو بېرته د ورختو هڅه کوله- دۀ رکشه وغلوله- سريې تر رکشه راويستو- پر سواريانو يې رغ کړو "چي تاسو ورم خو گامېښه به پکښي يوسم"- دلته هغو دوو کسانو لاسونه پر تشو يښي(نيولي) وو- له خدا شنه (تيکي) وو- دلته مور ياره د هغې ورځي د ماڅيگر خدا څۀ درته ووايم- هغه ننداره چي تاسو په خپلو سترگو ليدلې وای ډېر به ښۀ وو-

د نورو ورځو په شان مو د ماښام له لمانځۀ پس ډوډۍ و خوړه- ډوډۍ ته ناست وم- دومره په زوره زوره مي و خندل- له ډېري خدا پس مي له څنگه ناست سري پوښتنه را څخه وکړه-

ما د رکشي والا و هغو دوو غټو کسانو کيسه ورته وکړه- ياره هغه سري، هم مزدورانو ډېر و خندل- له هغې خدا او ډوډۍ خوړلو پس را روان شوم- خپلي بنگلې ته راغلم- دلته مي محسوسه کړه چي بخت دي زور کړی دی چي په هغه ورځ دي و فرید ته کيلی- نه کړه و- نه دۀ درته وويل- هغه خونه چي به زۀ پکښي اوسېدم- د هغې نه کولف وه نه کيلی- په هغه ورځ بېخي دروازه خلاصه راڅخه پاته شوې وه- خونه له دورو(خاورو) ډکه

وه-د خوني پا کپده خو مي په وس نه وو-په خونه کښي مي خپله
هواره پرې يښې بشته له دوړو وڅنډله-پر پر بوتم-

سهار را پورته شوم- له دې سهاره د فرید او د شبنم دواړو په
لتون شوم- بېخي ډېري شپې او ورځي تېري شوي- نه
فرید راغلی نه شبنم- مخه مي وکړه هغه د هگيو دوکان ته
ورغلم- هغه بند وو- له هغې خوارا روان وم- زمونږ له بنگلې سره
تړدې يو همسايه په مخه راغلی- روغېر مي ورسره وکړو-

زه: "ياره! د دې فرید صېب کور نه دی در معلوم؟"

همسايه: "ولي څه يې کوي؟"

زه: "ياره! د بنگلې يو څه روپۍ يې پاته وې- هغه مي ورکولې-"

همسايه: "ته د فرید مزدور نه وي؟"

زه: "نه منا زه او دی په دې بنگله سره شريکان وو-"

همسايه: "اوس ستا شوه؟"

زه: "هو-"

همسايه: "دا خو ډېر بڼه وشو- دا مردار خور به له دې ځايه غائب

شي"

زه: "ولي فرید صېب خو ډېر بڼه سپری دی؟"

همسايه: "ودې ته ته بڼه وايې- شرابونه، بڼځې خويې تا په خپلو

سترگو ليدلې- مونږ خوتۀ دۀ مزدور گڼلې وې گني مونږ به ډېر

د وخته لا درته ويلې وو چي دا بنگله ته ځيني واخله- دا مردار

خور له دې ځايه غائب کړه-"

زۀ: "دا خو له ځان سره کوي - له خلگو سره خو ډېر بڼۀ کوي - يو ايمبولنس يې ولاړ دی - له بېشمره تابوتونو سره - د هر چا چي مړی وشي هغه يې پېسو ورسره وړي -"
همسايه: "هغه پخواني خدمتگاران او هغه ايمبولنس اوس نشته -"

زۀ: "نۀ هغه مزدوران خو يې ويستو - ايمبولنس يې اړولی وو - هغه زور ايمبولنس يې خرڅ کړو - دا يې نوی راوستو -"
همسايه: "هغه ايمبولنس او هغه خلگ ونيول شو - دوی په دې تابوت کښي له مړي سره اصلي او پوډر تېرول - که دي چيري يقين نۀ رايي - هغه جوړ تابوتونه وگوره چي څنگه جوړ دي؟"
زۀ: "تۀ څۀ په خبر يې؟"

همسايه: "دا خودۀ زموږ کار را خراب کړو -"
زۀ: "نۀ شوم پوه؟"

همسايه: "پوه به شي -"

له دې خبري کولو سره همسايه روان هم شو - زۀ راغلم خپلي بنگلي ته - ورځ تېره شوه - ما خوستن په بستره کښي پرېوتم - پر خپله مور او پلار مي سوچ کاو و "داسي هم سپړي کوي - دا به يو له ما سره شوي وي که له نورو سره هم - دا وجه به معلومه وي -"
په دې سوچ سوچ کښي ويده شوی وم -

د شپې گپټ وټکېدو چي خلاص مي کړې. فريد صېب ولاړ وو. له حال احواله پس -

فريد صېب: "ته له کوره کله راغلي؟"

زه: "له تلو دوې شپې پس راغلم -"

فريد صېب: "مور دي څنگه وه؟"

زه: "صېبه! بڼه وه - ډېره بڼه وه - په هسپتال کښي داخله ده -"

فريد صېب: "خدای دي صحت ور کړي - ايمبولنس او کسان راغلو که نه؟"

زه: "صېبه! ايمبولنس خو ولاړ دی -"

فريد صېب: "دانه - يو بل مي هم رانيوو - څه شو چي ورک دي -"

زه کورته ځم چي راغلو گپټ ور خلاص کړه -"

تر گپټ وټو جېب ته يې لاس کړو - موبائل يې را وکښو - موټر ته

وختو - د شپې ايمبولنس راغلی - گپټ مي ور خلاص کړ - هغو

دوو کسانو له ايمبولنسه تابوت را کوزولی - تابوت دومره

دروند وو چي هغو دوو کسانو نه شو پورته کولای - پر ما يې د

همت رغ وکړو - ما هم تابوت ورسره ونيوو - د بنگلې په شا کښي

يوه لويه د ډرو دوو تا که دروازه وه - هغه دوه نابلده کسان چي

کيلی ورڅخه وه خلاصه يې کړه. لاندي زېر زميني وه. د زېر زميني په زينو کښي مو تابوت کښاوه. تر اخيره دننه.

په زېر زميني کښي نور تابوتونه او څه نور د درو صندوقان، يو څه د شرابو بوتلونه پراته وو. زه يې را رخصت کړم. هغه دوه په زېر زميني بلد وماته نابنده کسان دورې ويده شو. زه چي له زېر زميني را ووتم. مخامخ مي وهغه بل په ختو جوړ سراي ته وتلې وره دروازه هم په نظر شوه. پر ځان خندا راغله ومي خندل "ياره! فريد خو هم ډېر بنه مزدور کړی دی. بنگله ورله گوري. په دې نو فريد څه خبر دی چي تر ننه يې د بنگلې شانه ده ليدلې."

په دې بله شپه فريد له څو نورو خلگو سره په بل موټر کښي راغلی. يو څه وخت پس له هغو خلگو سره تر گېټ پورې راغلی چي هغه يې رخصت کړو.

فريد صېب: "سلطان! شبنم راځي گېټ ور خلاص کړه."
زه: "صېبه! سمه ده."

چي دی دننه لاړ. ما د گېټ وره دروازه خلاصه پرېښوده. لږ وخت پس د دروازي په خلاصېدو پوه شوم. را ووتم.

زه: "شبنم! هغه غټي درختي ته درځه."

شبنم د خپل موبائل زنگ بند کړ. زه او داله خپلي خونې بنه لري دهغې غټي درختي او دېوال تيارې ته سره کښېښتو.

زە: "دا جنگ یواځي اوس ستانه دی - زما هم درسره گلدی -
گوره گوره چي په ما پوري لاس نه ونیسي - ته زما میره، ستا په
نس کښي بچی زما ورور یا خور کېږي - "په دې وخت کښي
صېب بیا راووتو - د گېټ په لور راروان وو - زه د دېوال له سایي
سره سوکه سوکه تر گېټه ورسېدم -

فرید صېب: "سلطانہ! شبنم نه راغله؟"

زە: "نه صېبه! زه په گېټ کښي ورته ناست يم -"
چي دی بېرته روان شو - زه هغسي د دېوال سره غلی غلی
وراغلم -

شبنم: "زه نه شوم پوه چي څنگه دا زما په نس کښي بچی ستا
ورور یا خور کېږي بل زه څه لېونی يم چي په تا پوري لاس نیسم
- فرید د څه د پاره دی -

زما هغه شپه نه ده هېره چي ده زه د فرضي پلار مور او ورونو تر
مخ راکشولم - دوی ټول له وېري داسي ولاړ وو لکه د خټو
جوړبتان - زه تا څه کوم - ما په هغه ورځ له ځانه سره دا جوړه
وکړه چي ځان به داسي کوم بیا به په تا پوري لاس نیسم - دا زما
خوښه نه وه چي په تا پوري لاس ونیسم - دا خوښه د ده وه - په
دې خومي تر هغه وخته کښېنولی وو - شراب مي په څینسل چي
په دې پوه شوم اوس شرابو هره لاره ځیني ورکه کړه - راومي
یستو - تا ته درغلو -

و ٻڌيو مي د ډي ډ پاره نه جوړوله چي په تا پوري لاس ونيسم -
لاس مي په ده پوري نيوو- اوس خو خدای نوره لاهم بنه کړه -
شبڼم مي پرېښوده -ده له ورغله - لږ وخت پس فرید صېب را
ووتو- راغ يې کړو-

فرید صېب: "سلطانہ! دلته راشه -"

د فرید د رغېدو انداز ډېر تريخ وو- زه ورغلم - په هغه خونه
کښي چي ما او شبڼم د ده وټږيو جوړه کړې وه - فرید د پلنگ
و څنگ ته پر يوه چوکۍ ناست وو- شبڼم يې په څنگ کښي پر
بله چوکۍ ناسته وه - زه وډوی ته مخامخ پر بله چوکۍ
کښېښتم -

فرید صېب: "سلطانہ! ما ته د ډي ډ پاره په بنگله کښي مزدور
کړې چي ته دلته د خلگو عزتونه اخله -"
زه: "صېبه! د چا عزت مي اخیستی دی؟"

فرید صېب: "د شبڼم -"

شبڼم: "مزدور سلطان نه- فریده عزتمنده! تا اخیستی دی -"

فرید صېب: "څه ثبوت لري چي ما اخیستی دی -"

شبڼم: "فریده! هغه شپه زما نه ده هېره -"

شبڼم وټږيو ور ولگوله- فرید چېرې چېرې ورته کتل - اخيري يې
ور حمله کړه - موبائل يې د شبڼم له لاسه وکښو- له مځکي يې
ووېشتو -

فرید صېب: "اوس؟"

شبښم: "چي شل موبائلونه مات کړي هم به دا و بډيو موجوده وي"

فريد صېب توپنچه ته لاس کړو.

فريد صېب: "تاسو له دې دنيا رخصت کړم بيا خو ورکېدلای شي؟"

شبښم: "په دې هم نه شي خلاسېدلای. زما وروڼه دباندې ولاړ دي."

فريد صېب يو څه وخت چپ ناست وو.

فريد صېب: "تاسو دوه يې را جوړه کړئ څه درسره وکړم؟"

شبښم: "ته به له ما سره نکاح کوي. دا زموږ جوړه ده."

فريد صېب: "له سلطان سره نکاح وکړه چي څومره روپۍ

غواړئ زه يې در کوم."

زه: "صېبه! وماته شبښم ناروا ده."

فريد صېب: "هغه څنگه؟"

زه: "شبښم زما مور کېږي."

فريد صېب: "څنگه؟"

زه: "ته در څه."

ټول را ولاړ شو. زه، شبښم او دې درې سره په موټر کېني سپاره

شو. هسپتال ته ورغلو. په وارډ کېني مو وکتل زردانه ترور نه

وه. په څنگ کېني ناروغه ښځې ته مي وويل "دا ناروغه جوړه

شوه؟"

ناروغي بنځي وويل "نه له هغې سره دي خدای بنه وکړي - پروند
وفات شوه -"

له هسپتاله بېرته را روان شوو -

فرید صېب: "تاسو اوس په ماڅه کوی؟"

زه: "مورد بنگلې ومخ ته کوز کړه - ته لاړ شه - سبا ما بنام شپېته
لکمه روپۍ در سره راوړه - زه به هغه ثبوت درته راوړم بل به ستا
د پټ کارو بار راز هم پټ وساتم -"

فرید صېب: "دا بڼځي ډېر رقم دی - څنگه یې برابر کړم؟"

زه: "که ډېرې دي - سبا ما بنام به که مورد مړه وو که ژوندي - ستا
په کور کښي به پراته یو - یاد یې لره - ستا له کوره به د بدنمایۍ
اوازه راوځي که خیر وو -"

فرید صېب: "سمه ده - زه به پردې دواړو خبرو سوچ وکړم -"

مورد یې د بنگلې په مخ کښي کوز کړو - دی روان شو -

شبنم: "دا دي څنگه خبره وکړه - مورد که مړه وو که ژوندي - ستا
په کور کښي به پراته یو بل دي روپۍ دومره ډېرې ورته وویلي"

زه: "شبنم! ته دا خبرې اوس وماته راپرېږده - ته دا یو کار وکړه -

دا اولاد که دي وشو - ته و خدای که به یې یو ځای غورځوي - دا

زما په لاس را کړه بل شبنم! ستاسو کور چیري دی؟ هغه ورځ یو

همسایه داسي راته وویل چي د دې بنگلې د گټلو د پاره مورد

یوې خور عزت للعام کړ -"

شبنم: "څنگه سپړی وو او څنگه رنگ یې وو؟"

زه: "د خنگ په کوڅه کښي هره ورځ را روان او روان وي - تور
جگ سړی دی - تکی سړی سترگي، اوږده خره سدری، بېخي
لوی وېښتان يې دي - پر هغو اوږدو وېښتانو يې سره خولی.
لوړه يښې وي -"

شبنم: "ته په دې کوڅه کښي تر اخيره تللی يې؟"
زه: "نه -"

شبنم: "دا زما ورور دی - مور کور نه لرو - مور بېخي ډېر کورونه
يو - په خپمو کښي او سپرو - زموږ سړي اکثره موڅيان دي - ښځې
مو په ښار کښي سوال کوي -"
زه: "ښه چيچگر ياست؟"

شبنم: "هو - زموږ خلگ په دې کيسو بلددی - مور ماشومان نه
غورځوو - پالوي يې -"

زه: "بيا خو ډېره ښه ده چي ماشومان پالی -"

شبنم: "ډېر خلگ شته چي په مور بلددی - هغه داسي ماشومان
مور ته راوړي بل زموږ نارينه په دې هم ښه خبر دي چي د ښار
خلگ زموږ پر ښځو ټوله ورځ پورته کښته کېږي -"

زه: "شبنمه! دا خو سم دم پروگان دي -"

شبنم واره واره خندل - له خندا سره يې وچو، پرې پرې شونډو
ويني وکړې - پرويني شوې شونډو يې کاغذ نيولی وو -

شبښم: "خود بروگان دي. بروگان خو څه بنکر نه لري. په دې خو دوی هم بنه پوهېږي چې دومره روپی. د خدای د پاره هره ورځ خلگ زموږ بنځو ته نه ورکوي."

زه: "شبښمه! ولي ستاسو د عزت ژوند نه دی خوښ؟"

شبښم: "خوښ مودی. خو زموږ نارینه وو ضمیرونه مړه دي. داسي هم نه ده چې یو زموږ نارینه دومره مړه ضمیر خاوندان دي. په دې ټولنه کې داسي ډېر خلگ نور هم شته يعني چې وځان ته بېخي ډېر عزت مند وایي. لیکن له دوی سره داسي کېږي لکه له ما سره چې وشو. ما دا ماشوم ځایه کولای هم شو. لیکن ځایه کول مې نه غوښت. ډېر داسي کورونه شته چې هغو ته زور ورو خلگو ویلي دي "ته به دا خپله لور یا خور نه ودوي. دا زما ماینه ده." هغو له کلونو لوني او خوندي پر کور کېنولې دي. پر کورونو ناستي ورته سپین سرې شوې بل له ډېرو بنځو سره په زور په خپل کور بد کاري کوي. کورنۍ یې کمزورې وي. ځان واچوي."

زه: "شبښمه! زموږ په خلگو کې د خبره کېږي چې چیچگر هدیره نه لري. خپل مړی خوري. د اریښتیا دي؟"

شبښم سر وښور او و- تندی گونجي شو ولاړه شوه. ما داسي محسوسه کړه لکه خوا چې یې را ډکه شي. د باندي ووته. یو څه وخت د باندي وه. ما په خپله کړې خبره ځان ملامت او څه چې شبښم له د باندي راغله. اوبه یې طلب کړې. اوبه مې ورکړې. یو غږ پ

اوبه يې غرغره کړې - ولاړه شوه په دروازه کښي ودرېده - تويي کړې - راغله پر خپل ځای کښېنسته -

شبنم: "په مور کښي خو داسي کيسه نشته لکه ته چي وايې - شايد په نورو داسي کمزورو خلکو کښي وي - زموږ مړي په دې چا نه دی ليدلی - يو خو زموږ هر وخت کډه په شا وي - کله يوه کله بل ښار يا وطن ته ځو بل که زموږ مړي وشي هم - څوک زموږ مړي ته نه راځي - موږ يې په خپله تر خاورو لاندې کوو -" دلته زما هغه متل را پر زړه شو (خوار مړي نه که يې څوک نار نه اوري)

زه: "شبنمه! ته اوس لاړه شه - سبا ماښام خپل وروڼه درسره راوله شبنم چي ولاړه شوه - دوه قدمه يې لاواخيستو ودرېده - مخ يې شاته را واراوو -

شبنم: "ته رينيتيا وايې دا ستا پلار دی؟"

زه: "هو - شبنمه! پخداي چي دا زما پلار دی - ته به يې سبا ماښام وويني چي دی يې مني که نه -"

شبنم: "کاش! چي ما هم لکه ته چي خپل مور او پلار پيدا کړي وای - پخداي چي د دې خپل ستري ژوند ټولي ستري به مي تر يستلي وای -"

د شبنم تر سترگو اوبښکي څخه دې چي روانه شوه - زه د دروازي بندېدو ته ورپسې ووتم چي دروازه مي بنده وله - په دروازه کښي ودرېدم - سر مي وربښکاره کړو - شبنم په تياره کښي روانه

وه بنه نئه بنڪار بده خو سلگي يي ما بنبي اور بديلي - ما دروازه بنده ڪرپه - را غلم پر بشته پر پوتم - يو غم راته دوه شو - په سو چو نو ڪنبي ورڪ ويده شوي وم -

سهار د ڙي لمر ڙگنستي حاي په حاي د هسڪو شنو درختو او محلونو په سر بنڪار بده - هو ٽيل ته راروان وم چي را ورسبدم - چائينڪي يي ڊڪي ڪرپي وي - د شيدو په انتظار وو - له يوې چائينڪي يي وماته توره پيال له را ڊڪه ڪرپه - هغه مي وڃينبله - د هو ٽيل مالڪ: "مور دي ڇنگه ده؟"

زما اوبنڪي په ستروگو ڪنبي نه ودر بدي - هغه حيران غوندي شو چي ڪله مي په اوبنڪو خروبن وختو - اوبنڪي مي پاڪي ڪرپي زه: "الله دي جنت ورنصيب ڪرپي - هغه وفات شوه -" مالڪ: "ڪله؟"

زه: "خه خبريم پروندو ر غلم - پر ڇنگ ناروغي بسڃي او د هغي خيلوانو راته وويل چي وفات شوه -" مالڪ: "ڇنگه هغه وفات شوه ته نه وي په خبر؟"

ما خه خواب ورنه ڪرپه - مالڪ حيران حيران راته ڪتل - زه را ولاڙ شوم تر هو ٽيل را ووتم - د ما ماگانو د ڪور په لور مي مخه وڪرپه - د ما ماگانو ڪورته ورسبدم - د فاتحي خلگ وڪورته نڙدي په يو ماجت ڪنبي ناست وو -

ور غلم ڪنهنستيم دعا وشوه - له دعا پس مي له خلگو سره د لاس په اشاره روغبر وڪرپه -

جمال له ژړگل کاکا، سدواو ماماگانو را ولاړ شو. زما څنگ ته راغلی. غېږ يې راباندي وگرځوله. په زوره زوره يې ژړل-ژړل خو ما هم لېکن د خلگو له شرمه پټه.

هم داسې خلگ يو يو راتلو، دعا کېده او رخصتېدو. د ما ځيگر تر لمانځه په ماجت کېني ناست وو. له لمانځه پس چې زه را ووتم. ژړگل کاکا او ماماگانو ډېر ست وکړو چې ما بنام پاته شه زما د نه نه له ډېره تکراره پس چې زه را رخصتېدم. جمال ژړگل کاکا ته وويل "زه هم له سلطان سره ځم. سهار به وختي بېرته راشم." د ژړگل کاکا هم پر خوله هو ورغلو.

زه: "جماله! نن شپه دلې پاته شه. سبا چې زه راغلم دواړه به سره لاړ شو. داسې نه وي سبا يو څوک وختي راشي. ته به نه يې. دا نښه کار نه دی."

جمال يو کاني له بله مات کړ که زه پاته شم.

۱۷

خو ورځي فرید صېب ځان دلې دوري کاوه. یو ورځ چي زه
شبڼم، د شبڼم ورورد فرید کورته ورغلو.
فرید صېب: "د خدای پار دی داسي مه کوی." -
د ده کورودانه او زویان (زامن) ټول راغلو. چای مو څیښلې.
زه: "بابکه! تا نور خو ودونه کړي دي؟"
فرید بابک څه نه ویل. سړیې وښوراوو.
د بابک خاندانه کورودانه که څه هم په دې خبره وه چي د مېړه
مي دا مشغله ده بیا یې هم ځان ته زور ورکړ.
نا څکه مور: "دا ته څه وايي؟"
زه: "موري! ته لږ سوکه ږغېږه. خدای به ټولي خیر کړي."
نا څکه مور تر هغه لا و ځان ته زور ورکړ چي څه بدې خبرې یې پر
خوله ورتلې هغه یې کولې.
زه: "بابکه! دا خپله گرانه ښځه پوه کړه."
فرید: "ښځې! خبره کراري ته پرېږده."
زه: "موري! د دې دا معنا نه ده چي ته له یو ښې سرمايداري
کورنی یې. دا شبڼم او زما مور له ډېرو خواوو کورنیو دي.

موري! که زما د مور کورنۍ در وپېژنم - ته او فرید بابک به
دواړه په دې جبران شی -"

د بابک گرانه بڼه: "خو که ده چي تر ما هم خاندانه ده؟"
زه: "زما مور د هغه محمد علي لورده چي د درسته بنار خلگو
للا ورته ويل - موري، بابکه! اوس ټول غلي شی - زه د خپلي
مور ليک درته لولم -" د جبران کتاب مي سره خلاص کړو - ليک
په هغه صغه کښي پروت وو - پر کومه چي جبران د شيطان
افسانه ليکلې وه -

د مور په لاس ليکلی ليک مي راواخيست - خو واره مي مچ
کړو - دوی وايي "نارینه په اوبڼکو ډېر بد ښکاري -" زه که بڼه
ښکارېدم که بد اوبڼکي مي نه درېدې - د دوی ټولو تر مخ مي
سره خلاص کړ - په لوړېغ مي وټولو ته ويل شرو کړو - دوی ټول
متوجه وو -

د ليک شروع له بسم الله شريفې څخه شوې وه -
گرانه زويه سلطانه!!!! دا خو مي اول درته ويلي وو چي دلته
داسي خلگ ډېر دي چي ودي درده وي - هغه که شته هم په
شمار دي چي درمان ورکوي - دلته هغه هم په شمار دي چي
اوبڼکي درپاکي کړي - هغه بېشمېره دي چي ودي ژپوي - هغه
بې شمېره دي چي درباندي وځاندي - هغه په شمار دي چي ودي
خندوي يا درسره وژاري بل به د دې خرپر اولس په سپېره څهره
او سپينو غاښو نه تېروځي -

ستا به په یاد وي - یوه ورځ چې زه او ته په دروازه کښې ناست وو- باران اورېدو- زه پر دې درسره ږغېدم..... اوس که زه چیرې مړه وم - اول مې قبر ته مه راکه - که دې چیرې زړه نه ودرېدو راغلې - تر هغه به زما قبر په کانیو ولې ترڅو چې دې نفس نه وي ختلی - که دې چیرې داسې نه وکړو- نو زما د نامېده مور(چې په دې هم شکي یم پر تا به مې حق وي او که نه- که چیرې وو) له حقه نافلة بې -

بل که دې داسې نه وکړو لکه څنگه چې زه درته وایم - فرید که دې ژوندی پیدا کړ- تر هغه بې په کراره مه پرېږده - ترڅو چې دې په ژوند نه وي وژلی - که چیرې مړ وو بیا بې هره ورځ قبر داسې په کانیو له لکه زما -

زما نوم په حقیقت کښې زردانه نه رڼا وو- زه له یو ډېرې باعزته کورنۍ څخه یم - زما د پلار نوم محمد علي وو چې اکثره خلگو ورته لالا ویل - څلور ځوانان وروڼه مې وو چې په حکومت کښې پرېږوښو عهدو وو - ما ایف - ایس - سي کړې وه - بي - ایس - سي مې شروع وه چې د شرم او ستړي ژوند سبب مې دا فرید نامی سړی جوړ شو - فرید په رنگ ډېر ښاهسته په عمل خوړچن (خیرن) سړی وختو -

له دې سړي سره مې تعلق پیدا شو -

هم هغه ناجائزه تعلق ورځ تر هغه بله زیاتېدو - تردې سره ورسېدو چې ټول کور را پوه شو - پر ډاکټرو وگرځېدم - تقریباً

ټولو د ماشوم له ځايه کېدو انکار وکړو. ټولو دا راته وويل چي
ماشوم ژوند کړی دی. ځايه کول يې خون کول دي.

په کور کښي مي له شرمه سترگي نه شوې رنولای. زه و مور بيا
هم پر ډېرو ډاکټرانو وگرځېدو چي ناامېده شوو. اخير مي د ځان
وژني کوشش شروع کړ. دا موقع هم تر هغې ورځي په لاس نه
راغله چي ته پيدا شوې.

ته زما مور د شپې شپې له کوره ويستې. کوم ځای چي ما ور
ښودلی وو هلته يې يښی وې. په کور کښي نور داسي د شرم
ژوند تېرول راته گران وو. څلورمه شپه مي يو ورکي ليک له
خپل بالښت سره کښېښودو. په هغه کښي مي خپلي کورنۍ ته
ولیکل چي په ما پسې مه گرځئ. زه نن شپه ځان وژنم. د شپې
چي ټول کور ويده شو. زه د کور له خوا په زينه راوختم. په ډېر
احتياط او تکليف مي هغه زينه پر دېوال راواړوله. راکوزه
شوم.

په دې توره شپه مي په کوڅو کښي مخه را وکړه. د فرید بنگلې
ته راغلم. نيت مي دا وو چي فرید به اوس تا ماینه کوي. که يې
چيري ځان دلبي دوري کاوه. ځان يا به دی وژنې! - گپت مي
وتکاوه. گپت د فرید هغه مزدور خلاص کړ چي زه يې پېژندلم.
تل يې د ورتلو او راتلو پر وخت گپت را خلاصاوه. د فرید
پوښتنه مي وکړه. فرید په دې شپه په بنگله کښي نه وو. د مزدور
په خونه ورننه شوم. په خونه کښي زما هغه پرونۍ پروت وو.

په کوم کښي چي زما مور هغه وخت ته نغښتی وې. پوښتنه
مي ځيني وکړه. فرید چيري دی؟ هغه وويل "زه هم نه وم. نن
راغلم. هغه شپه که دي په ياد وي. بجلي چي نه وه. را وپښ
شوم. وره دلاس بتی. مي را واخيسته راووتم. تکه توره تياره وه
- د ماشوم په گپت کښي ژړا وه چي گپت مي خلاص کړو.
ماشوم پروت وو. تر سهاره مي وگرځاوو. سهار مي له هوتله
شيدې ورته راوړې. په چمچه (کاشو غه) مي ورکړې.

د فرید صېب بې اجازې کلي ته لاړم. ماشوم مي يووړو. زموږ په
کلي کښي دم دی. د هغه اولاد نه وو. هغه ته مي ورکړی. د هغه
ښځي چي ماشوم ورواخيست دستي يې وويل حرمونی خومره
ښاهسته دی زړونه کاري. چيري مي ورکاوه که زه يو سر نه وای
- کور مي درلودای. زه دا يو سر يم. "ويې خندل" څه پرېږده يې.
نر بېخي په فریاد بد ښکاري. ستا ولي رنگ تغير خوړلی دی
بل دا ډېر وخت ورکه هم وې. فرید صېب ته راغلي هم نه يې.

ما ورته وويل "که مي مرسته کوې خو کيسه به درته وکړم. که
يې نه کوې بيا به پر خوله لاس نيسي. ما او خپل کار به سره
پرېږدې. "هغه وويل "ولي به يې نه درسره کوم. اخير انسانيت
، پښتونواله ، مسلمانې ده. خو شرط به دا وي چي په دې درو
سره کښي جائز وي."

ما ورته وويل "يو په دې درو سره کښي جائز دی بل په دې درو سره کښي وماته ناجائز ښکاري." ده وويل "دواړه راته ووايه. دا قسم خورم چي هغه جائز به درسره کوم."

ما دا خپله کيسه ټوله له اولي ورځي بيا تر دې ناستي گړۍ پوري وکړه. اخير مي ورته وويل "په ما خپله کورنۍ پسې ده. راته وايي سړی را په گوته کړه موزيې وژنو. اوس دي يوه خوبه ده چي لار شې دستي دستي موټر پيدا کړې. ما له ځانه سره يو لري ځای ته بوځې. زه له تا سره واده وکړم بله دا ده چي خپله کورنۍ ته ووايم چي اولاد مي له دې سړي څخه دی بله دا چي زما تر کورنۍ له مخه فرید زه او ته له دې دنيا رخصت کړو بله خوبه دي دا ده چي په تا پوري لاس ونيسم. که يې دواړه وويستونه. زما درسره وعده ده چي واده به له تا سره کوم خو فرید به بيا په دواړو له دې دنيا رخصته وو او بل به يې کاروبار معلومه وو چي څه کاروبار کوي."

سړی وار خطا غوندي شو. هر څه ځيني ورک شو. بېخي ډېر وخت يې تر خوله خبره نه راووته. اخير زه ورغلم. د ده پر بستره پرېوتم. شپه مو په دې خونه کښي سره تېره کړه.

سهار له اذانه پس سړی لار موټريې راوستو. زه او دی پکښي کښېنستو. ما پښين يو کورته ورغلو. موټر ته موروپۍ ورکړې. هغه روان شو. ده راته وويل "دا زما د خور کور دی. ته به دلته

تر هغه شپي کوي چي تر خوزه بېرته راخم - زه به لار شم - ستا د پاره به خو جوړې جوړې کړم - خو بسترې او لوبني به واخلم - په کلي کښي به خپلي خوني را صفا کړم - له هغه پس به ور شو - نو به کليوال شک نه اخلي -"

مالس شپي دده د خور په کور کښي تېري کړې - خور يې دومره پورته کښته راسره کيده - د ورور په واده ډېره خوشاله وه - هر وخت به يې دا خبره کوله "شکر دی خدايه ! چي زما ورور دي د کور خاوند کړ -" خور يې په اخښي زما د پاره قميس او پروني راوړو - دومره په هله هله يې اوږد قميس را جوړ کړو -

له لسو شپو پس چي دی راغلی - زه يې خور او اخښي په اوږده قميس کښي له ده سره را رخصت کړم - په ننه نوي قميس او پروني کښي له ده سره کلي ته لاړم - دورې مي نوم پر خان زردانه کښېښودو - ژر گل لار فرید ته يې خواب ورکړی وو - سوکه مي جامې هم د کليوالو بنځو غوندي اوږدې کړې چي کله وخت د نکاح راغلو - له دې پرېشانی سره مخ شو خو بيا هغه مشکل مولوي صېب ، زرداد او زرگلي لري کړو -

دا يو حقيقت دی چي يو ماشوم هم دنيا له په خپله نه راځي - ماشومان مور دنيا ته راوړلو - هغه په مور اړه لري چي څنگه او په څه ډول يې راوړلو - هغه که په جائزه وي که نا جائزه او بيا يې روزنه هم په مور پوري اړه لري - دا اختيار هم له مور او پلار سره شته چي اولاد لږ پيدا کوي که ډېر - کال پس يې پيدا کوي ، که

دوه، که درې. هغه مور او پلار خود اولاد نه شي پيدا کولای
چي په مور يا پلار کښي يې يو نقص وي. ځيني داسي مور او
پلار وي لکه زه او فرید چي خواهشات يې سترگي ورپټي کړي
بيا داسي اولاد پيدا کړي لکه ته."

زما دلته د وجود هر وېنسته جگ ودرېدو. حېران شوم. سوچونو
يوړم "چي داسي هم کېدای شي يا کېږي. حرمونی پيدا کوي او
غورځوي يې. دا خو به بيا نورو ښځو هم داسي حرموني پيدا
کړي او غورځولي وي."

چي د سوچ له دنيا څه بېرته حقيقي دنيا ته راغبرگ شوم. بېرته
مي سترگي ليک ته را واړولې. لاندې څه داسي ليکلي وو.
"ته مور وخورې، ته مور وخورې، ته مور وخورې. گناه زما او د
فرید وه. سزا يې تا تېره کړه. ته هغه ماشوم يې چي رڼا گناه گاره
دي مورده او فرید گناه گار دي پلار. په دې فيصله کښي گوره
پر تا موږ که خپل تقدير ملامت وي. مور نور په خپل قلم هيڅ نه
شي درته ليکلای.

ته به اوس فرید پيدا کوي. دا زما ليک به يې ومخته ږدې.
فرید به څنگه پيدا کوي؟ فرید به اوس سپين ږيري وي خو کور
يې په پلاني ځای کښي دی. هغه ښکله په پلاني ځای کښي ده
چي ده به کله کله دا زما غوندي ښځې ورته راوستلې.

فرید به تر هغه نه پرېږدې چي خپل حق دي نه وي ځيني اخیستی
د دې خبري ژر گل گواه دی بله د ده خپله ښځه که يې بې ايماني

نه ڪوله- يوه شپه زه او دى په بنگله ڪنبي وو چي دا راغله- يو
غتيو ڪي زوى هم ورسره وو-

وسلام

ستا گناه گاره موررنا "

چي سرمي راپورته ڪر- له اونڪو ڊڪي سترگي مي يوي او بلي
خواته وارولي - فريد، شبنم، د شبنم ورور، د بابڪ گرانه
كورودانه ٿولو حبران حبران راته ڪتل- زه راو و تم- دوى مي ٿول
يو خاى سره پر بنسودو- بنگلي ته راغلم - نن مي د فريد بباد
خوني ڪولف مات ڪر-

۱۸

هوا بټه ولاړه وه - سا مي لنډه لنډه كېده - هسپتال ته ورغلم - د
ډاكټر فرزاني له نوكره مي پوښتنه وكړه -

زه: "خوك ورسره شته كه نه؟"

مزدور: "نه جي!"

دروازه مي لږ خلاصه كړه - ډاكټر فرزانه يوازي ناسته وه - د يو
كتاب پاني يې سره اړولې -

زه: "خوري! د دننه راتلو اجازه شته؟"

ډاكټر فرزانه: "راځه راځه خدای دي راوله -"

ورغلم په مخامخ چوكۍ كښي ورته كښېنسم - زما او د دې تر
ميان پروت ټېبل چې سپين خادر پر هوار وو - يوه پنډه بښېنه پر
پروته وه - تر بښېنه لاندي يو خو ښاهسته د دوايانو كاغذونه
پراته وو - برسېره و ډاكټر فرزاني ته نژدې د دې ډاكټري
اسباب، درې څلور پنډه پنډه كتابونه پر پراته وو -

ډاكټر فرزانه: "له رڼا سره دي خدای ښه وكړي - زه خوبيا نه"

درغلم - څنگه يې كوي د دنيا ژوند دی - هر سړی يې په غم نه

يو غم اخته كړي يو - رڼا خو زما د كالچ په وخت كښي تر ټولو ښه

ملگري وه -"

زه: "خوري! زما د مور وصيحت؟"

ډاکټر فرزانه: "ستا نوم؟"

زه: "سلطان."

ډاکټر فرزانه: "وماته خو يې وصيحت کړې نه؟ را کړې دى."

زه: "بيا هم."

ډاکټر فرزانه: "دا يې راته وويل - که چيري زما زوى سلطان درته راغلى - شايد له تاد دې څو سوالو ځوابونه وغواړي - پکار دى ته دده تر راتلو مخکې د دې سوالونو ځوابونه وليکي چي دى راشي ته يې په لاس ورکړي -"

ما پروخندل.

زه: "د سحرا کليوال په دې سوالونو او ځوابونو څه پوهېږي؟"

دې هم وخندل بيا يې د مورکى په خبرو داسي پيل وکړو "ما خپل هلکان درې سره په هغه ځنگل کښي داسي روزلي دي - په خداى که يې څوک په سکولونو او کالجونو کښي داسي وروزي - مثال ته اوس د کومو سوالونو ځوابونه غواړي؟"

زه: "گناه دې او خپل يار کړې - سزا يې ما تېره کړه او تېروم به يې - دويم دا دا يواځي له ما سره شوي دي که بل څوک هم شته؟ دريم دا داسي ولي کېږي؟ چي د خانه منصوبه بندي هر اسباب موجود دى - څلورم دا دا ټول د جنسي خواهشاتو له وجي کېږي که نوري وجي هم شته؟"

ډاکټر فرزانه: "زما په اند - له ډېرو بنځو سره زبردستي کېږي - دا سوال که وشنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي -"

بنسخه د خانه منصوبه بندي په اسباب تېر باسي او نارينه يې استعمال نه کړي. دا سوال که و شنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.

ځيني بنسخې داسي وي چې له هر چا سره د پېسو په لالچ کښي داسي کوي. دا سوال که و شنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي. ځيني بنسخې داسي سوچ لري لکه نيازه (سېلاب) اخيستی و ځنگ ته لاس اچوي. وايي په اخير کښي به په دې سرې پوري لاس ونيسي يعني هغسي نه شي وه. دا سوال که و شنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي.

نوري داسي بې شمېره وجي هم که و شنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي يعني دا که پسي واخلو تمام نه لري. زه پوهېږم چې ته دا ځوابونه هم غواړې چې دا ماشوم په يو څه وخت کښي ضايعه کېږي. ولي بې ضايعه کوي نه؟ دا سوال که و شنو بېشمېره سوالونه را پيدا کېږي. داسي نور ډېر سوالونه او ځوابونه چې تمام نه لري. پر دې له ډېره وخت زه کار کوم. سوکه سوکه لگيايم او په دې کښي هم سل په سله د نارينه لاس دی. "بيا بې و خندل" پښتانه متل کوي (د بنسخې عقل په پونده کښي دی) ته او خداي!! دا د بنسخې له ذات، سادتوب او مينتوب سره بې انصافي نه ده. راخم د بې انصافي په لور. پر يوه واده برسېره بل غواړي. که چيري چا خپله لور يا خور نه

ورکوله بیا یې تېښتوي - پر هغو دوو برسېره که دریمه څلورمه پیدا کېده هم دی یې کوي -

داسې هم کوي - یوه کوي بله پرېږدي - داسې یې لاله ښځې سره کړې دي - تربور، عزیز او قریب پر بل شي ځینې مړ شي یا مړ کړي - کورته را منډه کړي - خپله ښځه وولي - وایي دا زما په ښځه تور وو - دې ته ولي زموږ د خلگو سوچ و فکر نه و او پرې چي د نورو خلگو څو فیصده ښځې پر اولاد مري - زموږ څو - په نورو خلگو کېني څومره غلا او قتلونه کېږي - په موزه کېني څومره؟

دا دوه سوالونه که اوس زه او ته په مخه وا ځلو - په سوال کېني سوال پیدا کوو - کتاب څه کتابونه به پرې ولېکو -

له دې یوه سواله اوس گوره څو سوالونه در پیدا کوم - دا زموږ خلگ چي څه وایي - عمل یې هم داسې دی که نه؟

مثال ملا، ملک، سید، خان - د دې خلگو چي کومه زمه واري ده - هغه یې پوره کړې یا یې پوره کوي؟ یعنی دا ازاد خیاله برابري چي غواړي هغه - پرتا د دوی او ملا، ملک، سید، خان فرق شته که نه؟

پر دېوال څوړند ساعت ته یې وکتل بیا یې وویل "دېر ناوخته دی - اوس له کوره څوک را پسې راځي -"

ډاکټر فرزانه: "بخښنه غواړم - زما په خیال خبره رانه په بله لاره - خیر بېرته به خپلي خبري ته راشو - راځم دې در ورشو ته -"

د انسانانو تر منځ دا درې رشتې دي لکه انسانیت، ژبه، مذهب. په دې درو کښې په یوه کښې رد او بدل نه شي کېدلای. په دې دوو کښې کېږي. زموږ په ټولنه کښې ډېر خلگ شته چې د مور په نوم پېژندل کېږي. مثال د ژړې انا زویان (زامن)، د شنکۍ ترور زویان داسې نور. پر دې خلگ خاندي خه ډېر په سپک نظر ورته گوري. دا د خدا کار نه دی. دا یو ډېر غټ سوال دی. پر دې سوچ کول په کار دي.

زه: "فرزاني خوري! بیا له موضوع او ونستی." داکتر فرزانه: "نه نه وروره! خبره مي مختصره کوله. تابه اورېدلي وي چې دوه وروڼه دي. یو پلانکي زی بل پلانکي خپل دی."

زه: "هو خوري! ما اورېدلي خه ما لیدلي هم یې پېژنم." داکتر فرزانه: "داسې وروڼه هم شته چې دیوه په کور کښې یوه ژبه، د بل په کور کښې بله ژبه ویل کېږي. داسې وروڼه هم شته چې یو په یوه مذهب وي بل په بل. په دې به هم اکثره خلگ خبر وي. که نه وو خبر به شي. ته په دې خپل قام کښې شا و خوا وگوره. داسې خلگ لکه دا ته (د حرامیانو) په نوم چې یاد شوي دي. لوړ مقام یې موندلی چې نن یې پر مېنو پاته لمسیان او کړوسي چې د هغو پر لمسیانو او کړوسیانو باچاهي کوي. چا چې به وځان ته حلالوني او خاندانه ویل. مثال لکه دا ځیني خلگ، کورونه او قبیلې."

د دې لا دا خبره په خوله کښي وه چې د تېبل په پروتو پندره
نښښه کښي يوه خههه را ښکاره شوه. زه وار خطا شوم. خولې
را باندي ماتي شوې. بدن مي په رپرېدو شو. د دې سترگي په
ما کښي، زما سترگي په دې کښي ښخې وې. نه دې له ما
سترگي اړولې نه ما له دې. له وېري مي ورته وويل "خوشحال
ختک خو نه يې؟"
د خهري خوله و خوځېده. په سپينو غاښونو يې خه داسي
ووويل

"نامرد فخر په نصب کا

مرد نه مور لري نه پلار"

چي را وښ شوم. په خولو کښي غرق وم. سا مي لنډه لنډه کېده
- نه ډاکټر فرزانه وه، نه خوشحال خټک. سترگي مي وغړولې.
په هغه خونه کښي پر هغه پلنگ پروت وم، کوم ته چي به
فريد بابا د بل نامحرومي ښخې راوستې. هم پر هغه بالښت او
پلنگ پروت وم. دا مي محسوسه کړه چې خوشحال خان
وايي "د پلار په نوم او دولت سپری نه سپری کېږي."

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**